

SERIE FENOMEN
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

SHERRYL WOODS

*Împărtășind
același vis*

ECRANIZARE
DE SUCCES
**CHESAPEAKE
SHORES**

Serial difuzat pe
NETFLIX

SHERRYL WOODS
Împărtășind același vis

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

LITERA

București

2020

capitolul 1

Heather deschise ușa și se opri în pragul bine luminat al magazinului din Chesapeake Shores, inhalând aerul sărat al golfului de dincolo de Shore Road. Întorcându-se încet, studie valurile de materiale colorate ce urmau să fie sortate și expuse, cutiile nedeschise cu marfă pentru mercerie și rafturile care trebuiau asamblate. Mândria ei, rafturile lucrate cu grijă, fuseseră construite după indicațiile ei de bunicul fiului ei, faimosul arhitect Mick O'Brien, după care fusese numit fiul ei, Mick.

Se simțea puțin copleșită să vadă cum totul se transforma în realitate. Nu era vorba doar de deschiderea magazinului, ci de toate celelalte – mutarea în acest orașel pitoresc, decizia de a-și crește singură fiul, renunțarea la Connor O'Brien – care erau pași uriași pentru ea. Mintea i se împleticea încă atunci când se gândea la recente schimbări din viața ei. Îi plăcea schimbarea, dar asta nu însemna că nu era speriată de moarte.

Dacă cineva i-ar fi spus, cu câteva luni în urmă, că avea să-l părăsească pe bărbatul pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume, că avea să-și ia fiul și să se mute din Baltimore într-un mic oraș pe malul mării și să înceapă o carieră cu totul nouă, Heather ar fi râs la asemenea absurdități. Chiar dacă Connor refuzase cu încăpățănare să discute despre mariaj, ea crezuse că duceau o viață bună, că erau dedicați unul altuia. Crezuse atât de mult, încât își ignorase părinții, de fapt pe mama ei, atunci când o avertizaseră cu privire la greșeala pe care o făcea având un copil cu Connor fără să fie căsătoriți.

Adevărul era că ei – ea, Connor și fiul ei – ar fi putut continua așa ani buni dacă ea nu ar fi văzut cum cariera lui Connor, de avocat specializat în divorțuri,

le eroda relația, cum furia lui față de părinți le pervertea viața de zi cu zi. Nu-i plăcea felul în care se transformase, într-un bărbat ursuz, care nu avea nici o dorință de a se schimba.

Nu luase cu ușurință decizia de a se despărți de el. Plecase pentru câteva săptămâni, lăsându-și fiul cu familia lui Connor în timp ce meditase asupra celei mai bune variante pentru viitorul ei și al copilului lor. Concluzia la care ajunsese, că trebuia să înceapă o viață nouă, nu o făcuse fericită, însă fusese nevoită să o accepte. În timp, știa că avea să găsească împlinirea pe care nu o avusese alături de Connor.

Nu-și imagina însă că avea să înceteze vreodată să-l iubească, și la fel gândea acum, la câteva luni după luarea deciziei. Oftă gândindu-se la cât era de dificil uneori de împăcat emoțiile cu simțul practic și cu realitatea, mai ales când avea un băiețel minunat care îi aducea mereu aminte la ce renunțase.

Clopoțelul atârnat deasupra ușii începu să sune cu voioșie, întrerupându-i gândurile. Megan O'Brien intră, ducându-și în brațe nepotul, pe a cărui față înflori un zâmbet larg la vederea lui Heather.

- Mama! strigă el, întinzându-și spre ea brațele dolofane.

Având puțin peste un an acum, era bucuria vieții lui Heather.

- I-a fost dor de tine, explică Megan, apoi îi aruncă o privire compătimitoare. Iar eu m-am gândit că ți-ar prinde bine să-l vezi. Știu că încă nu ai trecut peste săptămânile acelea în care ați stat despărțiți.

- Mulțumesc, răspunse Heather, întinzându-se după fiul ei.

- Te simți copleșită? întrebă Megan cu intuiția pe care Heather ajunsese să o prețuiască.

În ultimele luni regretase de nenumărate ori faptul că Megan nu avea să-i fie soacră. În multe feluri, Heather se simțise mai apropiată de mama lui Connor decât de mama ei, când locuia încă în Ohio. O femeie extraordinară, care mergea duminica la biserică, făcea voluntariat la

un centru pentru persoanele fără adăpost și la un spital de copii, Bridget Donovan era plină de compasiune pentru toată lumea, mai puțin pentru fiica ei. Refuzase cu încăpățănare să accepte faptul că una din fiicele sale ar putea alege să nu se căsătorească cu tatăl copilului ei.

Heather oftă. Căsătoria cu Connor nu fusese nicio dată o opțiune, indiferent de cât de tare și-ar fi dorit-o ea. Îl legănă pe micuțul Mick în brațe, în timp ce-i răspundea lui Megan:

- Ai dreptate cu privire la cum mă simt, spuse ea, gesticulând spre magazin. Nu am nici o idee de unde să încep. Dacă deschiderea unui magazin, mai ales aici, este o greșeală imensă? Nu știu nimic despre cum se conduce o afacere. Și cum mi-a trecut prin cap să vin aici, în orașul acesta, înconjurată de O'Brieni? De ce oare te-am lăsat să mă convingi?

- Pentru că ai știut că este o idee genială, răspunse Megan pe dată, în mod evident încântată de sine că găsisese această soluție pentru viitorul lui Heather. Este normal să ai dubii, o consolă ea pe Heather. Ai făcut o mulțime de schimbări recent. Toate bune, cred eu. Cât despre propria ta afacere, ți se potrivește de minune. De când am văzut prima dată cuverturile tale făcute de mână, am știut. Faci niște lucruri minunate. Toată lumea din oraș o să dorească una din aceste cuverturi făcute de tine sau o să-ți ceară să-i înveți cum se fac.

Megan puse mâna pe una din aceste cuverturi, ce înfățișa un golf.

- Asta, de exemplu, e o adevărată comoară. Cum te poți despărți de ea? Și la prețul ăsta? Trebuie să coste de două ori mai mult.

- Prețul este potrivit. Aici experimentam, doar, spuse Heather cu modestie.

Era încă uimită că cineva credea că pasiunea ei se putea transforma într-o afacere înfloritoare. Îi plăcuse mereu să coasă, iar asta îi umpluse serile liniștite atunci când Connor învăța. Nu crezuse niciodată că putea fi altceva decât o pasiune.

În colegiu studiase de fapt literatura. Nu-și dăduse seama ce putea face, în afară de a preda. După doi ani petrecuți într-un liceu scăpat de sub control din Baltimore, renunțase recunoscătoare atunci când rămăsese însărcinată cu bebelușul lui Connor.

Făcu un gest înspre cuvertura pe care o admira Megan.

- Dacă nu spui asta doar pentru a mă liniști, dacă îți place cu adevărat, fac una și pentru tine.

Ochii lui Megan se luminară.

- Mi-ar plăcea, dar îți voi plăti pentru ea, și jur că te voi convinge să dublezi prețul.

- Categorie nu!

- Ei bine, eu atât voi plăti, replică Megan, la fel de încăpățânată. La urma urmei, ai de condus o afacere.

Heather oftă.

- Demararea afacerii este doar una dintre îngrijorările mele din ultimele zile, recunosc eu. Cum rămâne cu faptul că l-am părăsit pe Connor? A fost aceea decizia potrivită, Megan?

Tonul vocii ei era nostalgic.

- Și aceea, o liniști Megan. Fiul meu e încăpățânat, iar tu i-ai dat exact imboldul de care avea nevoie. O mângâie pe Heather pe mână. Te iubește. Păstrează certitudinea asta în suflet. Se va răzgândi, dacă ai răbdare.

- Cât timp? întrebă Heather. Ne-am cunoscut în primul an de colegiu, am ieșit timp de patru ani la întâlniri și ne-am mutat împreună când el s-a înscris la Drept. Când am aflat că sunt însărcinată, eram sigură că urma să ne căsătorim, mai ales că el m-a încurajat să demisionez și să fiu mamă cu normă întreagă. Am fost sigură că urma să fim în sfârșit o familie adevărată, așa cum mi-am dorit întotdeauna. Chiar și el a spus că-și dorește asta, doar că fără certificatul de căsătorie. Gesticulă, ca și cum și-ar fi dat la o parte regretele. Ar fi trebuit să știu mai bine și să nu mă aștept să se răzgândească. Connor mi-a spus mereu că nu vrea să se căsătorească

vreodată, că nu crede în căsătorie. Știam de la bun început regulile.

- Oamenii nu stabilesc reguli cu privire la astfel de situații, replică Megan. Își lasă doar trecutul să le controleze viitorul. În cazul lui Connor, atitudinea lui este influențată de cele întâmplare între mine și tatăl lui. Acum că eu și Mick ne-am recăsătorit și am luat-o de la început, sunt convinsă că și Connor va vedea că iubirea poate trece peste orice obstacole, inclusiv peste divorț.

Heather zâmbi văzându-i optimismul.

- L-ai cunoscut pe Connor? Este încăpățânat ca un catâr. Odată ce-i intră ceva în cap, nu renunță. În plus, uite ce mult timp a trecut de când m-am mutat. De Ziua Recunoștinței am plecat să mă gândesc la ce am de făcut, iar în ianuarie l-am părăsit oficial. În curând vine Paștele, iar el nu a dat vreun semn că s-ar fi răzgândit. Probabil că nu este fericit că am plecat, dar nu face nimic pentru a schimba lucrurile.

Megan zâmbi larg.

- Sunt căsătorită cu un bărbat exact la fel, tatăl lui. Crede-mă, există moduri de a-i face să priceapă. Se uită cu subînțeleș la băiețelul din brațele lui Heather. Ai un as în mânecă. Connor își adoră fiul.

Heather clătină din cap.

- Un cuplu nu-și poate clădi viitorul în jurul unui copil. Nu este corect. Părinții mei au făcut asta. Au rămas prinși într-un mariaj groaznic din cauza mea. Au crezut că e mai bine așa, dar nu a fost. Tensiunea era de nesuportat. Nu asta-mi doresc pentru fiul meu.

- Nu sugerez că trebuie să stați împreună de dragul copilului, vreau doar să spun că existența lui Mick îl va ține pe Connor în apropierea ta până când îi va veni mîntea la cap și-și va da seama cât de mult vă iubește pe amândoi. A fost mult prea ușor pentru el să te aibă la îndemână. A făcut lucrurile numai cum a vrut el. Ai făcut o mișcare deșteaptă. În cele din urmă își va da seama ce trebuie să facă pentru a vă recâștiga pe amândoi.

- Sper să ai dreptate, oftă Heather, deși nu conta foarte mult pe asta.

De fapt, dacă lucrurile nu ieșeau așa cum își dorea, mutarea ei la Chesapeake Shores, unde era înconjurată de familia lui, ar fi devenit cea mai proastă decizie din ultimii ani. Deși cei din familia O'Brien ofereau o rețea de sprijin de invidiat, acest lucru i-ar fi amintit însă zi de zi de cum ar fi putut să fie viața ei.

- Sigur că am dreptate, replică Megan cu convingere. Spune-mi însă cum pot să te ajut să aranjezi aici. Ai un anumit sistem?

Râsul lui Heather avu o notă de isterie chiar și pentru urechile ei.

- Numai de-aș avea, spuse ea, aruncând o privire haosului din jur. O privi pe Megan plină de speranță. Ești sigură că ai la dispoziție ceva timp?

- Desigur. La insistențele lui Mick, am angajat o asistentă foarte competentă pentru galerie, așa că lucrurile sunt sub control. Lasă-mă doar să-i spun că sunt alături, dacă are nevoie de mine, spuse ea, deschizând clapeta telefonului mobil. După ce termină apelul telefonic, îi spuse lui Heather: Acum, dă-mi ceva de lucru.

Heather nu ezită.

- Dacă începi să deschizi cutiile acelea, eu pot sorta materialele pentru vitrină, sugeră ea.

Îl așază pe Mick în țarcul pe care îl avea deja pregătit într-un colț. El protestă sonor, apoi văzu una din jucăriile lui preferate și fu absorbit pe dată.

Heather și Megan lucrară o vreme în tăcere, apoi Megan întrebă:

- I-ai spus lui Connor despre magazin? Nu a pomenit nimic despre asta ultima dată când am vorbit, și nu am vrut să fiu eu cea care-l anunță.

Heather se crispă.

- Nu a venit vorba. Adevărul este că abia schimbăm câteva cuvinte atunci când îl duc pe Mick să-și petreacă ziua cu el. Nici măcar nu i-am spus că m-am mutat aici. Mă sună atunci când are nevoie de ceva, așa

că nu contează prea mult unde m-am stabilit. Probabil că dacă aș fugi în California ar avea motive să se plângă, dar așa sunt abia la o oră distanță. Nu s-a schimbat nimic în privința timpului pe care îl petrece cu Mick.

Megan păru îndurerată de răspunsul ei.

- Oh, Heather, trebuie să-i spui, spuse ea. Și trebuie să o faci înainte să vină într-o vizită și să descopere singur sau înainte ca altcineva din familie să-i spună. Se va enfuria că ai ascuns asta de el.

Heather ridică din umeri.

- Încă ceva de adăugat pe listă. Este oricum furios că am refuzat să mă mut înapoi cu el. Sinceră să fiu, nu a fost deloc bucuros că am insistat să-l iau cu mine pe micul Mick după ce l-am lăsat cu tine cât timp am încercat să-mi dau seama ce am de făcut. Se pare că a presupus că aranjamentul era unul permanent.

- Nu încape nici o îndoială că i-a plăcut să-și aibă fiul aici, cu toată familia, replică Megan. Tuturor ne-a plăcut asta. Dar cred că toată lumea, cu excepția lui Connor, a înțeles că era ceva temporar.

Heather o privi cu tristețe.

- Uneori cred că mi-e destinat să înrăutățesc lucrurile între mine și Connor. Dacă vorbim, ne contrazicem în privința tuturor subiectelor.

Megan zâmbi auzind-o.

- Acum ți se pare ciudat pentru că nu-i oferi ceea ce vrea el - o implicare necondiționată, care să nu includă căsătoria. Trebuie să învețe că nu totul trebuie să se întâmple numai cum dorește el.

- Dar nu fac și eu același lucru, așteptându-mă ca lucrurile să decurgă așa cum vreau eu? întrebă Heather.

Megan o privi gânditoare.

- Cred că ai dreptate. Poate este doar din cauză că eu cred că ai dreptate și nu te învinovățesc deloc pentru acest impas. Cred că doi oameni care se iubesc și au un copil împreună ar trebui să încerce măcar căsătoria, ar trebui să lupte să facă lucrurile să funcționeze. Oftă. Dumnezeu știe că am petrecut ani întregi încercând

să fac lucrurile să mergă cu Mick înainte să iau decizia drastică de a pleca. Privind retrospectiv, nu cred că am avut de ales, deși știu că ar fi trebuit să abordez altfel problema și să am mai mare grijă la copiii noștri. Încă regret asta, și nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă aș fi plecat la prima greutate, în loc să o fac ca pe o ultimă soluție.

Heather îi rânji.

- Dar iată că sunteți din nou împreună. Finalurile fericite încă se întâmplă. De ce nu poate Connor vedea asta, mai ales când se află chiar în fața ochilor lui?

- Mă tem că asta e din cauză că nu este deloc romantic, replică Megan cu tristețe. A devenit cinic în privința iubirii. Eu și Mick i-am făcut asta, iar slujba lui, care-l pune în fiecare zi în contact cu divorțuri neplăcute, nu face decât să-i întărească această perspectivă greșită.

- Atunci de ce crezi că s-ar putea răzgândi vreodată? întrebă Heather.

- Pentru că eu sunt romantică, spuse Megan, zâmbind. Cred în puterea dragostei. Știu cât de mult ține la oamenii cărora le permite să-i intre în suflet - la surorile și la fratele lui, la bunica sa, chiar și la Mick, atunci când nu se ceartă din vreun motiv sau altul.

- Am văzut și eu această latură a lui, ori, cel puțin, așa am crezut, spuse Heather cu blândețe, deși din vocea ei lipsea convingerea care răzbătea din vocea lui Megan.

- Atunci nu renunța la Connor, o sfătui Megan. Își va găsi drumul înapoi la tine. Sunt convinsă de asta.

Deși o admira pe femeia mai în vârstă și-i respecta opiniile, Heather își dorea să aibă și ea la fel de multă încredere în ceea ce-l privea pe Connor. Până acum nu văzuse nici cea mai mică ciobitură în armura lui lucitoare. Era hotărât să nu permită emoțiilor să-l conducă, cel puțin în privința ei.

Connor stătea în mijlocul casei sale din Baltimore și se întreba de ce nu se mai simțea acasă acolo. Mobilă pe care o alesese împreună cu Heather era încă la locul ei. Nu luase nimic atunci când plecase, dar,

cu toate acestea, locuința părea pustie fără ea. Dulapurile din bucătărie erau pline de provizii, frigiderul era plin de mâncare, deși cele mai multe produse erau congelate. Adevărul era că, în ciuda faptului că lipsea deja de câteva luni, prezența lui Heather se simțea încă peste tot, până în cele mai mici detalii, ca de exemplu fotografiile înrămate ale fiului lor, împrăștiate peste tot.

Chipul zâmbitor al lui Heather îl privea din multe din aceste fotografii. Când dădea pe neașteptate cu ochii de ea, inima lui făcea mereu salturi. Era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată – frumoasă și pe dinafară, și pe dinăuntru. Cei mai mulți vedeau doar părul blond auriu, ochii căprui și trăsăturile delicate, dar el știa că Heather avea cea mai generoasă inimă din lume. Suportase destule din partea lui pentru a dovedi că era o sfântă.

Apoi plecase. Se întâmplase brusc, de Ziua Recunoștinței, în timp ce el era plecat de-acasă, oblojindu-și rănile cu un pahar de whisky scoțian, împreună cu câțiva amici, criticând planul părinților săi de a se recăsători. Heather își împachetase lucrurile, îl luase pe fiu lor și plecase. Spre disperarea lui, ea îl lăsase pe băiețel la părinții lui, implicându-i astfel pe Mick și pe Megan în toată această dramă. Connor nu știa dacă avea să fie vreodată în stare să o ierte pentru acest lucru.

Cutremurându-se doar la gândul umilinței pe care o avea de îndurat odată întors la Chesapeake Shores, dându-i explicații mamei lui, de care se înstrăinase cu ani în urmă, își turnă un alt pahar de whisky. Se duse în birou, sperând să-și poată alunga toate aceste gânduri amare din minte și să lucreze ceva. Înainte de a apuca să traverseze încăperea, auzi soneria. Deschise ușa, în pragul căreia îl văzu pe fratele lui, Kevin.

– E o surpriză neașteptată, spuse Connor, privindu-l cu suspiciune pe Kevin.

Fratele lui nu avea obiceiul de a apărea pe nepusă masă. Ultima oară când o făcuse, se întâlnise cu o Heather foarte însărcinată și fusese aproape

redus la tăcere de stânjeneala momentului. De atunci păstrase distanța.

- Ai nevoie de companie? întrebă Kevin, dându-se la o parte și oferindu-i astfel lui Connor posibilitatea să-și vadă doi dintre cei mai buni prieteni, Will și Mack, însoțiți de cumnații lui, Trace Riley și Jake Collins.

Connor se încruntă, cu cele mai negre presimțiri confirmate. Erau aici într-un fel de misiune. Nu era greu de ghicit cine îi pusese să o facă. Ar fi pariat că era vorba de tatăl lui.

- Și dacă nu am? întrebă el.

- Hei, Baltimore este un oraș mare. Sunt sigur că putem găsi un alt loc în care să ne petrecem timpul, spuse Jake. Nu vreau să renunț la o ieșire a băieților. Kevin i-a spus că vine să te vadă, și acesta a fost singurul motiv pentru care sora ta mi-a permis să lipsesc de la obișnuita noastră seară împreună.

Connor îl privi incredul pe Jake.

- O lași pe Bree să-ți spună ce poți și ce nu poți face? Haide, omule, asta-i ceva demn de milă.

Mai mult, îi întărea prejudecățile față de căsătorie, chiar dacă era vorba chiar de sora lui.

Jake rânji.

- O las să creadă că așa stau lucrurile, îl corectă el pe Connor. Sincer să fiu, ideea ei cu seara noastră împreună are beneficii nemaipomenite, sau cel puțin așa era înainte să rămână însărcinată și să se miște cu greutate. Spune că eu sunt de vină pentru burta ei imensă, pentru loviturile constante ale bebelușului și pentru gleznele umflate. În perioada asta nu mai poate fi vorba de sex.

Connor își puse mâinile pe urechi.

- Prea multe informații, protestă el. Se întoarse spre Trace. Dar Abby? Și ea trebuie să-ți dea permisiunea să ieși cu indivizii ăștia?

- Nici vorbă, ripostă Trace. Oricum, ajută că în seara asta rămâne în Baltimore să mai lucreze, așa că n-a venit vorba despre ieșirea mea.

- Ce ai făcut cu gemenele? întrebă Connor, referindu-se la fetele extrem de precocce ale lui Abby, care aveau nouă ani și păreau de nouăsprezece. Sunt cam mici pentru a fi lăsate singure.

- Au rămas cu bunica Megan și bunicul Mick, spuse Trace. Singurul dezavantaj este că mâine va trebui să le explic din nou că înghețata și bomboanele nu sunt două dintre categoriile de alimente sănătoase. Va trebui să încerc să le conving de asta înainte să se întoarcă mama lor acasă.

- Aveți și voi greutățile voastre, nu-i așa? îi spuse Connor cumnatului său, pe un ton amuzat. Nu sunteți cei mai potriviți susținători ai căsătoriei.

Trace și Jake schimbă priviri îngrijorare, care spuneau totul. În mod evident, o parte a misiunii lor era să-l convingă despre încurcătura pe care o făcuse în relația lui cu Heather.

Totuși, de vreme ce bărbații erau deja acolo, iar el avea nevoie disperată de companie, Connor se dădu la o parte și-i lăsă să intre.

- Bănuiesc că nici unul dintre voi nu a adus ceva de mâncare, nu? Am congelatorul plin, dar asta e tot.

- Mack are numărul de telefon al celei mai apropiate pizzerii, îl liniști Kevin. Telefonul lui mobil are o opțiune care îi permite să găsească astfel de locuri în orice oraș. Poate că e un singuratic, dar nu va muri niciodată de foame.

- Nu sunt deloc singuratic, protestă Mack.

- Deși încă pretinde că nu iese cu verișoara ta Susie, se pare că-și petrec fiecare minut liber împreună, îl tachină Will. Mă gândesc să scriu un studiu de caz pentru o revistă de psihologie despre el.

- Să mă pupi în fund, replică Mack cu voioșie, apoi își scoase telefonul. Toată lumea vrea pizza?

- Eu da, spuse Connor, apoi se uită cu subînțeleas la oaspeții săi nepoftiți. Câtă vreme nu vine cu o garnitură de „să ne amestecăm în treaba altora“.

- Categorie nu, spuse Kevin cu solemnitate.
 - De acord, spuse Trace.
 - Nu amestecăm nimic cu cina, spuse Will, apoi rânji.
- Vedem însă ce se întâmplă la desert.

- Cum au mers azi lucrurile cu Heather? o întrebă Mick pe Megan când se întâlniră pentru cină într-una din micuțele cafenele de pe Shore Road, în apropierea galeriei ei.

- Se acomodează încet, îi spuse Megan. Cred că afacerea ei va avea un succes nebun. Mi-a arătat apartamentul de la etaj astăzi, și este absolut adorabil, numai bun pentru ea și micul Mick.

- Tot nu înțeleg de ce nu vrea să se mute în casă cu noi, mormăi Mick. Micul Mick se simte deja bine acolo. Avem suficient spațiu.

- Asta i-ar scoate mereu în calea lui Connor, de fiecare dată când ar veni în vizită, spuse Megan. Asta sperai să se întâmple?

- Ei bine, de ce nu? replică Mick morocănos. Dacă ei doi ar petrece ceva mai mult timp împreună, și-ar putea rezolva problemele. Știi asta la fel de bine ca mine.

- Mai știu și că nu pot fi grăbiți. S-ar putea ca timpul acesta în care sunt separați să fie cel mai potrivit lucru pentru ei acum.

Mick își privi soția cu amuzament.

- Nu te purta ca și cum nu i-ai manipula și tu din plin, femeie. Știu totul despre cum l-ai convins pe Kevin să petreacă ceva timp cu Connor în seara asta. Din câte am înțeles, el, Jake, Trace, Will și Mack au fost trimiși la Connor pentru a preamări bucuriile căsătoriei.

Megan îl privi cu nevinovăție.

- Will și Mack nu sunt căsătoriți.

- Poate că nu, dar Will e psiholog, așa că poate oferi o perspectivă asupra subiectului, sunt sigur. Iar Mack ar putea fi, la cât timp petrece cu Susie în ultima vreme. Clătină din cap, uimit. Nu știu de ce fratele meu nu a intervenit, preluând controlul asupra situației.

Este momentul ca Mack să-și adune curajul și să o ceară în căsătorie, sau cel puțin să recunoască faptul că sunt împreună.

- Fratele tău nu este la fel de băgăreț ca tine, îi aminti Megan. Sunt sigură că Susie și Mack sunt foarte recunoscători din acest motiv.

- Iarăși îți dai aere de superioritate, când eu știu sigur că ești cel puțin la fel de băgăreață ca și mine, o acuză Mick.

Megan râse.

- Ce pot spune? Vreau ca toți copiii noștri să fie la fel de bine aranjați și fericiți ca noi.

Mick îi studie chipul, căutând un semn de nemulțumire. După ce eșuase în a recunoaște indiciile nefericirii din timpul primului lor mariaj, de această dată era hotărât să fie atent la fiecare nuanță a relației lor.

- Chiar crezi asta? întrebă el direct. Ești fericită?

- Sigur că sunt. Am tot ceea ce mi-aș putea dori. Suntem din nou împreună. Mi-am deschis o afacere pe care o iubesc și care pare să meargă de minune. Iar relația mea cu fiecare dintre copiii noștri pare să se întărească în fiecare zi. Ce motive de nemulțumire aș putea avea?

- Poate faptul că nu am mers niciodată în luna de miere pe care ți-am promis-o, sugeră Mick.

Megan ridică din umeri, ca și cum luna de miere pe care și-o dorise nu avea nici o importanță, deși atunci când se căsătoriseră prima dată, cu atâția ani în urmă, nu-și putuseră permite decât un sfârșit de săptămână în Ocean City.

- Din vina mea, nu a ta, răspunse ea. Totul a început să meargă bine la galerie chiar după începutul noului an. Nu am avut cum să plec.

- Dar acum? întrebă el. Crezi că-ți poți face puțin timp pentru mine?

- Galeria este deschisă. Asistentă mea este bine instruită, cred că aș putea lipsi, spuse ea gânditoare, apoi îi întâlni privirea cu o sclipire de bucurie în ochi. Sunt

sigură că nu a fost o întrebare pusă la întâmplare, Mick O'Brien. La ce te gândești?

- La o săptămână în Paris, spuse el pe dată. Scoase două bilete din buzunar și le puse pe masă. Și înainte să te ambalezi și să-mi spui că sunt increzut, vezi că nu au nici o dată trecută. Putem pleca oricând vrei tu.

Megan se întinse și-l luă de mână.

- Cine și-ar fi închipuit că mai poți învăța lucruri noi la vârsta asta?

El râse.

- Când motivația este destul de puternică, oricine poate învăța ceva nou. Sper că și Connor își va da seama de asta înainte să fie prea târziu.

Dispoziția lui Megan se întunecă la cuvintele lui.

- Oh, Mick, și eu sper, dar noi nu putem face mai mult de atât. Restul depinde de el și de Heather.

Mick știa acest lucru, dar era dincolo de puterea lui să lase ceva atât de important în voia sorții.

- Nu ai avea de obiectat dacă aș face ceva să împing lucrurile în direcția bună, nu-i așa? întrebă el.

Ea îl privi cu severitate.

- Împinge cât vrei, dar fii atent la semne, Mick. Când îți vor spune să o lași baltă, așa să faci. Vorbesc foarte serios. Apoi îi zâmbi. Ceva îmi spune că este momentul ideal să te scot din oraș, înainte să faci ceva ce vei regreta - ceva ce vom regreta amândoi. Fă rezervările acelea pentru Paris. Voi încerca să te țin ocupat acolo, astfel încât Connor și Heather să aibă suficient spațiu aici.

- O abordare foarte abilă, spuse el aprobator, dar uiți ceva.

- Ce?

- Mă descurc de minune să fac mai multe lucruri deodată.

Megan îi întâlni privirea, cu o sclipire de veselie în ochi.

- Chiar așa? întrebă ea cu blândețe, în timp ce-i mângâie deliberat interiorul coapsei. Chiar vrei să punem

pariu că te pot face să uiți cu totul de Chesapeake Shores și mai ales de amestecatul în treburile altora?

Mick înghiți cu greu. Din păcate, avea dreptate. Vestea cea bună era însă că aveau să se distreze de minune în timp ce ea încerca să-i dovedească asta.

capitolul 2

Eforturile combinate ale bărbaților din familia sa și ale prietenilor lui îl convinseră pe Connor să facă un drum până la Chesapeake Shores sâmbătă. Nu fusese acolo de la nunta părinților lui, de Anul Nou. Deși se împăcase atât cu Mick, cât și cu Megan, lucrurile păreau să meargă mai bine între ei atunci când păstrau distanța. Capacitatea lor de a se amesteca în treburile celorlalți era mai mare decât resursele lui de răbdare. Își făcuseră extrem de clare opiniile în legătură cu relația dintre el și Heather.

Drumul spre casă fusese plăcut de această dată. Deși vremea era destul de blândă pentru sfârșitul lui martie, era prea devreme încă pentru cei mai mulți turiști și pentru cei care năvăleau la sfârșit de săptămână în orașelele din Chesapeake Bay.

Ajuns în Chesapeake Shores, unde toate indiciile arătau că primăvara era chiar după colț, își dădu seama cât de mult îi lipsea să fie acasă. În această perioadă a anului, pajiștea orașului era mărginită de straturi de narcise, aerul sărat al golfului era ademenitor, iar felul în care lumina matinală a soarelui era filtrată prin ceață și strălucea pe boabele de rouă care acopereau fâșiile de gazon era de-a dreptul spectaculos.

Temperatura care se apropia de 20° îl făcu pe Connor să se gândească să-și scoată vechea barcă de pescuit pentru o zi. Poate că și Kevin s-ar fi putut lăsa convins să iasă cu el. Trecuse prea mult timp de când nu mai petrecuseră o zi împreună pe apă.

Înainte de a se îndrepta spre casă, conduse de-a lungul Main Street, apoi o luă la dreapta, pe Shore Road. Era aproape un ritual să facă un tur al orașului construit de tatăl și de unchiul lui, să vadă ce se mai

întâmpla. Întâlnea mereu câte ceva schimbat care îl lua prin surprindere, mai ales primăvara, când cele mai multe dintre noile mici afaceri se deschideau, la timp pentru a prinde sezonul turistic din timpul verii.

Observă fanionul cu „Deschis” care flutura în fața noii galerii a mamei lui și-și notă în gând să treacă pe acolo mai târziu în timpul zilei, de vreme ce pierduse deschiderea oficială. Era nerăbdător să vadă dacă mama lui se pricepea la artă la fel de bine pe cât credeau tatăl lui și restul familiei.

Înainte de a conduce mai departe, Connor zări cu coada ochiului un nou magazin. O frumoasă cuvertură lucrată de mână atârna în fereastră, o cuvertură care părea foarte familiară, își dădu el seama, șocat, deoarece una aproape la fel atârnase pe peretele casei sale din oraș. Fusesse singurul lucru care dispăruse odată cu plecarea lui Heather.

Frânând cu putere, se uită în jur până reuși să găsească un loc de parcare mai sus pe stradă. Parcă mașina, apoi încercă să-și potolească bătăile rapide ale inimii. Cunoștea cuvertura aceea, pentru că era făcută de Heather. O privise seară de seară cum lucra la ea, croind fiecare petic, în timp ce el învăța pentru examenele de la Facultatea de Drept. Atunci fusese captivat de mulțumirea de pe chipul ei în timp ce lucra liniștită, fericită să fie în aceeași încăpere cu el.

Nu se putea ca simpla vedere a acestei cuverturi să-l facă să-și piardă atât de tare stăpânirea de sine, își spunea el în timp ce traversa. Nu ar fi trebuit să conteze pentru el că părea să fie pusă în vânzare. Dar conta.

Îl jigneau gândul că poate Heather renunța la ea din cauză că avea nevoie de bani. Cât putea costa o cuvertură, oricum? El avea impresia că-i plătea o pensie alimentară suficientă pentru fiul lor, suficientă pentru amândoi, de fapt, dar poate că, la urma urmei, nu acoperea toate costurile. Știa totuși, în urma schimbului lor de replici, că ea era prea mândră pentru a accepta mai mult.

Și mai rău decât atât era gândul că Heather vindea cuvertura deoarece nu mai putea să o vadă în fața ochilor, deoarece îi amintea de el. Ajunsese să-l urască atât de mult? Era adevărat că cele mai recente conversații ale lor fuseseră scurte și intense, dar el se convinsese că aveau să depășească acest moment. Poate că era doar una din amăgirile lui în privința lui Heather, chiar lângă cea în care spera că ea avea să se răzgândească și să se mute înapoi acasă, cu el.

Aruncă o privire firmei de pe ușă, pe care nu o observase până atunci: Cottage Quilts. Dintr-un oarecare motiv, și asta îi aduse aminte de ceva. Pomenise Heather vreodată ceva despre deschiderea unui astfel de magazin? Fusesse acesta unul dintre visurile ei, la care renunțase pentru a fi cu el? Știa cât de mult îi displicuse să predea, dar nu-și amintea ce și-ar fi dorit ea să facă în schimb, odată ce bebelușul ar fi fost suficient de mare. Acest lucru îi aminti de multele conversații pe care le evitaseră în anii petrecuți împreună. Orice discuție despre viitor semănase cu o excursie pe un câmp minat.

Abia atunci o văzu și o auzi pe Heather, stând în mijlocul grămezii de materiale, purtând o conversație animată cu o clientă despre care culori se potriveau împreună și care nu. Șocat, își dădu seama nu doar că acea cuvertură a ei era de vânzare, ci că și ea lucra acolo. Cum se întâmplase asta? Plin de întrebări, rămase ținut locului în fața ușii deschise, așteptând.

După ce clienta ieși, cu o sacoșă încărcată de materiale, Connor păși înăuntru. Heather își ridică privirea, având pe chip un zâmbet care păli la vederea lui.

- Connor, spuse ea, cu un nod în gât. Nu mă așteptam să te văd aici.

- Chesapeake Shores este casa mea, îi aminti el, pe un ton arțagos. Ce naiba faci aici?

Ea făcu un gest spre dezordinea din jur.

- Ce ți se pare că fac? Am deschis un magazin.

Lui îi veniră în minte o mie de întrebări, dar reuși să articuleze doar una.

- E magazinul tău?

Ea dădu din cap, cu o expresie defensivă.

- Ți-ai deschis o afacere aici? În orașul meu? întrebă el neîncrezător.

Reacția lui o făcu să zâmbească.

- Dacă orașul ar aparține cuiva, acela ar fi tatăl tău, dar sunt sigură că oricine se poate stabili aici.

- Nu te-ai gândit să-mi spui că te-ai mutat aici?

- Ți-aș fi spus de îndată ce aș fi terminat cu mutatul. Deschiderea magazinului mi-a luat destul de mult timp.

- Nu-mi spune că locuiești cu părinții mei, spuse el, privind-o cu suspiciune, presimțind deja existența vreunui plan de a-i aduce împreună.

La urma urmei, nu la asta făcuse aluzie mama lui la nuntă, că intenționa să-l vadă pe el următorul care se îndreaptă spre altar? În plus, ar fi explicat fără echivoc vizita neașteptată a bărbaților din familie la sfârșitul săptămânii care trecuse și insistența lor de a-l târî aici.

- Nu, știu prea bine că ar fi fost o idee proastă. Am propriul apartament, la etaj. Eu și mama ta...

El se încruntă auzind-o vorbind de mama lui.

- Ce are mama de-a face cu toate astea? A fost ideea ei?

- Într-un fel, da, recunosc Heather.

- Iar tu ai fost de acord, spuse el, clătinând consternat din cap. Nu ți-am spus că nu poți avea încredere în ea?

Heather se crispă vizibil.

- Mi-ai spus o mulțime de lucruri, Connor, probabil toate adevărate din punctul tău de vedere, dar eu prefer să-mi formez propria opinie asupra celorlalți. Se întâmplă să-mi placă mama ta, și până și tu trebuie să recunoști că ajutorul ei cu micul Mick din ultimele luni a fost neprețuit.

Connor se zbârli.

- Asta nu înseamnă că ar trebui să-i urmezi sfaturile. Ți-a spus cumva că, dacă te muți aici, în cele din urmă voi ceda și ne vom căsători?

Heather îl privi încruntată.

- Știu prea bine ce crezi despre căsătorie, Connor. Ai pomenit suficient de des despre asta, în termeni foarte clari. Mi s-a întipărit bine în minte.

- Atunci ce faci aici? întrebă el din nou, uimit cu adevărat de ideea că ea ar fi putut alege acest oraș și pentru alt motiv decât că era orașul lui.

- Decizia asta se referă numai la mine și la ceea ce-mi doresc pentru viitor. Mama ta mi-a văzut cuverturile și a crezut că am talent. Când am venit aici pentru nuntă, mi-a pomenit despre spațiul acesta comercial și despre apartamentul de deasupra. Părea ideal pentru mine, mai ales că astfel fiul meu putea trăi în apropierea bunicii, a unchilor, mătușilor și verișorilor lui. Mi s-a părut o opțiune mult mai bună decât aceea de a mă întoarce în Ohio, în apropierea familiei mele, după cum îți poți imagina.

Oricât de logic ar fi sunat totul, Connor nu putea trece peste faptul că-i ascunsese mutarea ei.

- Ne-am întâlnit de câteva ori de la nuntă, când l-ai adus pe micuț să-și petreacă ziua cu mine, dar cu toate acestea, nu ai pomenit nimic despre mutare sau afacere. De ce?

- Ai știut mereu cum să dai de mine la telefon. Nu ai pierdut nici un minut din timpul pe care dorești să îl petreci cu fiul tău. Nu credeam că te interesează unde locuiesc, spuse ea, ridicând din umeri.

- Sigur că mă interesează. Vorbim despre fiul meu! spuse el, ridicând tot mai mult tonul.

Connor văzu cum strălucirea din ochii ei dispărea puțin câte puțin la cuvintele lui și știu de îndată că spusese ceva nepotrivit. Era un obicei de care părea că nu putea scăpa. Deși ar fi trebuit să-i spună lui Heather cât de mult îi ducea dorul, nu reușise să scoată cuvintele potrivite. Recunoașterea acestui fapt ar fi dezvăluit o vulnerabilitate pe care nu era încă pregătit să i-o facă cunoscută.

- În ceea ce-l privește pe micul Mick, nu s-a schimbat nimic, îl liniști Heather. Îl poți vedea în continuare

oricând dorești. S-ar putea să nu fie la fel de convenabil ca și cum am sta în Baltimore, dar nu suntem la capătul pământului. Mai mult, mutarea aici nu a avut de-a face nici cu el, în afară de faptul că are șansa de a-și cunoaște familia. A avut de-a face cu mine, și îmi este clar de mult că nu contez pentru tine. Era timpul pentru un nou început. Chesapeake Shores a avut mai multe avantaje decât alte locuri. Sunt sigură că nici măcar tu nu poți nega asta.

El înțelese de ce Heather credea că nu-i pasă de ea, dar totuși îl deranja.

- Nu fi ridicolă. Te iubesc. Avem un fiu împreună. Și ce fel de nou început ar fi acesta, dacă ești înconjurată de familia mea?

- Aici am deocamdată nevoie să fiu. Obişnuiește-te cu ideea, spuse ea.

Tonul ei era surprinzător de inflexibil. Ce se întâmplase cu femeia îndatoritoare pe care o cunoscuse atât de bine? Înainte să poată întreba, ea își ridică mâna, oprindu-l.

- Nu vreau să purtăm discuția asta aici, unde ar putea intra oricând un client, spuse ea cu fermitate. Te rog să pleci, Connor. Dacă vrei să petreci câțva timp cu fiul tău azi, este la tatăl tău. Cred că Mick a plănuit să profite de vremea frumoasă și să-l ducă împreună verișorii lui, Davy și Henry, la pescuit pe docul de lângă casă.

Connor ar fi vrut să rămână aici și să se certe cu ea în continuare, să-i spună că mutarea aici, lângă familia lui, era o greșeală, dar nu avea acest drept. Refuzul lui încăpățânat de a face pasul următor și de a se căsători cu ea îl costase șansa de a avea ceva de spus în privința deciziilor ei, cel puțin a celor care nu-l priveau în mod direct pe fiul lor. Și cum ar fi putut nega faptul că un loc atât de liniștit precum Chesapeake Shores, cu familia lui în preajmă, era un loc ideal pentru a crește un copil? Renunță să mai insiste.

- Ne vedem mai târziu acasă? întrebă el.

- Nu cred. Shanna îl va aduce pe micuțul Mick atunci când merge să-i ia pe Davy și pe Henry.

- Măine? încercă el să insiste, fără să fie sigur de ce voia să știe cât de mult de insinuase ea în rutina familiei sale. Vei veni duminică la cină?

Ea îi susținu privirea.

- Te deranjează dacă vin?

- Sigur că nu, spuse el, reușind să scoată minciuna pe gură în ciuda regretelor.

Să o vadă, știind că o pierduse, era un fel de dulce tortură.

- Atunci ne vedem acolo. Poate vom avea șansa să discutăm despre cum să facem situația asta să funcționeze. Heather îi zâmbi ezitant. Connor, nu vreau să fie ciudat de fiecare dată când ne întâlnim. Chiar nu vreau.

El oftă.

- Nici eu.

Nu era însă deloc sigur că era posibil să se comporte ca și cum nimic n-ar fi contat vreodată între ei. Pentru că, așa cum își dăduse seama cu câteva luni în urmă, adevărul era că ea și fiul lor erau singurele lucruri cu adevărat importante din viața lui. Nu vedea însă nici un mod în care să-i păstreze lângă el fără să renunțe la convingerea că cele mai multe căsătorii erau false și duceau la o viață plină de neîmpliniri, nu la „fericiți până la adânci bătrâneți“.

Ajuns la casa pe care tatăl lui o construisese atunci când începuse să dezvolte Chesapeake Shores, Connor își lăsă geanta în camera lui din copilărie, care avea încă posterile cu sportivi pe pereți. În bucătărie, luă o mână din biscuiții făcuți de buni, ușurat să vadă că încă nu se oprise din gătit, deși toată lumea, inclusiv ea, se mutase din casa cea mare, lăsând-o numai pentru părinții lui. Se părea însă că buni se asigura în continuare că borcanul cu biscuiți era plin pentru vizitele strănepoților ei.

Traversând peluza întinsă care despărțea casa de golf, Connor putea auzi râsul copiilor de pe doc, precum

și vocea joasă și surprinzător de răbdătoare a tatălui său. Pășind pe scândurile decolorate de intemperii și încălzite acum de soare, Connor rămase neobservat, în timp ce tatăl lui puneă momeala în cârlige și-și ajuta cei trei nepoți să-și lanseze undițele, ținând mereu un braț în jurul taliei micuțului Mick. Numai Davy și Henry aveau cu adevărat șanse să prindă vreun pește, dar chiar și din poziția lui, în brațele bunicului, micuțul Mick își agita undița în apele calme ale golfului, bolborosind vesel cuvinte numai de el înțelese, la care Mick răspundea ca și cum ar fi înțeles perfect ce spunea.

- Mi-aș dori să am un aparat de fotografiat, spuse Connor încet, făcându-l pe Mick să-și ridice privirea, cu un zâmbet larg pe chip. Nu-mi aduc aminte să fi petrecut o zi la pescuit cu mine sau cu Kevin.

Zâmbetul lui Mick păli auzindu-l.

- Probabil ai dreptate. A fost pierderea mea. Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că am primit o nouă șansă cu băieții ăștia.

Până în acel moment, Davy și Henry fuseseră absorbiți cu totul de privitul apei, căutând dovezi ale prezenței peștilor în apropiere. Când își ridicară privirile și-l văzură pe Connor, pe fețele lor apăru câte un zâmbet larg. Pentru ei, era unchiul care era mai mult un partener adult de joacă decât o figură plină de autoritate.

- Unchiule Connor, stai cu noi, îl rugă Davy. Poți să-mi pui râme în cârlig.

- Băieții mari își pun singuri momeala, îi spuse ferm Mick. Tocmai ți-am arătat cum trebuie să faci.

Davy își încreți nasul.

- Da-i scârboooooos!

Connor rânji.

- Așa e. Lasă-mi să povestesc un minut cu bunicul și cu micuțul Mick, apoi vin să te ajut.

În timp ce asculta schimbul de replici, Mick îl studie pe Connor plin de curiozitate.

- Ce te aduce acasă? Ne-ai spus cumva că vii?

- Trebuie să-mi fac rezervare de-acum? întrebă Connor, pe un ton defensiv.

Pentru un timp, îi fusese interzis să vină aici, din cauză că încercase să se amestece în planurile de căsătorie ale părinților lui, dar crezuse că exilul aparținea trecutului. Ba chiar se mutase acasă în perioada în care Heather îl lăsase pe fiul lor la bunici. Făcuse naveta zilnic până în Baltimore în acea perioadă.

- Sigur că nu trebuie să-ți faci rezervare, spuse Mick nerăbdător. Doar că nu ai mai venit pe-aici de la nuntă. Sau ar trebui să spun de când Heather l-a luat pe băiat cu ea?

- Am fost convins că este timpul să vă fac o vizită, recunosc Connor fără tragere de inimă.

Mick chicoti.

- Înseamnă că misiunea a avut succes. Poți să-i mulțumești mamei tale.

Connor se încruntă.

- Mama i-a trimis pe Kevin și pe ceilalți la Baltimore? Am crezut că tu ești în spatele acestei acțiuni.

- Nu de data asta. Mama ta a fost cea care a plantat câte o sămânță ici și colo, recunosc Mick.

- Bănuiesc că totul a fost pus la cale pentru ca eu să vin aici și să aflu că Heather s-a mutat în oraș, cu fiul meu cu tot.

- Nu m-ar surprinde, fu de acord Mick.

Connor își privi tatăl cu severitate.

- Nu va funcționa, să știi.

Mick se întinse și puse o altă râmă în cârligul lui Davy, care se lupta cu undița sa, apoi privi în sus, spre Connor.

- Ce nu va funcționa?

- Să ne aduceți pe mine și pe Heather împreună. Nu ne vom căsători.

Mick ridică din umeri.

- Este hotărârea ta, deși e păcat ca băiețelul ăsta să nu interacționeze zilnic cu tatăl său. Se încruntă la Connor. Înainte să spui ceva, se prea poate ca eu să fi lipsit destul

de mult, dar am fost tată cu normă întreagă, și o știați cu toții foarte bine.

Întors din nou pe o poziție defensivă, Connor spuse:
- Fiul meu știe că-l iubesc.

- Cum să știe așa ceva, când nu te vede aproape niciodată?

- Ne vedem aproape tot timpul, spuse Connor. Heather l-a adus la mine săptămâna trecută.

- Pentru o oră sau două, pun pariu, pufni Mick. Ce fel de părinte ești?

- Abia a împlinit un an, protestă Connor. Acum are mai multă nevoie de mama lui decât de mine. Când va mai crește, va petrece mai mult timp cu mine.

- Dar tot va crește plângându-se că abia și-a văzut tatăl, spuse Mick, apoi ridică mâna, oprind replica lui Connor. Râde ciob de oală spartă, știu, dar, la urma urmei, sunt vocea experienței. Nu lăsa să treacă anii aceștia prețioși fără să faci parte din viața lui. Învață din greșelile mele.

Connor se gândi să dea din nou o replică încinsă, dar în schimb se lăsă jos lângă micuțul Mick.

- Hei, amice, ai prins ceva?

Fiul lui îi zâmbi cu toată fețișoara și-și agită bucuros mica undiță în aer. Se târî din poala lui Mick și se apropie de Connor, lipindu-se de el și amintindu-i de cât de mult îl costa încăpățânarea lui într-un fel în care Mick nu ar fi putut-o face niciodată.

Când magazinul se goli de clienți, în jurul orei prânzului, Heather o sună pe Megan.

- Ai un minut? o întrebă ea.

- Jane tocmai pleacă să cumpere câteva sendvișuri, așa că nu pot ieși chiar acum. Ce s-a întâmplat?

- Ne putem întâlni în față? Așa putem vedea amândouă dacă intră vreun client.

- Sigur. Vrei să-ți aducă Jane și ție ceva de mâncare?

Mâncarea era ultima pe lista de priorități a lui Heather. În ultima oră nu se putuse gândi decât la apariția neașteptată a lui Connor de mai devreme.

- Dacă merge la Sally, roag-o să-mi aducă un sendviș cu ton, spuse ea în cele din urmă. Aduc banii când ies în față.

- Așa facem. Ne vedem într-un minut, spuse Megan.

Una din îmbunătățirile făcute de primărie de-a lungul Main Street și Shore Road fusese montarea unor bănci în fața magazinelor. Acest lucru le permitea cumpărătorilor să se odihnească pentru câteva minute sau le permitea soților plictisiți să se relaxeze afară, în loc să se plimbe de colo-colo, aruncând priviri nemulțumite, care scurtau sesiunile de cumpărături ale soțiilor lor.

Deși soarele era cald, briza care venea dinspre golf era destul de rece. Heather își trase pe ea un pulover, apoi ieși în fața magazinului, așteptând-o pe Megan. Când mama lui Connor i se alătură, Heather oftă și se așeză pe bancă.

- Ce bine e, spuse Megan. Am stat în picioare întreaga dimineață. Nu ar trebui să mă plâng, pentru că asta înseamnă că afacerile au mers bine. Dar tu? Ai fost ocupată?

- Până peste cap, spuse Heather. Cei mai mulți au venit să se uite, dar am și vândut câte ceva.

Megan o privi cu atenție.

- Atunci de ce nu pari mai fericită?

- Connor e aici, o anunță Heather, încercând să surprindă reacția lui Megan.

- Adevărat? Nu ne-a spus nici unuia că vine.

- Dar ai știut că s-ar putea să vină, nu? Nu pari prea surprinsă.

Megan ridică din umeri.

- Speram că va veni acasă curând, desigur, dar nu știam care-i sunt planurile.

Heather tot nu crezu că Megan nu știa mai mult.

- De ce nu m-ai avertizat? A intrat în magazin dimineață, căutând un motiv de ceartă. Nu-mi dau seama

exact de unde știa că magazinul este al meu, de vreme ce tu pretinzi că nu i-ai spus.

- Nu i-am spus nici un cuvânt, afirmă Megan din nou. Poate că a recunoscut cuvertura din vitrină. Nu spuneai că era atârnată pe un perete în apartamentul vostru?

Lui Heather nu-i venea să creadă că Connor ar fi putut fi atent la cuvertura făcută de ea. Atunci când lucra la ea serile, capul lui fusese cel mai adesea îngropat în cărțile de drept. Abia spusese ceva atunci când ea o agățase pe peretele apartamentului.

- Presupun că este posibil, cedă ea fără tragere de inimă. Ești sigură că nu ți-a scăpat nimic cu privire la magazin?

- Ți-am spus că nu, spuse Megan, fără să se supere la auzul întrebării. Dar te-am avertizat că va afla despre el mai devreme sau mai târziu. S-a supărat?

Heather dădu din cap.

- Nu sunt sigură dacă este din cauză că a fost prins pe nepregătite sau pentru că m-am mutat în orașul lui.

- Probabil puțin din amândouă, spuse Megan. Ați vorbit?

- Nu prea. Nu am vrut să începem o discuție când putea intra oricând cineva. Am stabilit că vom discuta mai multe când vin cu micuțul Mick mâine la cină.

Privirea satisfăcută din ochii lui Megan sugera că tocmai asta sperase. Heather o privi cu suspiciune.

- Ești sigură că n-ai avut nimic de-a face cu ademenirea lui aici pentru sfârșitul acesta de săptămână?

- Pot spune cu mâna pe inimă că nu am vorbit cu el de câteva zile, spuse Megan.

- Cred că este o șmecherie pe aici, dar nu-mi dau seama unde, replică Heather cu regret. La urma urmei nu prea contează ce face Connor aici. Așa cum ai spus, era de așteptat să apară mai devreme sau mai târziu. Cred că speram doar să fie mai târziu. Încă nu sunt pregătită să-l înfrunt. Încă mă adaptez la noua mea viață. S-ar putea să nu fiu suficient de puternică să-mi apăr toate deciziile.

- Ba sigur că ești, spuse Megan. Ai început o viață nouă împreună cu fiul tău. Poți face față oricărei provocări din partea lui Connor. La urma urmei, ai fost suficient de puternică să-l părăsești. A fost nevoie de curaj pentru asta, Heather, mai ales când inima ta ar fi vrut să rămâi.

- Am făcut-o doar pentru că am simțit că nu am de ales. Fiul tău poate fi foarte convingător. Dacă își pune mintea, poate să demoleze toate motivele mele raționale de a fi aici și să mă convingă că locul meu e alături de el.

Megan o privi curioasă.

- Ești cu adevărat îngrijorată că te-ar putea convinge să faci ceva ce nu dorești să faci? întrebă ea, apoi adăugă cu blândețe: Sau ți-e teamă că nu ar încerca deloc?

Heather oftă din adâncul inimii. Acesta era adevărul ce nu putea fi negat. Oricât de bună credea ea că fusese hotărârea ei de a se muta și de a-l părăsi pe Connor, o parte din ea încă voia cu disperare ca el să lupte pentru a o recuceri. Dacă nu o făcea, bucata încă rămasă întreagă din inima ei avea să se sfărâme.

Planul lui Connor de a ieși cu barca cu vâsle se destrămase după ce descoperise că Heather locuia acum în oraș, iar fiul lui își petrecea timpul cu bunicul său.

Când micuțul Mick obosi să stea afară cu verișorii lui, Connor îl luă în brațe și se îndreptă către casă.

- Fac niște sendvișuri, tată. Vii și tu curând cu băieții?

- În jumătate de oră, spuse Mick. Apoi mergem să tragem un pui de somn, nu-i așa, băieți?

Henry îi aruncă o privire serioasă, care îi încreți sprâncenele.

- Eu nu mai dorm de prânz, bunicule Mick.

- Nici eu, se alătură Davy.

- Ei bine, eu dorm, spuse Mick.

- La fel face și verișorul vostru, le spuse Connor băieților. Dacă nu sunteți somnoroși după prânz, o să jucăm ceva împreună, bine?

- Henry o să te bată, se lăudă Davy cu fratele său vitreg, mai mare. Se pricepe la jocuri.

Connor râse.

- Înseamnă că trebuie să fiu atent când aleg jocul. Dețin recordul la câteva din ele.

Mick clătină din cap.

- Ești încă același copil competitiv, care ura să piardă în fața altuia? îl întrebă el pe Connor.

- Sigur că da, replică acesta, făcându-i cu ochiul. Ne vedem în casă.

O oră mai târziu, Connor hrănise copiii, apoi îi trimisese atât pe fiul lui, cât și pe Mick la somn înainte de a se instala în cameră cu Davy și Henry. În ciuda protestelor lui, Davy adormi înainte de a monta sistemul video. Connor îl duse sus, reveni în cameră și se întoarse spre Henry.

- Ești sigur că nu vrei să te odihnești puțin? îl întrebă el.

Henry îl privi cu nerăbdare.

- Prefer să mă joc, spuse el de îndată. Davy nu e cine știe ce adversar, iar bunicul Mick și Kevin nu prea înțeleg cum funcționează jocurile.

Connor îl măsoară din priviri demonstrativ.

- Te pricepi cât de cât?

- Chiar foarte bine, spuse Henry, arătând o încredere în sine ieșită din comun pentru un băiat care încă își căuta locul în noua sa familie.

- Vrei să pariem pe rezultat? îl tachină Connor. Câștigi tu, te scot la o înghețată. Câștig eu, faci tu cinste.

- Nu face asta, spuse Kevin, intrând în cameră cu mâna plină de biscuiți tocmai la timp pentru a-i auzi. Unchiul Connor trișează.

Connor se întoarse indignat către fratele lui.

- Nu trișez deloc! Dacă o face cineva, tu ești acela, frățioare!

- De când? spuse Kevin, apucând telecomanda.

În spatele lor, Henry chicoti.

- Nu sunteți normali.

Kevin îi rânji fiului său vitreg.

- Nu ești primul care să observe asta, băiete. Ce spui ca noi doi să ne aliem împotriva șmecherului ăstuia? Cred că-l putem învinge.

Henry aprobă cu entuziasm.

- Grozav!

- Nu mi se pare corect, spuse Connor, dar să-i dăm drumul.

O oră mai târziu, reușise să-i distrugă pe cei doi. Se uită la Kevin cu satisfacție.

- Cine plânge acum? Prevăd că voi mânca în curând o înghețată cu o porție dublă de caramel fierbinte.

- Bine, bine, ne înclinăm în fața experienței tale superioare, spuse Kevin, făcându-i cu ochiul lui Henry. De ce nu te duci sus să vezi dacă nu s-a trezit Davy? Ar trebui probabil să mergem acasă. Privi apoi spre Connor. Ar fi trebuit să-l duc pe micuțul Mick înapoi la Heather, dar presupun că vrei să faci tu asta. Îl studie cu atenție. Sau mă înșel?

- Îl duc eu, spuse Connor pe un ton plin brusc de tensiune, încruntându-se la fratele lui. Când ai venit la Baltimore seara trecută, știai deja că Heather și micuțul Mick s-au mutat în oraș?

- Da, spuse Kevin.

- Cu toate astea, nu ai simțit nevoia să-mi pomenești nimic, rosti Connor acuzator.

- Hei, totul este între voi doi. Noi, ceilalți, suntem spectatori inocenți.

- Inocenți pe naiba! spuse Connor. De când stă vreun O'Brien pe margine când vine vorba de așa ceva? Sunteți toți niște băgăreți.

Kevin nu făcu nici o încercare de a nega acuzația.

- Știi acum, nu asta contează? Asta și ce ai de gând să faci în continuare. Ai vreo idee?

Connor oftă.

- Nici una.

Expresia lui Kevin se luminează.

- Am eu una sau două.

- Spuse bărbatul care nu se bagă, replică Connor. Las-o baltă, frate. Ține-ți ideile pentru tine. Dacă am nevoie de părerea ta, ți-o cer. Ai putea transmite mesajul ăsta și celorlalți din familie, de asemenea.

Kevin râse.

- Cred că glumești. Ai spus-o tu însuși, amestecul în treburile altora e o trăsătură de familie. Singurul mod în care tu și Heather v-ați putea rezolva problemele în privat este dacă v-ați muta în celălalt capăt al țării.

Connor se gândi la magazinul pe care tocmai îl deschisese Heather. Era intim și primitiv, așa cum fusese odată căminul lor. Se îndoia că ar fi fost dispusă să renunțe la el, iar Connor nu se afla în poziția de a-i face o astfel de sugestie. Ce i-ar fi putut oferi în afară de ce-i oferise până atunci? Din păcate, toate jurămintele lui veneau cu anumite condiții, pe care ea nu le mai accepta.

Iar asta însemna că se aflau într-un punct mort, din care nu se întrevedea nici o soluție.

capitolul 3

La ora șase, după plecarea ultimului client, Heather încuie magazinul și începu să-și numere bonurile zilei. Vânzările fuseseră decente pentru această perioadă a anului, dar lucrurile trebuiau să se îmbunătățească substanțial, dacă voia să-și poată plăti facturile și să se și întrețină din această afacere.

La auzul bătăii în ușă își ridică privirea, așteptându-se să o vadă pe Shanna cu băieții, dar îl văzu în schimb pe Connor, cu fiul lor în brațe.

- Shanna a fost reținută la magazin, așa că după Davy și Henry a venit Kevin, iar eu am spus că ți-l aduc pe micuțul Mick, spuse el, punându-l pe acesta jos.

Deși băiețelul începuse să meargă cu săptămâni în urmă, atunci când dorea să se deplaseze cu viteză, revenea la mersul târâș. Acum se lăsă în patru labe și se grăbi să traverseze încăperea, agățându-se de piciorul ei.

- Salutare, uriașule, spuse Heather, ridicându-l în brațe și întâlnind apoi privirea lui Connor. Mulțumesc. Altceva?

- Mă gândeam că poate mâncăm ceva împreună, spuse Connor, cu mâinile băgate în buzunarele din spate.

Arăta surprinzător de vulnerabil pentru un bărbat care știa stăpâni o sală de tribunal și putea schimba părerea membrilor unui juriu.

- De ce? întrebă ea.

- Să ne punem la curent?

Era mai mult o întrebare decât un răspuns, ceea ce arăta din nou cât de nesigur se simțea cu ea. Heather zâmbi, în ciuda hotărârii de a-l ține la distanță. Ar fi fost mult prea ușor să uite de toată determinarea ei și să revină la relația cu bărbatul acesta, o relație care nu ar fi dus nicăieri, nu pentru că nu s-ar fi iubit, ci pentru

că el nu ar fi permis să ducă undeva. Indiferent de cât de mult durea, trebuia să-și reamintească faptul că ceea ce avea el de oferit nu era suficient.

- Mulțumesc, dar nu vreau, spuse ea cu blândețe.

- E vorba doar de un hamburger și niște cartofi prăjiți, nu de un angajament pe viață, protestă el.

- Nu tocmai asta e problema? replică ea. Du-te ia cina cu familia ta, Connor, sau cu un prieten. Ne vedem mâine.

- Noi doi suntem prieteni, spuse el cu încăpățănare. Mi-e dor de cea mai bună prietenă a mea.

- Și mie, recunosc ea, dar lucrurile nu sunt chiar atât de simple, Connor. Nu mai sunt. Ce-mi oferi tu nu mai e suficient pentru mine. Îmi sunt datorare mie și micuțului Mick să nu mă mulțumesc cu puțin.

- Prietenii durează mai mult decât majoritatea căsniciilor, replică el, așa cum o făcuse de multe ori în trecut, apărându-și decizia de a nu se căsători.

- Probabil deoarece prietenii sunt mai iertători decât soții, răspunse Heather, cum o mai făcuse și altădată. Ori pentru că oamenii nu înțeleg că o căsnicie trebuie întreținută prin muncă. Relațiile nu sunt niciodată statice. Trebuie să evolueze în timp, odată cu schimbările prin care trec indivizii care le compun.

Connor se încruntă.

- Crezi încă în căsătorie, nu-i așa? În ciuda dovezilor de până acum că nu durează sau că oamenii sfârșesc simțindu-se groaznic, încă păstrezi perspectiva ta optimistă că dragostea poate învinge toate obstacolele.

- Da, spuse ea. Știu că am crescut cu un exemplu foarte prost în familie, dar asta nu a făcut decât să mă convingă să încerc și mai tare să mă asigur că mariajul meu este unul fericit. Știu că am toate calitățile necesare pentru a trece peste orice greutate.

- Atunci de ce nu privești situația asta ca pe o dificultate peste care trebuie să trecem? întrebă el, aparent frustrat.

- În ce scop? întrebă ea. Când el nu răspunse, dădu din mână. Nu contează. Am trecut deja prin asta. De ce să o luăm de la capăt? Îți respect decizia, Connor, doar că nu sunt de acord cu ea.

- Nu te-am mințit niciodată, Heather, spuse Connor, pe un ton plin din nou de frustrare. Știai ce simt încă de când ne-am cunoscut. Nu am schimbat regulile în ultimul moment.

- Nu te acuz de așa ceva. Mi se pare doar trist că ai stabilit regula asta pe baza celor întâmplătoare cu părinții tăi. Ei au depășit problemele din trecut. Tu de ce nu o faci? Își înclină capul și-l privi cu atenție. Știi ce sper eu? Sper să nu eviți întreaga viață să-ți asumi riscuri, trăind fără să trăiești cu adevărat. Dacă vei refuza mereu să îți iei angajamente, vei pierde mult.

- Te porți ca și cum căsătoria este singurul angajament care contează, spuse el iritat. Este o bucată de hârtie, Heather. Asta e tot. Puterea ei depinde numai de cei doi oameni implicați în această relație.

- Oh, Connor, spuse ea, scuturând din cap cu tristețe. Știa că el era convins de acest lucru, și asta era probabil cel mai trist.

- N-o să cădem niciodată de acord asupra acestui subiect. Cred că ar trebui să pleci. Am de terminat aici, apoi trebuie să-l hrănesc pe micuțul Mick înainte de culcare.

Pentru o clipă, i se păru că el dorea să prelungească disputa, dar se mulțumi să o salute scurt, plecând.

- Tati! spuse micuțul Mick pe un ton plângăreț, uitându-se în urma lui.

Heather își îmbrățișă fiul puțin mai strâns.

- Îl vei vedea pe tati mâine, iubitele. Vor fi acolo bu-nicul Mick și toți unchii tăi.

Indiferent de prezența lui Connor, fiului ei nu aveau să-i lipsească figurile masculine din jur. Nu se putea abține să-și dorească însă ca tatăl lui să fie cea mai importantă dintre ele.

În loc să meargă acasă, Connor conduse până la hanul de la Eagle Point, sperând să-și găsească acolo sora, Jess. Jess era mai tânără decât el, ceea ce însemna că încă îl privea cu admirație, în ciuda dovezilor contrare.

Mai mult chiar, Jess nu era într-o relație, așa că nu avea prea multe de spus pe seama ezitării lui de a se căsători cu mama copilului său. Toți ceilalți frați ai săi erau fericiți în mariajele lor, așa că nu-i mai înțelegeau punctul de vedere. Era peste puterea lui de înțelegere cum reușiseră, după exemplul cu care crescuseră.

O găsi pe Jess în biroul aglomerat al hanului, cu un munte de documente pe masa din fața ei.

- Așa te distrezi tu într-o sâmbătă seara? o tachină el, așezându-se pe un scaun și punându-și picioarele pe birou.

- Da, la sfârșit de lună, după ce nu m-am atins întreaga lună de hârtii, spuse ea. Dacă Abby dă cu ochii de dezastrul ăsta, nu mai am zile bune cu ea.

- Credeam că sora noastră a angajat un contabil care să se ocupe de acte, spuse Connor, referindu-se la intervenția lui Abby, cu câțiva ani în urmă, care salvase hanul de la falimentul care îl amenința încă dinainte de deschiderea oficială.

- A angajat, dar încă sunt câteva lucruri de care numai eu mă pot ocupa, spuse Jess, oftând. Este cea mai plictisitoare parte a slujbei.

- Motiv pentru care o neglijezi, presupuse Connor. Ea aprobă din cap.

- Exact. Cel puțin nu dai vina pe deficitul meu de atenție, spuse ea. Toată lumea o face. De fiecare dată când o dau în bară, este din vina tulburării de deficit de atenție. M-am săturat ca oamenii să folosească asta drept scuză când nu fac lucrurile așa cum trebuie. Uneori o greșeală e doar o greșeală.

- Te referi la o greșeală anume sau la tine? întrebă Connor, îngustându-și privirea. Pentru că nimeni nu-i spune surorii mele că e o greșeală.

Ea rânji.

- Mersi, dar uneori exact asta sunt. Sunt sigură că Abby ar fi fericită să te pună la curent cu toate prostiile pe care le-am făcut. Pun pariu că păstrează o listă.

Connor ura să o audă pe Jess vorbind despre ea însăși în termeni atât de depreciativi. Depășise o mulțime de obstacole pentru a ajunge acolo unde era acum.

- La urma urmei, ai făcut ca hanul să fie un succes, Jess, îi aminti el. Ar trebui să fii mândră. Noi suntem, inclusiv Abby.

- În cea mai mare parte a timpului, sunt, recunosc eu, apoi oftă. Presupun că în seara asta sufăr de tristețea sfârșitului de lună. Se lăsă pe spate și-și puse și ea picioarele pe birou. Ce te aduce în oraș, mai ales într-o sâmbătă seara? Ai venit să-i vezi pe Heather și pe fiul vostru? Era timpul, dacă nu te superi că spun asta.

- Sincer, nici nu știam că s-au mutat aici, recunosc eu. Cât de groaznic sună asta? Heather nu mi-a spus nici un cuvânt.

- Probabil s-a gândit că nu te interesează, spuse Jess.

- Da, asta a spus și ea.

- Te interesează?

- Dacă ar fi după mine, ea și micuțul Mick ar locui încă în Baltimore, cu mine, spuse Connor candid, apoi oftă. Dar înțeleg de ce a plecat. Nu-i ofer ceea ce își dorește.

- Un inel pe deget? ghici Jess.

- Exact.

- Este vorba despre inel sau despre angajament?

Connor se gândi la întrebarea ei.

- Aș spune că despre inel. Am fost implicat sută la sută în relația cu ea, iar ea o știe foarte bine.

- Dar, Connor, nu îți dai seama că un inel reprezintă dovada acestui fapt? Întrebă Jess, aruncându-i o privire la care el nu se așteptase. O înțeleg foarte bine.

Connor se încruntă.

- Credeam că tu vei fi de partea mea.

- Hei, întotdeauna sunt de partea ta, îi spuse ea. Asta nu înseamnă că nu pot accepta și alte puncte de vedere.

În plus, eu chiar înțeleg felul în care gândesc femeile, lucru pe care tu nu-l poți pretinde, altfel nu te-ai afla în situația asta.

- Crezi așadar că ar trebui să mă căsătoresc cu Heather? întrebă el.

- Nu dacă nu o iubești, replică sora lui pe dată, apoi rânji. Dar cred că o iubești. Ridică din umeri. Dar ce știi eu despre asta? Experiența mea cu marile pasiuni este ca și inexistentă. Nu am rezistat împreună cu nimeni prea mult. Pe tata îl neliniștește asta. Probabil că se va ocupa în curând de viața mea amoroasă, încercând să o repare. Dacă l-ai putea ține ocupat cu problemele tale pentru, să zicem, următorii zece ani, ți-aș fi recunoscătoare.

Connor o studie amuzat.

- Are pe cineva în minte?

- Nu pe cineva anume, dar l-am văzut privind cu atenție fiecare tânăr care se află în aceeași încăpere cu mine, cântărind calitățile fiecăruia. Se scutură, înfiorată. Este jenant. Nu m-aș mira să-mi stabilească o zestre ca să mă vadă odată dusă spre altar.

Connor o privi gânditor.

- Ar trebui să valorezi măcar cât două vaci și o turmă de oi, nu crezi?

Ea îl privi încruntată.

- Nu ești deloc amuzant.

- Dacă nu vrei să riști implicarea lui tata, încearcă să-ți găsești singură bărbatul pe care-l vrei, spuse Connor. Asta va pune capăt amestecurilor.

- Spui asta ca și cum ar fi ceva la fel de simplu ca recoltarea piersicilor coapte și zemoase în mijlocul lui iulie. În orașul ăsta nu prea ai de unde alege.

- Conduci un han plin de turiști, îi aminti el.

- Bărbații disponibili nu vin într-o stațiune la malul mării singuri, replică ea. Tu ai face-o?

Connor tresări.

- Acum că ai pomenit de asta, nu. Bun, atunci începe să oferi pachete turistice pentru întâlniri de afaceri.

Noul teren de golf ar trebui să se deschidă curând. Pun pariu că vei putea convinge o firmă de avocatură, de exemplu, să vină pentru un sfârșit de săptămână pentru întâlniri de afaceri și golf.

Ochii lui Jess se luminau pe dată.

- Este o idee grozavă! Aș putea proiecta o broșură specială care să țintească afacerile de dimensiuni mici, pe care să o trimit apoi firmelor de avocatură și altor corporații din Baltimore și Washington.

Dădu la o parte hârtiile e pe birou, găsi un carnet și începu să ia notițe, cu fruntea încrățită din cauza concentrării. Connor ar fi putut fi în Baltimore.

În cele din urmă, tusea lui subtilă îi atrase atenția. Jess zâmbi șmecherește.

- Îmi pare rău, m-a prins ideea ta. Ar trebui să fii mândru. Și știi că trebuie să-mi notez totul cât e proaspăt în minte, altfel până dimineată mi-ar fi ieșit din cap.

- Aș sta cu tine, căutând idei, până mâine, dar, sincer să fiu, sunt rupt de foame. Vrei să cinăm împreună?

Expresia ei se luminează.

- Să mergem la Brady's, pentru chiftele de crab. Acum că ești mare avocat, poți face cinste.

- Acolo-i plin sâmbătă seara, protestă el. Am putea mânca aici. Se aude că aveți un bucătar de primă clasă.

- Bucătăria noastră s-a închis deja. Nu ținem deschis până târziu decât după începutul sezonului turistic. Dar nu-ți face griji în legătură cu Brady. Dillon mă lasă să mă strecur pe ușa din spate. Țipă la mine când o fac, dar asta nu m-a oprit încă.

- Asta numai pentru că i-ai făcut cunoștință cu soția lui, replică fratele ei. Se ridică în picioare. Bine, hai să mergem. Putem sta la bar, să-i studiem pe ceilalți celibatari. Poate unul dintre noi va avea noroc.

Jess îl lovi ușor pe obraz.

- Tu ești deja mai norocos decât ar trebui să fie un om. Trebuie doar să te trezești și să-ți dai seama de asta. Connor gemu.

- Și tu ai de gând să mă bați la cap cu asta?

- Sigur că da. Îmi place Heather. Îl iubesc pe băiețelul vostru. Iar tu, frate, ar trebui să-i recâștigi înainte să o facă altcineva. Îi oferi un rânjet larg. Nu că m-aș amesteca, bine-nțeleș.

- Bine-nțeleș, spuse el, zâmbind strâmb.

În familia O'Brien, toată lumea avea o părere, și nimeni nu se ferea să și-o exprime. Cu atât mai rău.

Peste noapte, vremea primăvărată se schimbă și reveni la răceala specifică iernii. Temperatura scăzu, norii întunecați acoperiră cerul și ceea ce începu ca o ploaie duminică dimineața se transformă în lapoviță la prânz. Heather se gândi să o sune pe Megan și să anuleze planurile, dar știa nu numai că astfel Connor avea să fie privat de momentele petrecute cu fiul său, ci ar fi părut ca fuge de el.

Îl îmbracă pe micuțul Mick și era pe cale să plece, când Connor apăru în pragul ușii.

- Ce faci aici? întrebă ea, lăsându-l să intre, fără însă a-i permite să facă mai mulți pași înăuntru.

Nu era doar din cauză că era ud până la piele din cauza drumului de la mașină până la ușa ei. Nu-l voia în acest sanctuar care le aparținea doar ei și fiului lor.

- Străzile devin alunecoase. Nu am vrut să conduci până acasă. M-am gândit să vin să vă iau eu. Se lăsă pe vine în fața micuțului Mick. Hei, prietene, ești gata să mergem la bunicul?

- Bu'icu, răspunse acesta, dând cu nerăbdare din cap.

Deși lui Heather nu-i făcu plăcere să o recunoască, gestul acesta o impresionă.

- Mulțumesc, dar e vorba de numai câțiva kilometri, Connor. Sunt sigură că ar fi fost în regulă. În plus, scaunul lui de mașină e în mașina mea.

- Am și eu unul, spuse el, ridicând din umeri la privirea ei surprinsă. L-am cumpărat cu ceva timp în urmă. M-am gândit că nu prea are sens să tot mutăm scaunul din mașina ta într-a mea de fiecare dată când micuțul Mick e cu mine.

- Ai dreptate. Bine, atunci, el va veni cu mașina ta. Connor se încruntă.

- Unde ți-e haina de iarnă? S-a făcut destul de frig afară. Nu m-aș mira să ningă până diseară.

- Atât de târziu în martie?

- Se poate întâmpla, insistă el. Ia și un fular. Și niște mănuși. Mereu uiți să-ți iei mănușile cu tine.

Heather își ascunse un zâmbet în timp ce-și căuta în dulap o haină mai groasă, fularul și mănușile care ajunseseră cumva pe jos, în loc să fie în buzunar. Connor avea dreptate. Rareori își pierdea timpul căutându-le. Iar el o bătea mereu la cap pe acest subiect. Era unul din micile gesturi pe care le făcea, încercând să aibă grijă de ea.

Dacă ar fi ținut un registru, lista aspectelor pozitive din relația lor ar fi acoperit pagini întregi, dar nici măcar acest lucru nu putea compensa aspectul negativ uriaș - refuzul lui de a lua în considerare căsătoria.

„Toate astea țin de trecut“, își spuse ea, urmându-l către mașină.

- Ce ai făcut aseară? întrebă Heather, în timp ce se îndreptau spre casă. Ai petrecut timp cu părinții tăi?

El clătină din cap.

- Am mers cu Jess la Brady's la cină. Era aglomerat, așa că am sfârșit stând la bar.

- Vânând celibatari? întrebă ea, știind că barul era adesea ticsit de bărbații și femeile disponibile din oraș.

Connor o privi cu asprime.

- Te-ar interesa dacă am fi făcut-o?

Ea se gândi la întrebarea lui. Adevărul era că ura ideea de a-l ști pe Connor cu o altă femeie sau de a privi măcar una, dar cum ar fi putut să-i spună așa ceva? Ea fusese cea care plecase.

- Tu și Jess sunteți amândoi tineri și atrăgători. Ați face niște partide minunate pentru oricine.

- Detectez cumva o notă de reținere? insistă el.

Ea se forță să-i întâlnească privirea.

- Nu am dreptul să-ți critic alegerile, Connor. Nu mai suntem împreună.

- Dar te-ar deranja dacă aș începe să mă întâlnesc cu cineva aici, în Chesapeake Shores? continuă el șirul întrebărilor.

Ea se încruntă.

- De ce insiști cu asta? Egoul tău are nevoie ca eu să recunosc faptul că nu mi-ar plăcea deloc? Bine, nu mi-ar plăcea, dar în cele din urmă amândoi ne vom vedea de drum. Așa stau lucrurile.

Acum fu rândul lui să se încrunte.

- Te întâlnești cu altcineva?

- Oh, pentru Dumnezeu! își pierdu ea răbdarea. Nu e un concurs în care să vedem care dintre noi începe primul să iasă la întâlniri, Connor. Abia am avut timp să respir, cu atât mai puțin să mă gândesc la bărbați. Ai idee ce volum de muncă necesită deschiderea unui magazin și îngrijirea unui copil de un an?

El păru ușurat de acest răspuns, dar tonul lui era unul de scuză.

- Bănuiesc că nu ar fi treaba mea dacă te-ai vedea cu altcineva, spuse el, apoi o privi îndurerat. Cum am ajuns aici, Heather? Din ziua în care ne-am cunoscut, nu m-am mai uitat la o altă femeie. Tu nu te-ai uitat la un alt bărbat. Sentimentele noastre nu s-au schimbat, și totuși iată-ne aici, vorbind nimicuri și întrebându-ne unul pe celălalt despre viețile noastre sociale, ca și cum am fi niște simple cunoștințe. Încercăm să ne comportăm ca și cum răspunsurile nu ar conta, când știm foarte bine că nu e așa.

Ea auzi tristețea din vocea lui și se surprinse întinzând mâna să-l mângâie.

- Vom fi mereu mai mult decât simple cunoștințe, Connor. În primul rând, avem împreună un fiu. Dar va dura până să ne obișnuim cu această nouă relație. Uneori ne vom simți ciudat, frustrați, dar trebuie să găsim o modalitate să facem lucrurile să funcționeze.

Nu vreau să sfârșim certăți și incapabili să stăm în aceeași încăpere.

El oftă.

- Nici eu nu vreau asta.

Ea se forță să zâmbească.

- Sper că știi că apariția noastră împreună în seara asta o se dea apă la moară băgăreților din familia ta. Ești pregătit pentru asta?

- Hei, tu ești cea care locuiește aici acum. Tu va trebui să faci față presiunilor neîncetate și amestecurilor de tot felul. Ești gata să le faci față?

- Cred că va trebui să fiu. Serioasă acum, îi întâlnește privirea. Am luat decizia potrivită, Connor.

- Tu ești cea care a luat decizia, o corectă el, cu o urmă de iritare în voce. Nu pune asta pe umerii mei. Eu eram fericit cu aranjamentul nostru de până acum.

- Sigur, pentru tine era perfect așa, să ne ascunzi pe mine și pe fiul nostru de familia ta, replică ea sarcastic. Astfel nimeni în afară de mine nu știa că ceea ce făceai era greșit. Desigur, n-am putut spune nimic, pentru că, la urma urmei, în ziua în care ne-am mutat împreună am făcut un pact să jucăm după regulile tale.

Auzind acuzația, Connor se încruntă.

- Te-am forțat să te muți cu mine?

- Sigur că nu. Te-ai bazat doar pe faptul că te iubeam atât de mult, încât nu aș fi putut refuza.

- Nu ai spus nici măcar o dată că ești nefericită cu situația noastră, se plânse el. Nici măcar o dată.

- Și asta este doar vina mea, spuse ea. Am cântărit opțiunile - de a trăi cu tine, după regulile tale, sau de a trăi fără tine - și te-am ales pe tine. Nu regret asta, Connor. Chiar nu regret deloc. Anii pe care i-am petrecut împreună au fost minunați.

- Ce s-a schimbat? întrebă el.

- După ce s-a născut micuțul Mick, am început să văd altfel lucrurile, recunosc ea. Am vrut mai mult pentru noi toți.

- Ar fi trebuit să-mi spui asta, spuse el.

- Oh, fii serios! De fiecare dată când am încercat să-ți spun ce simt, expresia de pe fața ta părea să-mi spună că te trădez cumva, așa că tăceam, spuse ea. Iar atunci când am văzut că atitudinea ta față de căsătorie devine tot mai negativă, cu fiecare caz de divorț de care te ocupai, a trebui să accept că nu aveai să te schimbi nicio dată. Asta a însemnat că numai eu puteam lua o decizie, și singura care mi s-a părut rațională a fost aceea de a pleca și de a merge mai departe. Îl privi plină de tristețe. Să știi că nu a fost ușor, și sunt momente în care regret hotărârea luată, dar știu în adâncul sufletului că a fost cea corectă.

- Pentru tine, poate, spuse el în silă. Dar cum rămâne cu fiul nostru? A fost corectă și pentru el?

- Pe termen lung, va fi, insistă ea. Dacă noi doi coope-
răm, va crește știind că-l iubim amândoi.

- La fel cum noi am crescut știind ce simte mama pentru noi? se răsti el. Am crescut crezând că ne-a abandonat. Nici ea și nici tata nu s-au străduit foarte mult să ne facă să credem altceva.

- Tocmai de aceea noi vom face tot posibilul să ne asigurăm că micuțul Mick nu se simte abandonat de nimeni, contracăra Heather. Trebuie să încercăm, Connor. Suntem adulți și putem face asta, pentru că ambii înțelegem cât este de important, nu-i așa?

El o privi, apoi oftă.

- Ai dreptate, admise el, însă fără nici o tragere de inimă. Opri mașina în fața casei. Te las să cobori cu micuțul Mick, apoi merg să o parchez.

Încercând să destindă atmosfera în mod evident tot mai întunecată, ea îl tachină.

- Încerci să nu fii văzut intrând cu noi în casă. Știi că am dreptate în privința zvonurilor pe care le-am stârni.

El îi oferă un zâmbet slab.

- Da, m-ai prins.

Ea își puse din nou mâna peste a lui.

- Vom face asta să funcționeze, îl asigură ea. Nu știu cum, dar vom reuși, pentru că trebuie să o facem.

- Sigur, spuse el, dar vocea îi era plină de îndoială.

Heather ezită, crezând că trebuia să mai spună ceva, ceva care să-i readucă lui Connor zâmbetul pe buze, dar nu-i veni nimic în minte. Sigurul lucru pe care și l-ar fi dorit el - ca ea să renunțe și să se mute înapoi cu el în Baltimore - era singurul lucru cu care ea nu avea să fie niciodată de acord.

Cel puțin, nu dacă trebuia să-și asculte conștiința.

capitolul 4

Thomas O'Brien nu știa ce-l atrăsese înapoi în Chesapeake Shores, mai ales într-o dimineață de duminică atât de mohorâtă. De obicei se mulțumea să vină în vacanțe și să-și viziteze ocazional mama. Acum că Nell avea peste optzeci de ani, încerca să facă aceste vizite mai frecvente, dar de obicei alegea momente în care să nu aibă de-a face cu fratele său Mick și cu restul familiei. El și Mick puteau începe o ceartă încă din primele zece secunde, și asta în zilele lor bune. În cele rele, abia reușeau să schimbe câte un cuvânt civilizat. În ultimul timp lucrurile stătuseră mai bine, dar lui Thomas nu-i plăcea să forțeze norocul.

În ciuda grijii lui, atunci când se trezise în acea dimineață în apartamentul lui înghesuit din Annapolis, Thomas dorise să meargă acasă. În ultimul timp se simțise destul de neliniștit. Munca lui în cadrul fundației care studia mediul golfului era frustrantă și-i consuma timpul, însă pasiunea pentru acest subiect nu-i dispăruse. În cea mai mare parte a timpului, era suficient de motivantă pentru a-i permite să depășească greutățile ocazionale. De obicei era suficientă pentru a umple gaura imensă lăsată în viața lui socială după ultimul divorț.

Recent însă, nu se putuse abține să nu recunoască faptul că ceva lipsea din viața lui. De fapt, de fiecare dată când petrecea câteva ore în compania lui Mick, acum că el și Megan se împăcaseră, putea ușor să-i dea un nume. Își dorea o familie a sa. Timpul petrecut cu frații lui mai mari – Mick și Jeff, cu familiile lor – îi amintea de ceea ce pierduse concentrându-se asupra muncii. Ambele sale mariaje fuseseră atât de scurte, încât nici

nu apucase să se gândească la copii, iar acum simțea lipsa acestora mai mult ca niciodată.

Adevărul era că, deși abia trecuse de cincizeci de ani, eșuase în ambele căsătorii din cauza faptului că era obsedat de problemele de mediu și de protejarea golfului pe care îl iubea atât. În ultimul timp, cu excepția câte unui pahar băut în compania vreunui coleg de serviciu sau a vreunui voluntar în cadrul fundației, viața lui personală era mai moartă decât fuseseră apele golfului cu câțiva ani în urmă. Ecosistemul își revenea încet acum, spre deosebire de viața lui.

Când ciocăni la ușa lui Mick, Megan fu cea care deschise. Îi zâmbi larg și-l trase de îndată înăuntru.

- Hai repede înăuntru, e groaznic afară, îi spuse ea, cu o expresie primitoare.

- Mai aveți un loc la masă? întrebă el, ridicându-și cumnata în brațe într-o îmbrățișare de urs.

- Avem mereu loc pentru tine, îl asigură ea. De ce nu ai sunat să ne anunți că vii? Rânji. Sau nici nu mai trebuie să întreb? Ți-a fost teamă că Mick ți-ar spune să stai acasă?

Thomas râse.

- Nu mă mai poate speria. Cu mama și cu tine în preajmă, și cu Kevin, care lucrează pentru mine, am aliați aici.

- Cu siguranță, spuse Megan. Acum intră. Tocmai ne pregăteam să ne așezăm la masă, așa că sincronizarea ta a fost perfectă.

- Poate că ar trebui să-l caut întâi pe Mick, să nu cadă peste friptura mamei când dă cu ochii de mine. O privi plin de speranță. Asta avem la masă, așa-i? Mi s-a părut că simt mirosul când ai deschis ușa.

- Da, asta avem. Mick e în sufragerie. Intră, cât timp mă duc să-i chem și pe ceilalți. Asta poate dura un timp, mai ales dacă cei mici sunt absorbiți de vreunul din jocurile video pe care le îndrăgesc atât.

Thomas se îndreptă de-a lungul holului spre bârlogul fratelui său. Îl găsi pe Mick în spatele ușii închise, pufăind din pipă.

- Dacă te prinde mama cu asta, va face scandal, îl tachină el intrând. Lui tata i-a permis să fumeze pipă doar pentru că nu i-a putut refuza nimic, niciodată. El pretindea mereu că-i amintea de Irlanda.

- E la fel și pentru mine. Îmi aduce aminte de călătoriile în care ne-au dus, spuse Mick, privindu-l surprins. Ce te aduce aici? De obicei nu vii decât de sărbători.

- Singurele momente în care știu că sunt cu adevărat bine-venit, recunosc Thomas. Este în regulă? Crezi că ne putem purta civilizat astăzi?

Mick ridică din umeri.

- Asta nu se poate ști niciodată dinainte, dar cred că ne-am descurcat bine în ultimul timp. Ai fost alături de mine când am avut nevoie, când încercam să o conving pe Megan să se recăsătorească cu mine. Nu voi uita asta.

- Și de bună seamă nu ai uitat nici păcatele mele din trecut, nu-i așa? spuse Thomas, referindu-se la faptul că luase măsura drastică de a-l denunța pe Mick autorităților atunci când încercase să evite unele din măsurile pentru protecția mediului atunci când ei trei - el, Mick și Jeff - dezvoltaseră Chesapeake Shores.

- Ai dreptate. E puțin probabil să uit așa ceva, spuse Mick. Dar adevărul este că, acum că am avut timp să mă gândesc, admir felul în care ți-ai apărat convingerile, chiar dacă atunci a fost o pacoste.

Thomas îl privi uluit.

- Chiar crezi asta?

- Da, dar dacă repeți cuiva ce am spus, voi spune că minți. Familia se distrează crezând că suntem la cuțite.

- Celor din familia noastră le plac certurile, nu-i așa? aprobă Thomas. L-ai văzut pe Jeff în ultimul timp?

- Din când în când, prin oraș. Nu ne bem cafeaua împreună la Sally's, dacă asta vrei să întrebi de fapt. El se ocupă de proprietățile noastre din punct de vedere al afacerilor, deși de cele mai multe ori când

am nelămuriri legate de asta, o întreb pe fiica lui. Susie e o fată deșteaptă.

- Așa este, fu de acord Thomas. Crezi că se va căsători odată cu tânărul acela care pretinde că nu-i face curte?

- Asta e o enigmă, spuse Mick. Eu i-aș fi dus deja la altar, dar Jeff pare să nu înțeleagă situația. Se uită întrebător privi pe Thomas. De ce ești aici? Nu ai venit pentru o ceartă cu mine, nu-i așa? Te-a atras friptura mamei?

- Adevărul e că mă simțeam singur, spuse Thomas. Dar dacă spui cuiva asta, voi spune că ești un mincinos. Expresia lui Mick era una de surpriză.

- Nu te-am mai auzit vreodată spunând așa ceva. Ce se întâmplă?

- M-am trezit azi-dimineață și mi-am dat seama că în viața mea nu există nici o persoană căreia să-i pese ce fac azi, recunosc el, plin de candoare. Sper că știi cât ești de norocos.

- Crede-mă, știu că sunt binecuvântat, spuse Mick, privindu-l cu îngrijorare. Ai nevoie de o femeie în viața ta, poate și de copii. Nu ești prea bătrân să-i ai, dacă asta îți dorești. Am crezut că ești însurat cu munca ta. Soțiile tale asta au crezut, cu siguranță.

- Este adevărat. Am sacrificat două femei pentru a-mi petrece tot timpul acolo, se lamentă Thomas. Asta nu înseamnă că nu-mi lipsește o persoană căreia să-i fac confidențe, cu care să împart patul sau să râd la sfârșitul zilei. Și ție trebuie să-ți fi lipsit asta cât timp Megan a fost plecată.

- Fără îndoială, confirmă Mick. Din câte am auzit, nici una din fostele tale soții nu s-a căsătorit. Sună-le.

Thomas clătină din cap.

- Rareori se poate să repari o relație. Tu și Megan ați reușit să o faceți și, crede-mă, te invidiez pentru asta, dar pentru mine nu va funcționa. Legăturile acelea sunt rupte. Tot din vina mea.

- Ei bine, cu siguranță sunt femei disponibile în Annapolis care ar aprecia șansa de a ieși cu tine în oraș. Ai o carieră de succes. În plus, ai genele familiei, așa

că ești destul de plăcut ochiului. Dacă ai nevoie de niște îndrumări despre cum să fii fermecător, îți pot oferi câteva ponturi.

Thomas izbucni în râs.

- Nu am probleme cu farmecul. Nici cu lipsa de femei disponibile, de altfel.

- Atunci care e problema?

- Nu am găsit-o încă pe cea potrivită, îi spuse el fratelui său. Și de vreme ce este puțin probabil să o găsesc la tine în sufragerie, ar trebui să lăsăm baltă subiectul deocamdată. Friptura mamei și compania familiei tale sunt suficiente să mă consoleze pentru încă o zi. Mersi că nu m-ai scos afară din casă.

Mick își puse un braț în jurul umerilor lui și ieșiră împreună.

- Nu m-ar fi lăsat mama, spuse el. Și dacă se ajunge acolo, nu aș vrea să încerc.

Thomas savură rarul moment de pace dintre ei. Venirea lui astăzi fusese cea mai bună decizie luată în ultimul timp, chiar dacă însemna că avea să se întoarcă acasă știind și mai bine ce lipsea din viața lui.

Heather ajunse să stea la masă între Connor și Mick, care cedase locul lui obișnuit, din capul mesei, fratelui său, Thomas. Aruncă o privire disperată pe deasupra mesei, în direcția lui Shanna, dar soția lui Kevin se mulțumi doar să rânjească. Lângă ea, Connor se frământa, dovedind astfel că nu se simțea mai confortabil decât ea în privința situației.

Mick îi oferi o farfurie cu chifle de casă, pe care puțini oameni se mai deranjau să le facă acasă.

- Ia două, o încurajă el. Trebuie să mai pui câteva kilograme pe tine. Ai nevoie de energie ca să poți ține pasul cu fiul tău.

- Heather arată foarte bine, tată, îl contrazise Connor. Las-o în pace.

- Spun doar că ar trebui să-și păstreze forțele, mai ales că nu are un bărbat care să o ajute, contracăra Mick.

- O mulțime de femei singure se descurcă atât cu cariera, cât și cu copiii, spuse Heather, dar nici unul dintre bărbați nu-i acordă atenție. Se priveau încruntăți pe deasupra capului ei.

- Reușești să te întreții cu magazinul? întrebă Mick. Heather roși.

- Merge tot mai bine în fiecare săptămână.

- Trebuie să spui dacă ai nevoie de ceva, spuse Mick. Voi aranja lucrurile. Ești parte din această familie acum, chiar dacă nu te numești O'Brien. Băiețelul tău are sângele familiei O'Brien.

Connor vru să se ridice de pe scaun, dar o privire plină de avertismente din partea bunicii sale îl opri.

- Tată, spuse el concis, dacă Heather și micuțul Mick au nevoie de ceva, eu mă voi ocupa de asta. Nu trebuie să-ți bați tu capul.

Mick îl privi tăios.

- Familia este familie, răspunse el sec. Indiferent de cum a ajuns așa.

Simțind că mai erau doar câteva secunde până când cineva avea să izbucnească, Heather se uită de la un bărbat la celălalt.

- Eu și fiul meu suntem bine. Dacă vom avea nevoie de ajutor de la cineva, știu cum să-l cer. Acum, haideți să ne bucurăm de cina pregătită de Nell. Friptura e delicioasă.

- Chiar este, o susținu Thomas, plin de entuziasm. Mamă, încă faci cea mai bună friptură pe care am mâncat-o vreodată.

- Vreau să mă înveți și pe mine, buni, spuse Bree. Jake spune că sunt un dezastru în bucătărie.

- Nu ai deloc răbdare, îi spuse Nell. Iar lucrurile se vor înrăutăți odată ce vei naște. Nu vei avea nici două secunde în care să te concentrezi asupra mesei pe care o pregătești.

- Nu sună deloc încurajator, spuse Jake, gemând teatral.

Nell îl privi muștrător.

- Nu te mai plânge. Bebelușul acela este al tău, tinere. Mă voi asigura că nu muriți de foame, așa cum am făcut când Megan era ocupată până peste cap cu voi.

Bree rânji.

- Mulțumesc, buni.

Abby ascultase în liniște schimbul de replici, apoi se întoarse spre bunica ei.

- Nu te-ai oferit să intri și-n bucătăria mea, spuse ea, strâmbându-se. Și eu sunt o mamă care muncește.

- Dar ai un soț care lucrează de acasă, spuse buni. Și o bonă. Mișcă din deget în direcția tuturor. Să nu vă vină cine știe ce idei. Nu îmi voi deschide un serviciu de livrat mâncare la domiciliu la vârsta asta. Mă aștept ca în curând cineva să preia și sarcina cinelor duminicale.

Heather râse la auzul gemetelor stârnite de aceste cuvinte.

- Nu, mamă, te rog, pledă Kevin.

Megan își ridică privirea, chicotind.

- Șansele sunt foarte mici, te asigur. Ca și Bree, aș reuși să fac să nu murim de foame, și poate chiar să nu otrăvesc pe cineva, dar mesele mele nu ar semăna deloc cu ale lui Nell. Votiez pentru nominalizarea și instruirea altcuiva. Se întoarse spre Kevin. Nu spuneai tu că preparai mâncare pentru o mulțime atunci când erai paramedic? Nu spune nimeni că cinele duminicale nu pot fi preluate de un bărbat, nu-i așa?

Kevin păli puțin.

- Stai puțin, începu el, dar Shanna deja dădea aprobator din cap.

- Face niște spaghete cu chiftele grozave, iar lasagna lui nu-i deloc rea.

Mick se încruntă la fiul lui cel mare.

- Unde ai învățat să gătești, băiete? La Gianelli's? Nu ai învățat să gătești mâncare italiană de la mama, pentru asta bag mâna în foc.

- Hei, dacă mă puneți în bucătărie, mâncați ce vă gătesc, ripostă Kevin.

Heather chicoti la auzul schimbului de replici. De fiecare dată o fermeca ceva la această familie. Crescând singură la părinți, își imaginase adesea scene precum cea de astăzi. Iar acum era aici, în mijlocul uneia... fără să facă totuși parte cu adevărat din ea.

Riscă să arunce o privire înspre Connor și văzu că el o studia, cu o expresie de înțelegere în ochi. Știa cât de mult își dorise ea așa ceva, înțelegea ce însemnau pentru ea astfel de momente. Dar totuși îi nega dreptul de a revendica familia lui drept a ei. Chiar dacă rămâneau împreună după regulile lui, avea să se simtă ca o străină aici, indiferent de cât de mult încercau ceilalți să o facă să se simtă bine primită.

Luptându-se deodată cu lacrimile, își împinse scaunul în spate, murmură o scuză și ieși în grabă din sufragerie.

Își luă haina de pe cuier, ieși afară și alergă de-a latul curții, nebăgând în seamă ploaia. Se opri pe marginea falezei și privi valurile zbuciumate de spumă din golful de obicei calm. Tumultul făcea pereche cu sentimentele ei tulburătoare.

- Heather?

Connor, desigur. Se întoarse și-l văzu cu fularul ei în mână, alături de mănuși și de o umbrelă. Fu aproape suficient pentru a-i reda zâmbetul pe buze. Aproape, dar nu destul.

- Ar trebui să te întorci înăuntru, spuse el, cu o expresie îngrijorată.

Ea clătină din cap. Nu voia să înfrunte privirile curioase și întrebările nerostite despre ceea ce o supăraseră. Văzu aceeași expresie de nedumerire pe fața lui Connor, deși el ar fi trebuit să știe foarte bine ce o făcuse să iasă în goană din casă.

- Vrei să te duc acasă? întrebă el. Îl pot aduce pe micuțul Mick mai târziu.

Ea îl privi cu recunoștință.

- Ai putea?

- Dacă asta-ți dorești, te duc cu drag.

- Da, asta vreau, răspunse ea pe dată.

- Bine, spuse el, deși părea vag dezamăgit.

O conduse la mașina lui, o ajută să se așeze și apoi porni căldura. Era un efort aproape zadarnic, de vreme ce aveau să ajungă la apartamentul ei înainte să se încălzească prea mult. Merseră în tăcere pentru cele câteva minute cât dură să ajungă pe aleea din spatele magazinelor și apartamentelor.

- Îmi pare rău, spuse el, pregătindu-se să deschidă ușa. Ea se opri și-i întâlni privirea.

- Pentru ce?

Connor păru că se luptă pentru a-și găsi cuvintele.

- Știu cât de mult ți-ai dorit să faci parte dintr-o familie numeroasă. Cred că ți-e greu să te afli în mijlocul familiei mele.

Ea dădu din cap.

- Mă face să mă gândesc la ce ar fi putut fi, asta e tot. Nu te învinovăți. Nu este ca și cum mi-ai fi făcut promisiuni pe care le-ai retras apoi.

El clătină din cap.

- Într-un fel, tocmai asta am făcut, și îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să te rănesc.

Heather oftă.

- Știu asta. Uneori lucrurile se întâmplă, pur și simplu. Ar trebui să intru, iar tu trebuie să te întorci. Te rog prezintă-le tuturor scuze în numele meu.

- Nu este nevoie de scuze. Ne vedem peste câteva ore, bine? Voi aștepta până după somnul celui mic. Așa vei apuca și tu să te odihnești puțin.

- Probabil voi coborî, spuse ea. Am încă de rezolvat câte ceva la magazin.

- Ai mai multă nevoie de odihnă, spuse el.

- Nu mai este treaba ta să ai grijă de mine, îi spuse ea, încercând să se protejeze de felul în care atenția lui o făcea să se simtă. Deși probabil era o iluzie, se simțea prețuită.

El ridică din umeri.

- Nu mă pot abține. Este greu să renunți la obiceiuri. Îți voi aduce ceva de mâncare când vin. Abia

te-ai atins de mâncare și ai pierdut desertul. Se pare că e vorba de plăcinta cu mere a bunicii. Nu există una mai bună. Îți voi aduce o felie.

Ea chicoti.

- Nu ești cu nimic mai bun decât tatăl tău, să știi. Încerci să mă îngrași.

Connor tresări auzind comparația, apoi ridică din umeri.

- Aduc plăcinta și voi sta aici până o termini de mâncat. Îmi vei mulțumi mai târziu.

Tentația de a se întinde spre el pentru a-l săruta era copleșitoare. Heather se forță să deschidă portiera mașinii și ieși fără să mai spună nimic. Abia după ce ajunsese sus în apartament, cu ușa încuiată în spatele ei, dădu drumul aerului pe care îl ținuse până atunci în plămâni.

Dumnezeule! Atunci când un O'Brien se hotăra să fie fermecător și-și arăta latura delicată și tandră, ce muritoare i-ar fi putut rezista? Dar știa că trebuia să o facă. Viitorul ei depindea de asta.

Când Connor o văzuse pe Heather stând pe marginea falezei, udată de ploaie, își dorise cu disperare să o ia în brațe și să o ducă în casă, în patul lui, și să petreacă acolo întreaga după-amiază, încălzind-o cu trupul său. Se mulțumise să-i ofere mănușile și fularul și să-i țină umbrela deasupra capului, știind că ea nu i-ar fi permis mai mult. Privirea ei prudentă îi spusese că trebuie să pășească cu atenție.

Acum, îndepărtându-se de apartamentul ei, știind că era supărată și că el era responsabil, îi era la fel de greu.

Dar nimic nu îl pregătise pentru scena care îl aștepta la întoarcerea acasă, unde avu de înfruntat privirile acuzatoare ale tuturor.

- Unde e Heather? întrebă Megan, cu o expresie îngrijorată.

- Am condus-o acasă, îi spuse el mamei lui. Vă transmite scuze pentru că a fugit așa. Nu se simțea prea bine.

- Mai degrabă se simțea lăsată pe dinafară, spuse Mick, dovedind o intuiție surprinzătoare pentru un bărbat care de obicei era neatent la subtilități.

De cealaltă parte a mesei, Abby îl privi cu severitate.

- Connor, pur și simplu nu înțeleg de ce ești atât de încăpățânat. Oricine poate vedea că o iubești pe femeia asta.

- O iubesc, confirmă el. Dar nu este de-ajuns.

- Sigur că nu este, spuse Mick, fără să-și ascunde dezgustul. Ți-a născut copilul. Are dreptul să se aștepte să vă legalizați situația. La asta mă aștept și eu, să știi. Se încruntă la Connor, apoi continuă: Și nu mai vreau să aud prostiile alea despre cum nu crezi în căsătorie.

- Ei bine, nu cred, spuse Connor pe un ton beligerant, întorcându-se spre restul membrilor familiei. Sper să nu supăr pe nimeni dintre cei care cred. Fiecare dintre voi își trăiește viața după propriile principii. Mă aștept la același tratament și din partea voastră.

- Chiar dacă încăpățânarea ta îi costă atât pe femeia pe care pretinzi că o iubești și pe fiul vostru? Întrebă cu blândețe Thomas. Toți cei de aici vor să te vadă fericit. Dacă ne spui că ești fericit acum, ai binecuvântarea tuturor.

- Ei bine, îl îmboldi Mick, continuând întrebarea lui Thomas. Spune-ne cât de fericit ești.

Connor tăcu cu încăpățânare. Doar faptul că știa că dacă ar fi ieșit din încăpere ar fi părut un laș îl ținu acolo.

- Destul! spuse buni. Connor trebuie să-și găsească singur drumul, așa cum ați făcut-o și voi. Megan, Jess, de ce nu strângeți voi masa, în timp ce eu aduc plăcinta și înghețata.

Ușurat de pauza bine-venită, Connor oftă. Kevin îl privi amuzat.

- Sper că nu crezi că ai scăpat, îi spuse fratele lui.

- Ba așa speram, recunosc el.

- Puțin probabil, îi spuse Trace.

- De fapt, ceva îmi spune că abia s-au încălzit, adăugă Jake.

Simțind consensul, Mick îi aruncă apoi o privire binevoitoare.

- De data asta nu ai cum să câștigi, Connor. Însoară-te cu femeia asta.

- Chiar dacă sunt convins că mariajul duce la durere? întrebă el. Chiar dacă văd dovezi ale acestui lucru în fiecare zi? Se întoarce spre unchiul său. Cum rămâne cu tine? Am nevoie de sprijinul tău. Ai divorțat de două ori. Știi că o bucată de hârtie nu garantează nimic.

Thomas se uită la el cu milă.

- Căsătoria a fost cea mai bună parte a vieții mele. Mi-am iubit ambele soții. Eu, unul, nu o să te susțin în bătălia împotriva potențialelor bucurii ale căsătoriei. Atunci când funcționează, justifică toate eforturile de a o face să meargă.

- Și totuși, uită-te la tine, ești aici cu noi în această duminică după-masă, fu replica Connor.

- Aș da orice să nu fie așa, spuse Thomas. M-aș întoarce la oricare dintre soțiile mele, dacă m-ar primi, dar din nefericire nu am nici o șansă. Dacă va apărea cumva o altă femeie pe care să o iubesc, nu-mi va lua decât un minut să pornesc din nou spre altar.

- Nu spune asta în fața bunicii, îl avertiză Kevin. Știi ce părere are despre divorț, din cauza bisericii. În ochii ei, tata și mama nu au divorțat niciodată, așa că nunta pe care au făcut-o de Revelion nu a fost decât o înnoire a jurămintelor inițiale. Probabil că aprinde lumânări în stânga și-n dreapta pentru tine, după două divorțuri.

Thomas se strâmbă.

- Crede-mă, am auzit părerea mamei în legătură cu acest subiect de mai multe ori. Spun doar că eu cred în virtuțile căsătoriei. Oamenii au fost făcuți să treacă prin viață alături de un partener care să-i iubească necondiționat.

- Un alt triumf al speranței în fața realității, spuse Connor cinic.

Expresia lui Thomas se umplu din nou de milă.

- Cu ce am rămâne, dacă nu am avea speranța? întreba el. Chiar și pe fundul cutiei Pandorei exista speranță.

Connor privi în jurul mesei, căutând un aliat, însă toată lumea dădea aprobator din cap la remarca lui Thomas. Abby îi rânji.

- Ești depășit numeric, frățioare. Cedează cu grație.

- Niciodată, spuse el automat.

N-aveau decât să își trăiască viețile orbi la pericolele căsătoriei. El nu avea să cadă în această capcană. Pentru fiecare cuplu fericit pe care i-l puteau arăta ei, el putea găsi alte cinci care trăiau în nefericire. Dacă și-ar fi petrecut o zi în biroul lui, ascultând poveștile pe care le auzea el zi de zi, ar fi trebuit să renunțe la perspectiva lor optimistă asupra vieții.

- Trăiți în lumea voastră de vis, le spuse el, ridicându-se. Mă duc sus, să văd ce face fiul meu.

- Vei rata plăcinta lui buni, îi spuse Bree, părând șocată. *Niciodată* nu ratezi plăcinta lui buni.

- Liniștea și pacea vor merita acest sacrificiu, declară el. Doar asigură-te că rămâne o felie pe care să i-o duc mai târziu lui Heather.

Un zâmbet larg își făcu apariția pe chipul surorii lui, în timp ce ea se bătea pe burtă.

- Dar pot s-o mănânc pe a ta, nu-i așa? La urma urmei, mănânc pentru doi.

În ciuda dispoziției lui sumbre, Connor chicoti.

- E a ta, Bree, atâta vreme cât Jake e sigur că te poate rostogoli până acasă după prânz.

- M-am gândit la toate, răspunse Jake, punându-și brațul în jurul umerilor soției sale, de aceea am adus cu mine roaba.

Bree îi dădu un ghiont în coaste.

- Vei plăti pentru asta mai târziu.

Connor îi privi triumfător.

- Vedeți ce vreau să spun? Câteva cuvinte prost alese ici și colo, și până și cea mai solidă căsătorie poate ajunge pe marginea prăpastiei.

Bree își privi soțul cu o expresie plină de dragoste.

- Nu cred că trebuie să te îngrijorezi pentru noi, frățioare. Suntem implicați în asta până la capăt.

- Amin, fu de acord Jake, sărutând-o sonor. Câte un ghionț ocazional nu face decât să învioreze lucrurile.

Un alt zâmbet larg înflori pe fața lui Bree.

- Suntem vioi tot timpul.

- Da, așa ai rămas însărcinată, spuse Jake.

Connor ascultă schimbul de replici, așteptând să audă vreo notă falsă, ceva care să indice că lucrurile nu erau atât de roz precum ar fi vrut Jake și Bree să-i facă pe ceilalți să creadă. Se părea însă că cei doi erau pur și simplu fericiți.

Iar el era fericit pentru ei. Era fericit cu adevărat, chiar dacă asta făcea să se clatine teoria lui. La urma urmei, fiecare regulă avea excepțiile sale.

capitolul 5

După ce se uscă și-și schimbă hainele, Heather coborî în magazin, așa cum îi spusese lui Connor că plănuia. Adevărul era că motivația ei ținea mai puțin de lucrurile care trebuiau făcute și mai mult de faptul că nu voia să fie în apartament atunci când Connor avea să-l aducă pe micuțul Mick. Deocamdată, apartamentul era refugiul ei, un loc în care nu avea nici o amintire cu Connor. Era tocmai de ce avea nevoie pentru a o lua de la început.

Dacă el venea în vizită, chiar și pentru câteva minute, exista riscul imens ca ea să-și schimbe percepția asupra noii ei case. Trebuia să facă față imaginilor cu el acolo, așezat, chiar dacă numai pentru câteva minute, pe noua ei canapea. Parfumul lui putea rămâne pe perne. Era și așa suficient de greu să-l țină departe de mintea ei. De aceea nu-l lăsase să treacă de prag atunci când sosise pe neașteptate mai devreme.

La parter, Heather petrecu o oră făcând ordine între acte, deschizând o cutie cu materiale noi și așezându-le în vitrină, apoi rămase fără nimic de făcut. Luă în mână cuvertura pe care promisese să o facă pentru Megan, cu o altă scenă din Chesapeake Shores, de data aceasta cu casa familiei, care străjuia golful. Încercase zile întregi să simplifice modelul, folosind fotografii cu ajutorul cărora să surprindă nu numai imaginile pe care le dorea, ci și culorile potrivite. Își adunase materialele și începuse să lucreze cu o zi în urmă, în pauzele dintre clienți.

Deși făcuse de-a lungul anilor câteva cuverturi cu motive tradiționale, găsea o satisfacție deosebită atunci când își elibera creativitatea și făcea piese cu motive populare, precum cea la care lucra în prezent. Dacă Megan avea dreptate în privința talentului ei, acestea

aveau să deosebească magazinul ei de toate celelalte din vecinătate.

Iar dacă se hotăra să facă și cuverturi personalizate pentru clienții ei, putea probabil să ceară prețuri mai mari pentru ele. Sau putea să adune o colecție de astfel de cuverturi și să organizeze o expoziție. O putea face aici, sau o putea prezenta într-un cadru mai formal, în galeria lui Megan de alături. Asta putea da un avânt și mai mare prețurilor, credea ea, încă uimită de evaluarea pe care o făcuse Megan cuverturilor ei.

Așezată într-un balansoar lângă fereastră, unde avea lumină mai bună, asamblă o parte a casei O'Brien cu acele cusături mici și ordonate pe care le învățase de la mama ei.

Ca întotdeauna, gândul la Bridget Donovan o umplu de nostalgie. Cum de lăsaseră ca lucrurile să degenereze atât de mult? Cu siguranță din cauza faptului că amândouă își menținuseră pozițiile cu încăpățănare, cam în același fel în care acționau acum ea și Connor.

În mod ironic, se considerase întotdeauna capabilă de compromis și bun-simț. Poate că totuși, atunci când ceva era atât de important, nu mai rămânea loc pentru compromisuri.

Se întrebă ce ar fi crezut mama ei știind că-l părăsise pe Connor. S-ar fi bucurat sau ar fi găsit încă ceva de criticat? Nu avea cum să știe dacă nu o suna sau nu îi făcea o vizită, iar Heather nu era pregătită pentru nici una din aceste posibilități. Nu încă, cel puțin. Trebuia întâi să-și facă un rost, să se așeze confortabil în noua sa viață. Apoi, poate, avea să facă față unui interogatoriu al mamei ei sau privirilor dezaprobatore ale tatălui ei.

O bătaie în ușa din față o făcu să-și ridice privirea și îl văzu pe Connor cu fiul lor în brațe. Puse cuvertura la o parte și-i lăsă să intre. Connor îl puse pe micuțul mic în țarcul lui de joacă, unde acesta fu absorbit pe dată de jucării. Connor arătă spre materialul din poala ei.

- Lucrezi la ceva nou?

- Este pentru mama ta, spuse ea. A admirat una din cuverturile mele, așa că fac una asemănătoare pentru ea. Nu am avansat prea mult, totuși.

Connor se apropie și privi cu atenție, apoi își ridică ochii spre ea, uimit.

- Este casa noastră!

Heather rânji.

- Slavă Domnului că o recunoști. Nu știi ce ușurată mă simt.

- Este uimitoare. Ai făcut și altele la fel? Mi-o amintesc doar pe aceea care atârnă acum în vitrină.

- Aceea are un model mai tradițional, explică ea. Cred că este genul de cuvertură pe care ai putea-o găsi într-o căsuță pe plajă. Cel puțin asta e teoria mamei tale, și am vândut câteva similare turiștilor care au case de vacanță aici. Le place aspectul învechit și felul în care se simt la atingere aceste cuverturi, care sunt perfecte pentru vechile paturi din fier și alamă care se pot găsi în magazinele de antichități din regiune.

- Tu le-ai făcut pe toate? întrebă el. Când ai găsit timp?

Ea râse.

- Dumnezeu, nu! Nu lucrez atât de repede. Am găsit câteva cusătorese Amish în zonă și am cumpărat cuverturi de la ele. Până acum am evitat să cumpăr din acelea făcute la mașină, dar se poate să ajung și acolo, dacă nu pot face față altfel cererii.

Pe fruntea lui Connor apăru o cută de îngrijorare.

- Poți câștiga suficienți bani din vânzarea lor?

Ea ridică din umeri.

- Sper că da, dar vreau să fac și cursuri. Am deja câteva persoane pe listă, și vor avea nevoie și de materiale. Am pus câteva anunțuri, așa că se duce vestea că am materiale, și o mulțime de femei au venit deja să cumpere modele și materiale pentru propriile proiecte.

El ezită, apoi spuse:

- Probabil nu am nici un drept să spun asta, dar sunt mândru de tine, Heather. Este evident că ești entuziasmată de proiectul tău și ai un plan care să-l transforme într-un succes.

Heather era bucuroasă de aprobarea lui.

- Ține-mi pumnii să meargă totul bine, altfel voi sfârși într-o sală de clasă.

Glumea pe jumătate, dar Connor o luă în serios.

- Ar fi atât de groaznic? Școlile de aici nu sunt atât de dure ca acelea din Baltimore, spuse el. Ar fi o experiență cu totul nouă. Nu ai regrete că ai făcut degeaba facultatea?

- Nu prea, replică ea candid. Niciodată nu am simțit pentru predat ceea ce simt în fiecare dimineață când intru aici, știind că afacerea asta este a mea. Connor, nu cred că îți poți imagina cum e asta, să descoperi ceva ce te pasionează și să îl transformi într-o carieră. Nu mi-am imaginat niciodată că pasiunea mea pentru cusut poate fi mai mult decât un hobby, dar iată-mă aici.

El se încruntă.

- Nu crezi că înțeleg genul acesta de pasiune? Simt exact la fel pentru domeniul legislativ.

Heather îl privi cu scepticism.

- Nu sunt sută la sută sigură de asta.

- Ce vrei să spui?

- Sinceră să fiu, am crezut mereu că ți-a plăcut dreptul ca un mod de-a-ți regla conturile, nu ca unul de a asigura justiția.

El păru luat prin surprindere de acest comentariu.

- Nu ai o părere prea bună despre mine, nu-i așa?

Ea văzu durerea din ochii lui și regretă pe dată că fusese atât de onestă.

- Connor, nu este așa. Te iubesc. De aceea este atât de greu să văd ce-ți faci singur cu cazurile pe care le iei. Știu că sună dramatic, dar simt că e aproape ca și cum ți-ai vinde sufletul.

- Cazurile pe care le preiau - și pe care le câștig, apropo - îmi vor asigura parteneriatul în cadrul unei

prestigioase firme de avocatură, ceea ce înseamnă că tu și fiul nostru nu veți duce niciodată lipsă de nimic, răspunse el defensiv.

- Apreciez faptul că vrei să-l sprijini pe micuțul Mick, dar ne-am putea descurca și cu mai puțin. Aș prefera mai degrabă să fii cu adevărat fericit.

- Te-ai putea asigura de asta dacă ai veni acasă, spuse el, apoi dădu din mână înainte ca ea să poată răspunde. Nu contează. O privi cu resemnare. Știu că asta nu se va întâmpla, nu acum, când se pare că ți-ai croit o nouă viață aici.

Pentru o clipă păru că vrea să spună mai multe, poate chiar să-și pledeze încă o dată cauza. Heather așteptă, întrebându-se dacă avea să facă un pas mai aproape și să o sărute așa cum ar fi făcut-o cu câteva luni în urmă. Săruturile lui, întotdeauna îmbătătoare, întotdeauna persuasive, nu o lăsaseră niciodată indiferentă.

Dar bucuria și mulțumirea pe care le simțea în brațele lui erau pasagere. Odată ce picioarele ei atingeau din nou solul, trebuia să facă față aceleiași realități. Ea și Connor fuseseră cât de apropiați se putuse. Nu aveau să crească împreună, așa cum o făceau cuplurile căsătorite.

De această dată însă, în loc să o atingă, Connor se dădu înapoi. Își îndesă mâinile în buzunare, ca și cum s-ar fi temut că altfel ar fi făcut o mișcare ce ar fi fost refuzată.

- Cred că ar trebui să plec, spuse el. Am niște dosare pe care trebuie să le frunzăresc în seara asta.

- Mai multe divorțuri, desigur, spuse ea.

De îndată ce cuvintele îi ieșiră pe gură, regretă tonul lor amar, critic.

După cum se așteptase, expresia lui deveni din nou defensivă.

- Desigur. Acesta este genul de avocatură pe care-l practic.

- Și ești foarte bun, recunosc eu. Clienții tăi sunt norocoși să te aibă. Mi se pare doar trist să fii înconjurat de oameni care sunt atât de nefericiți și înverșunați.

El îi susținu privirea, încercând să explice.

- Heather, nu înțelegi? Oamenii care trec prin dificultăți din punct de vedere emoțional au nevoie de cineva care să lupte pentru ei și care să le apere interesele.

- Sigur că înțeleg asta, spuse ea. Dar e la fel de greu pentru tine ca și pentru ei. De fiecare dată ești prins în povestea lor și devii din ce în ce mai deziluzionat în privința căsătoriei.

- Nu fi absurdă! spuse el cu nerăbdare. Sunt un observator obiectiv, mai știi?

Ea zâmbi slab la această caracterizare.

- De-ar fi adevărat!

- Este adevărat, insistă el.

- Nu, Connor,iei fiecare caz personal și ți-l notezi pe răbojul mental drept o altă dovadă a faptului că mariajele nu rezistă. Spune-mi, de partea cui ești acum? Ești mereu de partea soțului? Sau ai început să iei drept cliente și soțiile, cel puțin uneori?

El păru derutat de întrebare.

- Cei mai mulți clienți ai mei sunt bărbați. Ce vrei să spui cu asta?

- Că în fiecare caz, încă încerci să te răzbuni pentru ce crezi că i-a făcut mama ta tatălui tău cu atâția ani în urmă. După cum am spus mai devreme, încă ești băiețelul acela care încearcă să se răzbune pe mama care i-a părăsit pe el și pe tatăl lui.

- Asta-i absurd!

Ea îi susținu privirea.

- Așa crezi?

Connor fu primul care clipi.

- Nu vreau să avem discuția asta din nou, spuse el în cele din urmă. Trebuie să pornesc la drum.

Ea lăsă baltă subiectul și dădu din cap.

- Ai grijă cum conduci.

La ușă, el ezită din nou, arătând ca și cum în inima lui s-ar fi dat o luptă, însă ieși fără să mai spună nici un cuvânt. Heather privi lung în urma lui și oftă.

Lăsând la o parte relația lor eșuată, se gândi ea, cum de nu putea Connor vedea cum atât timp cât se concentra asupra carierei sale de avocat de divorțuri, nu putea găsi fericirea pe care o merita?

Una din jucăriile micuțului Mick ateriză la picioarele ei. Ușurată de această distragere, râse în timp ce se îndreptă spre ȧrcul lui și-l ridică în brațe.

- Te-ai săturat să fii ignorat? îl tachină ea, ȧinându-l strâns.

- Mama, spuse el, mângâindu-i fața.

Ea inspiră parfumul lui de șampon pentru bebeluși și pudră.

- Indiferent de cât de prost stau lucrurile între tati și mine, îi spuse ea băiețelului, te am pe tine, iar acesta este cel mai prețios dar pe care mi l-ar fi putut face cineva. Îl voi iubi mereu pe tatăl tău pentru asta.

- Tati? spuse Mick, uitându-se plin de speranță către ușă.

- Se va întoarce curând, îi promise ea.

Între timp, trebuia să se gândească la cum să fie cât mai pregătită pentru următoarea întâlnire, deoarece era clar că nu avea să fie mai ușor.

Iritat de discuția pe care tocmai o avusese cu Heather și de felul în care familia lui părea să-i fi acceptat pe aceasta și pe fiul său în viețile lor, Connor se întoarce la Baltimore hotărât să nu se mai gândească deloc la aceste probleme. Avea suficient de lucru pentru a fi ocupat până peste cap, inclusiv două cazuri celebre care urmau să fie foarte complicate și urâte.

De fapt, luni dimineața prima sa întâlnire era cu un regizor care lucra acum la Baltimore, se stabilise aici și apoi o mutase pe actrița principală a filmului în casa sa. În mod evident, ziarele de scandal aflaseră de asta. Soția regizorului, care locuia în Los Angeles, fusese furioasă din cauza publicității, dacă nu din pricina infidelității, și intenționa să-l lase fără nimic în urma divorțului. În ciuda comportamentului regizorului, Connor nu avea

de gând să o lase pe soția acestuia să obțină mai mult decât avea dreptul.

Cinstit vorbind, luase cazul mai mult pentru publicitate decât din dorința de a apăra comportamentul nepotrivit al bărbatului. Dacă îl putea scăpa pe Clint Wilder de ruină, ar fi devenit unul din avocații de divorț de top din regiune. Ar fi devenit partener în cadrul firmei înainte de sfârșitul anului, cu siguranță.

Gândindu-se la acest lucru, îi reveni în minte disprețul lui Heather față de motivele lui. Avea dreptate, cel puțin până la un punct. Dar de ce era greșită dorința lui de a avea succes? Nu asta își doreau cei mai mulți oameni, să ajungă în vârful carierei alese?

Cu toate acestea, luni dimineață, ascultând poveștile sordide ale lui Wilder, nu se putu opri să nu se gândească la ce reacție ar fi avut Heather. Ar fi fost oripilată de faptul că el alegea să țină partea soțului și nu cea a soției. Connor avu o strângere de inimă, mai ales că Wilder se lăuda că nu era prima oară când se culca cu actrița principală din filmele sale, ci doar prima dată când soția aflase și fusese umilită în mod public.

- Nu știu la ce se aștepta, spuse regizorul, părând în mod sincer uimit. Stă acasă cu copiii. Ce ar trebui să fac eu? Oferă-i casa, pensie alimentară pentru copii și o altă sumă lunară pentru ea. Fă să dispară procesul.

Îi dădu lui Connor o bucată de hârtie pe care trecuse câteva sume. Connor îi aruncă o privire și clătină din cap. Chiar și după standardele lui conservatoare, nu avea cum să o scoată la capăt cu acele numere. Nu atunci când bărbatul din fața lui câștiga milioane.

- Voi face tot ce pot, însă s-ar putea să nu fie chiar atât de ușor. Ați fost căsătoriți mult timp, și asta nu este prima oară când ai călcat strâmb. Avocatul ei te poate zdrobi. Dacă are parte de un judecător înțelegător, vei ajunge să plătești de trei sau patru ori suma asta.

Regizorul îi aruncă o privire severă, care probabil intimida fiecare actor de pe platoul de filmare.

- Nu lăsa să se întâmple așa ceva, spuse el liniștit. Ai înțeles?

Connor dădu din cap. Tot ce putea face era să-i ofere cele mai bune sfaturi. La urma urmei, decizia aparținea clientului.

- Te voi contacta de îndată ce iau legătura cu avocatul soției tale.

- Spune-i ticălosului că am destule secrete pe care le pot dezgropa, îi spuse Wilder. Dacă vrea să o facă pe durul, eu voi fi și mai dur, și voi lua casa și copiii. Ea nu va avea parte de nimic. Am scos-o din mizerie când ne-am cunoscut, și mă pot asigura că ajunge înapoi.

Connor simți cum i se răcea sângele în vene la auzul acestor cuvinte răutăcioase. În ciuda tacticilor sale agresive, păstra totuși o urmă de respect față de femei. Din nefericire totuși, avusese de-a face cu destui bărbați care credeau că aveau dreptul de a se comporta oricum doreau pentru a-și atinge scopurile. De obicei îi plăcea să aibă avantajele care făceau oponenții să se simtă neliniștiți. De această dată însă, poate din cauza conversației pe care o avusese cu Heather cu o seară înainte, el era cel neliniștit. Toată afacerea i se păru dintr-odată sordidă și crudă.

În mod ironic, nu chipul lui Heather îi apăru în minte, ci cel al bunicii lui. O auzi amintindu-i din nou și din nou că Megan merita respectul lui, chiar și atunci când fusese furios pentru ce făcuse familiei. Buni ar fi fost îngrozită de Clint Wilder, un bărbat capabil să defăimeze în mod public reputația soției sale din cauza lăcomiei.

Până la urmă, Connor știa că avea să câștige procesul, pentru că aceasta era meseria lui. Însă pentru prima dată nu se simțea pe deplin împăcat cu sine.

Când asociatul principal al firmei, Grayson Hudson, intră în biroul lui mai târziu și îl întrebă despre caz, Connor ridică din umeri.

- Va atrage multă publicitate, spuse el, ca și cum asta era tot ce conta.

- Asigură-te doar că firma iese bine, îi spuse Grayson. Ești foarte bun în ceea ce faci, Connor. De aceea am apelat la tine atunci când m-am despărțit de Cynthia. Dar tendința ta de a merge până-n pânzele albe poate stârni simpatia pentru partea adversă. Asigură-te că la final soția clientului nu ajunge să semene cu Maica Te-reza, bine?

Connor se gândi la aluziile făcute de Wilder cu privire la trecutul soției lui.

- Mă îndoiesc că ar putea, domnule, spuse el plin de încredere.

- Doar fă-ți cum se cuvine temele, atât îți spun.

- Nici o grijă, întotdeauna o fac.

La urma urmei, reflectă Connor, nu era el cel care credea cel mai puțin în rasa umană, din toată familia lui? Nu lăsa aproape nimic la voia întâmplării. Deși avea cuvântul lui Wilder cu privire la secretele soției lui, angajase un detectiv particular care să-i cerceteze trecutul încă din primele cinci minute după ce bărbatul ieșise din biroul lui. Nu avea de gând să intre într-o sală de tribunal sau una de mediere fără să afle tot ce era de aflat despre partea adversă.

Se să folosească de secretele murdare, totuși? Asta era o altă problemă, una pe care încă nu știa cum avea să o abordeze.

Deși era cufundat în muncă, Connor tot nu era capabil să și-o scoată pe Heather din minte. De fiecare când construia o linie de atac pentru vreunul din cazurile la care lucra, auzea vocea ei interogându-l cu privire la tactici și motive. Situația devenea tot mai iritantă.

Faptul că nu și-o putea scoate din minte devenea tot mai supărător. Singurul mod în care credea că o putea face era să ducă o viață socială mai intensă.

Timp de câteva săptămâni, își petrecu serile vizitând fiecare bar din oraș cu diverși colegi de serviciu. Deși întâlneau o mulțime de femei atractive și inteligente, nici una nu se compara cu Heather. Imaginea ei îl bântuia.

Întindea mâna după telefon de câteva ori pe zi, tentat să o sune și să-i audă vocea. Avea chiar o scuză pregătită, aceea că voia să afle noutăți despre fiul lor. Era de-a dreptul lamentabil că se gândise să recurgă la așa ceva.

Rezista însă, pentru că știa că ea și-ar fi dat seama de adevăr. Oricine din familia lui îi putea spune ce făcea micuțul Mick. Nu era nevoie de apeluri frecvente către Heather pentru asta. În plus, ea îi lăsa mesaje regulate. Acestea erau însă prea scurte, prea nesatisfăcătoare. Connor avea nevoie de o conversație adevărată.

Incapacitatea lui de a-și vedea de viață însemna că trebuia să încerce și mai mult.

Următoarei femei pe care o cunoscuse îi ceru o întâlnire, apoi petrecu o seară întreagă într-unul din cele mai bune restaurante din Baltimore, plictisindu-se de moarte. Se părea că pe ea nu o interesa decât dacă el cunoscuse vreo actriță din filmele lui Clint Wilder. Connor repetă scenariul pentru încă vreo câteva săptămâni, apoi recunoscuse că-și pierdea timpul.

În sâmbăta de dinaintea sărbătorii de Paște, urcă în mașină și merse iar până la Chesapeake Shores, folosind drept scuză faptul că trecuse prea mult timp de când își văzuse fiul. Cumva reuși să dea vina pe Heather pentru asta, deși câteva dintre mesajele ei incluseseră oferta de a-l duce pe micuțul Mick într-o vizită.

Când sosi acasă, o găsi pe buni în bucătărie vopsind ouă cu toți copiii familiei. Deși încăperea era un dezastru și buni părea chinuită, ochii ei sclipeau de bucurie atunci când îl zări. I-l dădu pe fiul lui, care se agăță bucuros de gâtul tatălui său. Zâmbetul încântat al băiețelului la vederea lui însenină pe dată dispoziția lui Connor.

- Schimbă-ți hainele acelea elegante și hai să mă ajuți, îi ordonă buni. Dacă nu am grijă, voi sfârși cu părul roz.

- Ar fi foarte frumos, îi spuse Caitlyn cu seriozitate.

- Poți să-l vopsești și pe al meu, spuse Carrie. Dar vreau albastru. Începu să danseze. Nu ți se pare că-s frumoasă?

- Splendidă, răspunse Connor, râzând.

Se simțea mai ușurat decât se simțise de zile bune. Nepoatele lui gemene, cu observațiile lor neașteptate și comentariile lipsite de cenzură îi puteau schimba dispoziția într-o secundă. Exact de așa ceva avea nevoie, să petreacă timp cu ele și cu restul familiei sale.

- Mă întorc îndată, îi promise el bunicii sale.

Luându-l pe micuțul Mick cu el, se schimbă într-un tricou vechi și o pereche de blugi și se grăbi înapoi în bucătărie, unde îl puse pe băiețel într-un scaun înalt de masă.

- Cum ai fost convinsă să faci asta? o întrebă pe buni.

- Toată lumea lucrează astăzi, explică ea. Este un sfârșit de săptămână aglomerat în oraș, așa că Shanna, Heather, Bree și mama ta sunt la magazinele lor. Abby a mers să o ajute pe Bree să livreze flori. Se pare că toată lumea din univers trimite buchete cuiva în Chesapeake Shores zilele astea.

- Unde-i tata?

- Mick a aruncat o privire la dezastrul din bucătărie și a mormăit ceva despre verificarea unuia dintre șantierele Habitat for Humanity. Chicoti. Mă voi răzbuna, totuși. După ce terminăm, ies de-aici și-l las pe el să curețe tot. Acesta e unul din avantajele de-a mă putea duce la mine acasă. Dar acum, ajută-ți fiul. Își vopsește mai degrabă mâinile decât ouăle.

- Ajută-mă și pe mine, unchiule Connor, se rugă Davy.

Henry, care încă se acomoda cu noua lui familie, stătea mai în spate, timid.

Connor luă trei ouă fierte din coșul de pe masă.

- Haideți, tipilor, să vedeți cum face un maestru. Luați fiecare câte un creion. Întâi vom desena un model.

Desenele nu erau strălucite, dar nu conta. Connor ghidă degetele micuțului Mick, desenând o rățușcă abia recognoscibilă. Davy desenă ceva ce aducea cu Moș Crăciun, deși, întors cu capul în jos, ar fi putut

fi un iepuraș. Era imposibil de spus și probabil ar fi fost riscant să întrebe.

Connor aruncă o privire celuiilalt nepot al lui, fiul adoptiv al lui Kevin. Henry își scrisese numele cu litere îngrijite, apoi mai făcuse două ouă, pentru Kevin și Shanna. Pe Connor îl durea inima văzând cât de tare se străduia băiețelul să se integreze în noua lui familie. Toată prudența era din partea lui. Kevin și Shanna – care fusese mama lui vitregă într-o căsnicie anterioară – îl adora pe Henry. Iar Davy era încântat să aibă un frate mai mare.

Henry se uită nesigur la Connor.

- Crezi că ar trebui să fac unul și pentru tatăl meu? I-am trimis lui și bunicilor o felicitare. Shanna m-a ajutat să o aleg.

- Dacă vrei să decorezi un ou pentru tatăl tău, vom găsi o cale să i-l trimitem, promise Connor, încercând să-și imagineze cât de greu îi era să fie separat de familia sa biologică din cauza alcoolismului și cirozei de care suferea tatăl lui, care îl împiedicaseră pe Henry să rămână cu el.

Fața lui Henry se luminează de îndată.

- Super!

Între timp, Carrie și Caitlyn desenau modele elaborate, folosind culori vii, și scufundau apoi ouăle în vopselele intens colorate.

- Ale noastre sunt cele mai bune! anunță Carrie, sărind în sus și-n jos.

- Nu este un concurs, o muștră buni.

- Așa e, spuse Connor. Concursul e abia mâine, când vedem cine găsește cele mai multe ouă în grădină. O gâdilă pe nepoata lui lăudăroasă. Și-ți garantez că eu voi câștiga.

- Ești prea mare să participi, spuse Caitlyn, evitând tentativa lui de a o gâdila. Numai copiii caută ouă.

- Hei, și eu sunt un copil, protestă Connor.

- Ba nu, spuse Carrie, chicotind.

- Draga mea, mă tem că unchiul Connor e un copil mare, rosti buni cu tristețe. Nu am văzut să dea vreun semn de maturitate încă.

- Hei! protestă el.

- Nu cred că vrei să explic de ce spun asta, spuse buni, țintuindu-l cu privirea.

Connor oftă.

- Nu e nevoie.

- Așa credeam și eu.

- Poate că ar trebui să-l curăț pe micuț și să-l duc înapoi la mama lui, spuse el.

- Mi se pare o idee foarte bună, răspunse buni aprobator. Asigură-te că va veni la cină mâine după ce ne întoarcem de la biserică.

Connor dădu din cap. Perspectiva de a o invita la o reuniune de familie, sperând ca ea să accepte, părea dintr-odată mult mai atrăgătoare decât ieșirile prin baruri și întâlnirile la care fusese în ultimele câteva săptămâni.

O după-amiază liniștită petrecută în compania fiului său, vopsind ouă de Paște împreună, alături de nepoatele și nepoții lui, era de o mie de ori mai bună decât interacțiunile cu Clint Wilderii lumii. Aparent, în ciuda temerilor lui Heather, încă nu ajunsese atât de departe de partea răului încât să nu poată vedea asta.

capitolul 6

În timpul absenței lui Connor din ultimele câteva săptămâni, Heather reușise din nou să găsească un ritm al vieții și să și-l scoată din minte. Zilele îi erau ocupate cu magazinul, cu familiarizarea cu clientele care deveneau obișnuitele casei, dintre care chiar se împrietenise cu câteva, și ținându-l pe micuț departe de belele. Noptile erau mai dificile, atunci când întinericul o învăluia, iar patul nou-nouț pe care și-l cumpăraseră se simțea prea mare și prea gol.

Desigur, peste tot existau lucruri încărcate de amintiri. În primul rând, fiul ei arăta exact ca tatăl și bunicul lui, dar ea devenise tot mai pricepută în a-i separa în minte. Micuțul Mick era viața ei acum. Connor făcea parte din trecut. Trebuia doar să-și amintească acest lucru în mod constant. Se convingea singură că devenea tot mai bună la asta cu fiecare zi.

Din nefericire totuși, nu putea controla totul. Familia lui Connor avea tendința de a apărea peste tot pe unde mergea ea. Era atât o binecuvântare, cât și un blestem.

Cu toate acestea, cu fiecare zi care trecea, se simțea tot mai puternică; decizia ei nesigură de la început devenea o convingere din ce în ce mai puternică, iar ea știa tot mai clar că se afla pe drumul cel bun. Totul se aranja, exact așa cum sperase.

Și totuși, perspectiva ei fusese schimbată în urma apariției lui Connor în pragul magazinului, cu fiul lor în brațe. Hotărârea i se topi pe dată, iar inima sa trădătoare sări peste niște bățai.

De ce naiba trebuia să arate atât de bine, chiar dacă părul lui des era ciufulit, iar hainele șifonate păreau scoase din fundul dulapului și erau probabil din

vremea liceului? Era una să-i sucească mințile atunci când era proaspăt ras și îmbrăcat într-un costum Armani. Era însă cu totul altceva să își simtă inima zbătându-i-se atunci când el nu se îngrijea deloc. Era doar un alt lucru care îi amintea că ceea ce o captivase era bărbatul și farmecul lui, nimic altceva.

Încercă să-și ascundă reacția întorcându-se repede către una din elevele de la noul ei curs de cusut, pentru a-i răspunde la o întrebare. Cumnata lui Bree, Connie, și cumnata lui Abby, Laila, fuseseră două dintre primele înscrise la curs, iar Heather simțea că aveau să devină prietene, lăsând la o parte faptul că făceau parte din uriașa familie O'Brien extinsă. După curs mai rămăseră pentru a-i mai pune întrebări.

Connie păru să simtă că Heather era dintr-odată distrasă, se întoarse și-l văzu pe Connor în pragul ușii.

- Ei, ia te uită cine-i aici, îl tachină ea, apoi începu să râdă când Connor intră. Arăți ca și cum cea mai mare parte a vopselei a ajuns pe tine, în loc să ajungă pe ouăle de Paște.

Heather îi urmă privirea și observă că într-adevăr tricoul lui Connor arăta ca și cum fi fost vopsit de un amator... sau de o pereche de mâini mici. Avea o dâră de vopsea albastru intens și pe obraz. Părul lui, de obicei atent aranjat, era ciufulit. Încă o dată, Heather observă că arăta fermecător și era periculos de atrăgător.

- Paște fericit, Connor, spuse Laila, apoi rânji. Mi-aș dori să ascundă cineva un bărbat ca tine în coșul de Paște mâine-dimineață.

Connie îi dădu un ghiont în coaste.

- Ai grijă! Este luat.

Aruncă o privire de avertisment în direcția lui Heather.

- De fapt, nu e, spuse Heather cu blândețe, luându-și fiul în brațe.

- Hei, nu am spus că-l vreau pe Connor, protestă Laila. Am spus că vreau un bărbat ca el. Zâmbetul i se lăți. Dar fără defecte.

Heather observă cum obrajii lui Connor se înroșiră, deși le cunoștea pe ambele femei de-o viață, erau chiar rude prin alianță, și trebuie să fi fost deja obișnuit cu tachinările lor.

- Nu mă pasați de colo-colo ca pe o minge de fotbal, doamnelor, mormăi el. Am și eu sentimente. Mai bine să vorbim puțin despre viețile voastre amoroase.

- Din păcate, eu nu am nici una, spuse Laila, apoi se luminează. Poate că ai putea veni cu niște prieteni de-ai tăi, avocați, în vizită zilele astea. Avem nevoie de niște sânge proaspăt în oraș, nu-i așa, Connie?

- Mie mi-ar conveni de minune, confirmă Connie.

Privirea lui Connor se opri asupra lui Heather.

- Și tu?

- Eu îți cunosc colegii, spuse ea, susținându-i privirea. Nu mă interesează. Se întoarse către Connie și Laila. Sunt niște bărbați plictisitori, obsedați de muncă.

- Ah, cunosc genul, spuse Laila cu regret. Ei bine, ar trebui să plecăm. Le-am promis lui Abby și lui Trace că stau cu fetele în seara asta, să poată petrece un timp împreună.

- Iar eu trebuie să ajung acasă înainte ca Jenny să plece la întâlnirea ei, spuse Connie. Deși în ultimii doi ani nu i s-a schimbat ora de întoarcere acasă, dacă nu i-o repet de cel puțin zece ori înainte să iasă pe ușă, va pretinde că nu și-a amintit. Apoi vom ajunge să ne certăm dacă ar trebui sau nu să fie pedepsită pentru că a întârziat.

- Ne vedem sâmbăta viitoare, spuse Heather în urma lor, rămânând singură cu Connor.

- Ai grijă cu cele două, îi spuse Connor, rânjind. Îți vor umple capul cu povești despre pățaniile mele din tinerețe.

- Știu cam tot ce trebuie să știu despre tine, replică Heather. Mă îndoiesc că mi-ar putea spune ceva cu adevărat important. Îl privi plină de curiozitate. Ai ieșit cu vreuna din ele la întâlniri?

Privirea lui se aținti într-a ei.

- Te-ar deranja? întrebă el, aproape cu speranță în glas.

- Nu, doar mă întrebam. Amândouă sunt femei frumoase și inteligente.

- Așa sunt, fu el de acord. Dar Connie este cu câțiva ani mai mare decât mine și pe vremea când am început eu să ies la întâlniri, ea avea deja o relație destul de serioasă cu bărbatul cu care s-a și căsătorit apoi.

- Acum sunt divorțați, îi aminti Heather.

- O mamă care-și crește singură fiica adolescentă nu ar fi interesată de mine, spuse el candid. În plus, Jake m-ar bate de mi-ar sări ochii dacă i-aș amăgi sora. La fel și Trace. Este foarte protector când vine vorba de Laila. Ambii mei cumnați știu ce părere am despre căsătorie. Ar obiecta cu siguranță la ideea de a intra într-o relație cu oricare dintre surorile lor.

- Știi ce nu înțeleg? spuse ea, cărându-l pe micuțul care deja adormise în camera din spate și așezându-l cu grijă în țarcul lui. Cum îți poți petrece timpul cu Jake și Bree, cu Trace și Abby, cu Kevin și Shanna sau chiar cu părinții tăi, fără să vezi cât de fericiți sunt cu toții?

- Nu neg că par fericiți, cel puțin deocamdată, recunosc Connor, surprinzându-o.

- Adevărat?

Apoi însă el strică totul, adăugând:

- Dar nu va dura. Niciodată nu durează. În plus, aparențele pot fi înșelătoare. Amintește-ți doar toți anii în care ai mei și-au făcut unul altuia zilele amare. Cei din jur credeau că sunt bine, apoi totul a explodat și mama ne-a părăsit.

- Dar totuși ai crezut că noi putem continua relația la nesfârșit, atâta vreme cât nu o legalizam, spuse ea. Nu-ți dai seama cât de absurd sună toate astea?

- Poate că tu nu înțelegi, dar asta nu schimbă ceea ce simt eu, spuse el defensiv. De data asta el fu cel care puse capăt subiectului. Buni a vrut să mă asigur că vii mâine la masa de Paște. Veți fi acolo?

Heather se gândi cât de minunat se simțea să fie parte din familia aceea gălăgioasă și mare, mai ales cu ocazia sărbătorilor, dar nu era corect. Ea nu făcea parte din familie, și o durea prea mult să se prefacă în continuare. Învățase acest lucru cu ocazia vizitei anterioare a lui Connor.

-Cred că mâine îmi voi petrece Paștele cu micuțul Mick, spuse ea.

Privirea lui Connor se îngustă.

-Din cauza mea, ghici el. Te rog nu sta deoparte și nu-l lăsa pe micuțul Mick să piardă vânătoarea de ouă cu verișorii lui. Dacă te simți mai confortabil așa, voi pleca înapoi în Baltimore mâine-dimineată. Oricum nimeni nu se aștepta să vin aici în acest sfârșit de săptămână. Nu va fi nici o tragedie dacă plec.

-Nici vorbă. Asta e familia ta, și ar trebui să vă petreceți sărbătorile împreună. Eu sunt cea al cărei loc nu este acolo.

-Nu e adevărat, insistă el. Ai ajuns să însemni mult pentru ei, mai ales pentru părinții mei. Iar fiul nostru ar trebui să fie acolo. O privi insistent. Te rog, Heather. Nu mă lăsa să te îndepărtez de ei.

Ea oftă și renunță, deși nu fără regrete. De fiecare dată când îl vedea, îi era tot mai clar că vechile răni se redeschideau.

-În regulă, vom veni, atât timp cât nici noi nu te îndepărtăm.

Connor o privi cu ușurare.

-Bine. Voi fi și eu acolo. Trase un scaun lângă teșghea, se așeză și o studie cu o expresie intensă. Știi ce nu înțeleg?

Ea îl privi amuzată.

-Ce?

-Am fost împreună ani întregi. Credeam că știm totul unul despre celălalt, că putem vorbi orice. Acum nici nu mai putem sta în aceeași încăpere fără ca lucrurile să devină dificile.

- Asta se întâmplă atunci când oamenii se despart, Connor. Unii reușesc să reia relația în această situație nouă. Alții nu. Chiar și pentru cei care reușesc să rămână prieteni e nevoie de timp. Îți poți imagina unele din cuplurile de ale căror divorțuri te-ai ocupat, petrecându-și sărbătorile cu întreaga familie?

- Ar fi imposibil, recunosc el cu un zâmbet strâmb. Chiar acum, de exemplu, mă ocup de divorțul lui Clint Wilder. Nu sunt sigur că eu aș vrea să stau cu el la masă. Nu-mi imaginez cum s-ar simți soția lui.

Heather îl privi șocată.

- Chiar recunoști că are dreptul să fie furioasă din cauza a ceea ce a făcut el?

- Sigur că da.

- Și totuși, din câte am citit în ziare, ești de părere că va obține foarte puțin în urma divorțului.

- Citești tabloidele? întrebă el, privind-o uimit. Nu citești așa ceva de obicei.

Ea ridică din umeri.

- Mi-au căzut sub ochi în timp ce așteptam la rând. Pe prima pagină era o fotografie foarte compromițătoare a lui Wilder cu cealaltă femeie. Am recunoscut numele și m-am gândit că ai putea fi implicat, de vreme ce locuiește în Baltimore.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet satisfăcut.

- Ai citit articolul din cauza mea?

- Nu lăsa să ți se urce la cap. Sigur că am fost curioasă.

Adevărul era că fusese cuprinsă de un sentiment de groază în timp ce căuta numele lui Connor în articol. Faptul că-l găsisese amestecat în acest divorț scandalos era doar încă o dovadă descurajatoare a alegerilor greșite pe care le făcea Connor în carieră și a tipului de persoane de care era înconjurat.

- Și nu ești de acord? spuse el, pe un ton dintr-odată lipsit de intonație.

- Nu e treaba mea să fiu de acord sau nu, spuse ea.

- Dar ai cu siguranță o opinie, iar eu sunt sigur că o pot ghici. Crezi că lucrez pentru unul dintre cei mai

ticăloși indivizi, care încearcă să iasă dintr-o căsătorie fără să plătească pentru consecințele acțiunilor sale.

Ea nici nu încercă să nege.

- Nu asta faci?

- Heather, nu ești conștiința mea, replică el.

- Crede-mă, știu asta foarte bine. Nu tocmai ți-am spus că nu e treaba mea să fiu sau nu de acord?

El oftă.

- Cu toate astea, opiniile tale contează pentru mine, recunosc el. Ca și cum nu i-ar fi plăcut deloc să recunoască asta, ridică mâinile pentru a-i opri replica. Ar trebui să plec acum. Buni are nevoie de ajutor în seara asta. Gătește o șuncă la ea acasă și vrea să o ajut să o ducă acasă.

Heather se gândi să-l oprească, să încerce să-l facă să-i înțeleagă punctul de vedere, dar știa că nu are nici un rost. Avuseseră aceeași conversație de nenumărate alte ori și aproape întotdeauna se terminase la fel... cu un impas amar. Chiar și atunci când credea că reușise să-l facă să înțeleagă, alegerile lui dovedeau că-și răcise gura de pomană.

- Ne vedem mâine, spuse ea în schimb.

De îndată ce Connor plecă, ea încuie ușa în urma lui, îl luă pe micuțul Mick și urcă sus în apartamentul lor, gata să facă față unei alte serii de singurătate. Nu o ajuta să știe că lucrurile nu trebuiau neapărat să fie așa. Dacă era dispusă să facă un compromis, putea fi cu Connor în această seară și-n fiecare altă seară viitoare.

Oricât de tentant ar fi fost acest gând, știa că nu ar fi fost suficient, nu fără un angajament pe viață. Trebuia pur și simplu să accepte că el nu era capabil să își ia un astfel de angajament.

O oră mai târziu, după ce Heather îl hrănise și-l culcase pe micuț, sună telefonul. Spre surprinderea ei, era Connie.

- Sper că nu l-am trezit pe fiul tău, spuse ea. Stăteam acasă, plângându-mi de milă, acum că Jenny a ieșit

la întâlnire, și m-am gândit că poate și tu ești puțin tristă. Nu cred că e ușor să te întâlnești mereu cu Connor.
- E groaznic, spuse Heather pe dată, apoi oftă. Și minunat.

- Oh, draga mea, îmi amintesc cum e! spuse Connie compătimitoare. Când m-am despărțit de tatăl lui Jenny, era o adevărată tortură de fiecare dată când ne întâlneam la benzinărie sau la magazin. Pot să-ți promit însă că trece. Sigur, în cazul meu a ajutat faptul că până la urmă s-a mutat în Michigan, unde, dacă Dumnezeu există, îngheață de frig cel puțin zece luni pe an și se simte mizerabil.

- Nu că ți-ar păsa, spuse Heather, râzând.

- Deloc, spuse Connie. De fapt, am sunat să văd dacă ai vrea să ieșim la o pizza. Pot veni la tine dacă nu vrei să-l trezești pe micuț și să ieșiți din casă.

- Mi-ar plăcea puțină companie, spuse Heather repede, ușurată că nu trebuia să-și petreacă încă o seară singură. Sun să comand pizza.

- Nu te deranja. O iau eu în drum încolo. Ai ceva sucuri sau vin, ori să aduc eu?

- Am niște sucuri dietetice, dar nu am vin.

- Pentru mine este în regulă. Ne vedem curând.

Heather începu să deretice prin apartament, însă telefonul sună din nou. De data aceasta era Bree, cumnata lui Connie și sora lui Connor.

- Ce faci? întrebă Bree. Știu că e Connor în oraș, așa că m-am gândit că ai avea nevoie să fii înveselită.

- Văd că rețeaua familiei funcționează bine, spuse Heather strâmb.

Rețeaua O'Brien funcționa mai bine decât internetul.

- Bine-nțeles. Totuși, adevărul e că îmi caut ceva de făcut în seara asta. Jake zugrăvește camera bebelușului și nu vrea să inhalez vaporii de vopsea. Jur că mă bucur că mai am doar o lună de sarcină, altfel nu aș mai rezista să mă tot cocoloșească atâta.

Heather chicoti.

- Cred că e drăguț. Ar fi trebuit să-ți vezi fratele când eram eu însărcinată. Chiar dacă era îngropat în dosarele pe care și le aducea de la serviciu, îl surprindeam privindu-mă ca și cum se temea că îmi explodează burta. Iar în noaptea în care am intrat în travaliu, a fost atât de distrus încât aproape că a trebuit să conduc eu până la spital.

- Oh, de-abia aștept să-l văd, jubilă Bree. O să-l șantajez cu asta. Oricum, dacă nu ești ocupată, mă gândeam să trec pe la tine.

- Haide, spuse Heather de îndată. Connie aduce pizza. Sunt sigură că va ajunge pentru toate trei.

- Ai văzut cât mănânc zilele astea? întrebă Bree. O voi suna pe telefonul mobil, să aducă două.

- Ne vedem curând.

După ce închise, Heather nu se putu abține să nu zâmbească cu toată fața. Era pentru prima dată, după terminarea facultății, când își făcea noi prietene. Sigur, Bree era sora lui Connor, așa că era puțin riscant. Connie avea și ea statutul unui O'Brien, prin faptul că Jake era căsătorit cu Bree. Cu toate acestea, erau femei a căror companie o bucura, femei care înțelegeau tumultul emoțional prin care trecea acum.

- E bine așa, murmură ea, punând gheață în paharele înalte și turnând suc în ele.

Pentru prima oară de când se mutase în Chesapeake Shores, se simțea cu adevărat ca făcând parte dintr-o comunitate care îi putea deveni casă.

Când Heather răspunse la prima bătaie în ușă, o găsi în prag nu doar pe Bree, ci și pe Jack.

- A insistat să mă conducă pe scări, să fie sigur că ajung cu bine, explică Bree, cu un ton exagerat de dezgust în voce, dar cu o sclipire de încântare în ochi.

- Nu te mai plânge, mămico, spuse Jack. Până când ni se naște copilul, ca să pot avea grijă direct de el, veniți amândoi la pachet. Obişnuiește-te cu asta.

Bree se uită la el încruntată.

- Asta înseamnă că toată atenția ta se va concentra doar asupra bebelușului după naștere? Nu sunt decât un fel de incubator în ochii tăi?

El se luptă fără succes să-și înăbușe un zâmbet.

- Am crezut că asta vrei, să nu te mai bat la cap cu grija mea. Te-am auzit spunând asta cu nici zece minute în urmă.

Heather ridică o mână.

- E timpul pentru un armistițiu. Scopul e să aveți un bebeluș sănătos și fericit și o mama mulțumită, nu?

- Da, răspunseră amândoi într-un glas.

- Ah, consensul e minunat, spuse Heather, apoi îl împinse ușor pe Jack înspre ușă, deoarece el nu dădea nici un semn că ar vrea să plece. Eu și sora ta vom avea grijă de ea pentru următoarele câteva ore. Du-te și zugrăvește, bea o bere și relaxează-te.

Fără prea mare tragere de inimă, Jack se dădu înapoi.

- Dacă ai nevoie de mine, sună-mă, bine? îi spuse el lui Bree în timp ce sora lui tocmai urca scările cu două cutii mari de pizza. Adulmecă aerul și adăugă: Sau aş putea rămâne.

Connie îl țintui cu privirea.

- Chiar vrei să le spui prietenilor că ți-ai petrecut seara de sâmbătă bârfind cu fetele? Am adus DVD-ul cu *Love Story*. Gândește-te la imaginea ta, frățioare.

El gemu auzind titlul filmului.

- Gata, am plecat. Părea totuși să nu fie în stare să plece. Reveni înăuntru și o sărută pe Bree. Sună-mă când ești gata să vii acasă.

- O iau cu mine, spuse Connie.

Jack nu părea prea convins.

- Promit să o aduc întreagă, spuse Connie cu nerăbdare. Acum pleacă odată, sau voi începe să povestesc lucruri stânjenitoare despre tine, pe care nici soția ta nu le știe!

Amenințarea își făcu efectul și-l scoase în sfârșit pe Jack din apartament.

Bree se lăsă pe canapea.

- Îl iubesc, dar uneori am nevoie de spațiu.

- Așteaptă numai până când vei avea nevoie să te ajute cu hrănirile de noapte și cu schimbatul scutecelor, prezise Connie. Atunci va trebui să-l cauți.

Heather se gândi la primele zile după revenirea din maternitate cu micuțul Mick. Connor se descurcase bine cu partea lui de hrăniri.

- Connor s-a descurcat foarte bine, spuse ea, mușcând din pizza încă aburindă. După ce mestecă gânditoare, adăugă: Poate că a ajutat și faptul că de obicei era treaz la orele acelea, lucrând la dosarele lui, dar nu vă pot spune de câte ori l-am găsit pe jumătate adormit pe un scaun, cu un dosar într-o mână și cu bebelușul adormit pe piept.

- Și scutecele? întrebă Bree cu scepticism.

- Și-a făcut și acolo partea.

Connie o privi incredulă.

- Și totuși l-ai părăsit? De îndată ce-i ieșiră cuvintele pe gură, le regretă. Îmi pare rău. Nu mă privește.

- E în regulă, îi spuse Heather. Uneori și eu mă întreb dacă mi-am pierdut mințile.

- Ei bine, Connor este fratele meu și-l iubesc peste măsură, spuse Bree, luând o altă felie din cutia cu pizza, dar înțeleg de ce ai făcut ceea ce ai făcut. Căsătoria este importantă. Când doi oameni stau în fața preotului ori a judecătorului și spun „da”, asta înseamnă ceva.

- Așa și trebuie, fu de acord Connie, sorbind din paharul cu suc. Desigur, atunci când m-am căsătorit eu, pentru soțul meu asta nu a însemnat decât că și-a făcut rost de cineva care să-i gătească și să curețe în urma lui. Jenny mi-a reclamat prea multă atenție. Clătină din cap. A fost un porc egoist. Nu-mi dau seama cum de nu am văzut asta.

- Oricât de mult aș crede în iubire, spuse Bree, cred că ne amăgim cu toții câteodată și vedem doar ceea ce dorim să vedem în cealaltă persoană. Am făcut aceeași greșeală cu așa-zisul meu mentor de la teatrul regional din Chicago. M-am convins singură că era îndrăgostit

nebunește de mine, când de fapt el era îndrăgostit de sunetul propriei voci. Eu eram doar publicul său adorator. Bree părea să se fi întristat. Și când te gândești că l-aș fi putut pierde pe Jack pentru un astfel de bărbat.

Heather le ascultă și găsi consolare în cuvintele lor.
- Ați trecut amândouă prin greutăți și ați scos-o la capăt, comentă ea.

- Mai bine de-atât, spuse Bree. Eu, una, am înflorit. Sunt mai fericită acum decât mi-aș fi putut închipui vreodată. Îmi iubesc florăria, iar propriul meu teatru îmi aduce recompense extraordinare, în ciuda dificultăților. Tocmai am terminat de scris o piesă nouă, după o pauză lungă, și sper să o pot produce în sezonul următor.

- Iar eu, deși nu am mai întâlnit un bărbat interesant de vreo cinci ani, adăugă Connie, am o fiică minunată, un frate grozav și o viață cu adevărat bună. Chiar îmi place să-l ajut pe Jack cu camera bebelușului. Se încruntă, puse jos felia de pizza pe care tocmai o luase, și mărturisi: Nu știu ce naiba am să fac odată ce Jenny va pleca la facultate, toamna viitoare. Nu mă văd locuind singură în casa noastră.

- Ai putea-o vinde, să-ți cumperi una din casele acelea noi care tocmai se construiesc în afara orașului, sugeră Bree.

Se uită la pizza cu poftă, făcu o grimasă ca și cum tocmai ar fi pierdut o bătălie cu ea însăși și mai luă o felie.

Connie clătină din cap.

- Tot goală ar fi. Mă tem că sindromul cuibului gol mă va lovi mai tare decât pe majoritatea, spuse ea, neconsolată.

- Ai nevoie de ceva care să te țină ocupată, spuse Bree.

- Deja m-am înscris la cursul lui Heather, spuse Connie.

Bree clătină din cap.

- Nu te supăra, dar ăsta e un hobby pentru femei. Ai nevoie de unul care să te ajute să cunoști bărbați.

Connie o privi amuzată.

- Știi tu ce aș putea face?

- Ai putea face voluntariat la teatrul meu, spuse pe dată Bree. Sunt multe de făcut acolo.

- Și câți dintre bărbați sunt necăsătoriți sau heterosexuali? întrebă Connie pe bună dreptate.

Bree tresări.

- Ai dreptate. Ce altceva te interesează?

Deoarece Connie rămase tăcută, Heather o îmboldi.

- Îți place să citești: Shanna are un club de lectură la magazinul ei. Mi-a pomenit despre asta zilele trecute.

- Nu cred. Nu-mi place să fiu presată să citesc ceva până la un anumit termen, spuse Connie. Îi aruncă o privire lui Bree. Am cumpărat câteva dintre cărțile despre golf pe care mi le-a recomandat unchiul tău, Thomas, când a ținut conferința aceea pentru Shanna. Îmi place ce face el.

- Atunci oferă-te să ajuți, spuse Bree încântată. Ar fi perfect. Este pentru o cauză importantă. Kevin te poate pune la curent sau poți trece pe la casă mâine. Unchiul Thomas va fi acolo pentru cina de Paște, sunt sigură. Vine întotdeauna de sărbători. Poți afla câteva idei direct de la el. Adu-o și pe Jenny cu tine.

- Nu putem apărea așa, pe nepusă masă, la cina de Paște, protestă Connie.

- Ba sigur că da, spuse Bree. Sărbătorile în care suntem cu toții îngrămădiți la masă sunt sărbătorile preferate ale familiei O'Brien. Distrage atenția tatei de la noi, așa că nu se mai amestecă atât de mult. Iar buni crede că musafirii ne fac să ne comportăm așa cum se cuvine. Ridică din umeri. Nu-s prea sigură în legătură cu asta, dar oricum avem întotdeauna suficientă mâncare pentru o armată. Promite-mi că veniți. Nu vreau să mă gândesc că tu și Jenny mâncați singure. Și Heather va fi acolo, nu-i așa?

Heather aprobă din cap.

- Haideți! Va fi plăcut să văd o față prietenoasă în mulțime. Mă simt depășită numeric de O'Brieni.

- Dacă Megan și Nell sunt de acord, venim, spuse Connie în cele din urmă. Acum haideți să ne uităm la film. Poate că dacă vărsăm suficiente lacrimi, scăpăm de o parte din kaloriile pe care tocmai le-am mâncat.

- Nu prea sunt șanse să se întâmple asta, spuse Bree, mângâindu-și burta. Zilele astea ajunge să mă uit numai la mâncare și mă îngraș.

- Doar că azi ai făcut mai mult decât să te uiți la pizza, o tachină Connie. Sunt destul de convinsă că ai mâncat singură una întreagă.

- Recunosc, spuse Bree, fără nici un regret. Ați putea să nu-i spuneți soțului meu? Va începe iarăși cu obsesiile lui și va insista să ies cu el la o plimbare lungă mâine-dimineață.

- Secretul tău e în siguranță cu noi, o liniști Heather. Se așezară comod și porniră filmul, apoi trecură din mână în mână un pachet de șervețele.

- Știm cum se termină, spuse Heather. Măcar să fim pregătite.

- Dar cum rămâne cu ciocolata? întrebă Bree. Ai ciocolată?

Heather râse și aduse o pungă cu bomboane de ciocolată neagră dintr-un sertar.

- Poftim, deși nu știu cum poți să le mănânci după toată pizza, spuse ea în timp ce Bree luă câteva bomboane din pungă.

- Există întotdeauna loc pentru desert, răspunse aceasta.

În mai puțin de două ore, toate trei suspinau nestin-gherite, în timp ce pe ecran rula genericul de final.

- Tocmai de ce aveam nevoie, declară Connie, șter-gându-și lacrimile de pe obraz. Acum ar trebui să te duc acasă, Bree, altfel Jake va bate în curând la ușă. Iar eu trebuie să ajung acasă ca să-i aduc aminte lui Jenny de ora de întoarcere.

Cu obrajii încă umezi, Heather le conduse la ușă.

- Mulțumesc pentru vizită. A fost distractiv.

- O vom mai face curând, promise Connie. Ne vedem mâine.

Bree încercă să o îmbrățișeze, dar nu reuși din cauza burții. Ridică din umeri și se mulțumi să o sărute pe obraji.

- Ne vedem mâine.

Heather privi în urma lor până când ajunseră în siguranță jos și în mașina lui Connie, apoi închise ușa, zâmbind. Avusese dreptate mai devreme. Chesapeake Shores devenea casa ei.

capitolul 7

Când Connor ajunse la casa lui buni, fu surprins să-i găsească acolo pe Jess și pe Will. Se aplecă și-și sărută bunica, apoi o îmbrățișă pe sora lui.

- Ți-a plăcut întotdeauna să furi un pic din șunca proaspăt scoasă din cuptor, își acuză Connor sora, apoi se întoarse spre Will. Ce te aduce aici?

- Sper să mai gust puțin, spuse el. Am auzit că vii încoace și că s-ar putea să nu ai nimic de făcut. M-am gândit că putem ieși cu toții să bem ceva după ce rezolvăm sarcinile pe care le are bunica ta pentru noi.

- Șunca trebuie să ajungă la casa cea mare, spuse buni. La fel și plăcintele. După asta, sunteți liberi să vă petreceți seara cum vreți.

Ochii lui Will se luminară.

- Este și plăcintă?

Buni îl privi amenințător.

- Nu îndrăzni să guști din nimic! Dacă vrei plăcintă, vei fi mâine la masă.

Will rânji, cu o expresie plină de speranță pe față.

- Asta e o invitație oficială?

- Desigur, spuse buni. Ar trebui să știi deja că ești mereu bine-venit. Ai petrecut destul timp pe-aici în copilărie ca să te poți considera parte din familie. Acum că părinții tăi s-au mutat în Florida, îmi închipui că ești cam singur de sărbători. Gândește-te la casa noastră ca la a ta.

Will o sărută pe obraz.

- Mulțumesc. Se întoarse apoi spre Connor. Acum că am reușit să fac rost de o invitație la festivitățile de mâine, cum rămâne cu seara asta? Ești disponibil?

- Contează pe mine, spuse Connor pe dată. Jess, vii și tu?

Ea îi aruncă lui Will o privire neîncrezătoare.

- Depinde. Aveți de gând să ne distrăm împreună sau să mă psihanalizați din nou?

Will se încruntă auzind comentariul.

- Eu nu te psihanalizez, ripostă el indignat, apoi se corectă: Cel puțin, nu tot timpul.

- Oh, scutește-mă, știi că nu te poți abține, replică Jess. Dacă am nevoie de sfatul unui psiholog, voi apela la unul.

În ciuda animozității din tonul ei, Will îi făcu cu ochiul.

- Dar eu sunt cel mai bun din zonă și, din fericire pentru tine, lucrez gratuit pentru prieteni și familie.

Connor privi de la sora lui la Will, apoi înapoi la sora lui, observând tensiunea lui Jess și amuzamentul lui Will.

- Mi-a scăpat ceva? De ce săriți dintr-odată unul la gâtul celuilalt?

- Oh, ăștia doi se poartă așa de când erau adolescenți, spuse buni. Poate că într-una din zile măcar unul din ei se va trezi și va vedea realitatea.

Jess se întoarse pe călcâie, cu o expresie consternată.

- Ce vrei să spui? Sper că nu că aș fi interesată de el, pentru că nimic nu ar fi mai departe de adevăr.

- Idem, spuse și Will, deși părea să fie ceva mai puțin sigur.

Înțelegând dintr-odată lucrurile, Connor chicoti, apoi își puse brațul în jurul umerilor fragili a bunicii lui.

- Nu pricep cum de nu am observat până acum, dar ai absolută dreptate. Simt și eu că s-au cam încins lucrurile aici. Să-i lăsăm să rezolve problema?

- Nu îndrăzni! izbucni Jess. Dacă e cald aici, este pentru că e pornit afurisitul de cuptor. Ridică mâinile în aer. Gata, am plecat de-aici. Voi n-aveți decât să ieșiți în oraș. Nu am nici o intenție să-mi petrec seara de sâmbătă cu o pereche de idioți demni de milă.

Connor tresări în timp ce ea ieși în trombă din bucătărie. Auzi ușa de plasă a căsuței trântindu-se în urma ei. Se întoarse spre Will.

- Îmi pare rău, amice. Nu am știut.

- Îți imaginezi doar, spuse Will. Jess e ca o soră mai mică pentru mine. Asta e tot.

Buni clătină din cap cu milă.

- Și tu ești ăla cu un titlu simandicos de doctor. Pe vremea mea bărbații nu erau atât de grei de cap. Luptau pentru femeia pe care o voiau, în loc să se comporte ca niște proști îndrăgostiți până când este prea târziu. Privirea ei dezgustată îi cuprinse atât pe Will, cât și pe Connor. Duceți șunca și plăcintele sus la casă. Eu mă duc la culcare. Vreau să mă trezesc devreme să merg dimineață la slujbă.

După ce buni ieși, Connor avu un schimb de priviri cu prietenul său. De obicei admira intuiția bunicii lui în privința celorlalți, dar era ceva mai greu de acceptat atunci când comentariile ei acide erau direcționate spre el.

- Suntem cu adevărat atât de proști pe cât ne crede? îl întrebă el pe Will.

- Mai mult ca sigur, confirmă acesta.

- De asta mi-era și mie frică.

Din nefericire, sigurul mod de a schimba drumul pe care se afla - și anume să ignore tot ceea ce credea cu privire la căsătorie și să-și asume riscul - era absolut inacceptabil.

Connor era la a treia băutură la localul Brady's când îl întrebă pe Will:

- De cât timp simți ceva pentru sora mea?

Will refuză să-i întâlnească privirea.

- Nu simt nimic.

- Privește-mă în ochi și spune-mi asta, îi ordonă Connor.

Will oftă adânc și se întoarse, tot fără să facă însă contact cu privirea lui Connor.

- Nu simt nimic pentru Jess, spuse el, ca și cum ar fi repetat asta de sute de ori, pentru el însuși.

Connor chicoti.

- Ai nevoie de mult mai mult exercițiu pentru a putea minți bine, prietene. Ai făcut vreodată ceva în legătură cu asta? Ai invitat-o în oraș?

- Jess și-a făcut foarte clară părerea despre mine, spuse Will. Ai auzit-o în seara asta. E îngrozită că aș pune-o sub un microscop psihiatric, i-aș diseca fiecare cuvânt și aș transforma-o într-un studiu de caz.

- Asta vrei să faci? întrebă Connor.

- Te-ai uitat la sora ta? întrebă Will pe un ton plin de uimire. Așa ceva ți-ar trece prima dată prin minte?

Connor simți că era de datoria lui frățescă să oprească hohotul de râs care stătea să izbucnească.

- Hei, vorbești despre sora mea! protestă el. Ai grijă. Will oftă.

- Spun doar că nu mă gândesc la Jess ca la un studiu de caz.

- Atunci spune-i-o.

- Nu crezi că am făcut-o? Will ridică mâna. Destul. Să vorbim despre tine și despre Heather. Cum merg lucrurile?

- Nicicum, recunosc Connor. Și nici nu vor merge atât timp cât eu nu cedez, căsătorindu-mă cu ea. Pur și simplu, nu înțeleg de ce nu este suficient c-o iubesc și că vreau să locuiesc împreună cu ea și cu fiul nostru. În ceea ce mă privește, i-am oferit un angajament pe viață.

- Dar ea nu este de acord, spuse Will.

- Desigur, deși nu înțeleg de ce.

- Poate pentru că vede portita de scăpare pe care ți-o lași. Ți-ai putea schimba părerea, iar ei ar ajunge pe drumuri.

- Aș putea face același lucru și dacă am fi căsătoriți, argumentă Connor. Oamenii fac asta tot timpul.

- Dar dacă au de descâlcit toate ramificațiile legale, uneori se răzgândesc și renunță, spuse Will. Nu-l pot scoate pur și simplu pe celălalt pe ușă.

Connor îl privi cu neîncredere.

- Crezi că nu? Știi câți dintre cei care apelează la mine au încercat cu adevărat să rezolve situația? Poate că vreo zece la sută. Cei mai mulți renunță la primul semn de dificultate.

- Fii serios! protestă Will. Nu poate fi adevărat. Probabil că nu-ți povestesc toate detaliile despre ce au făcut ca să-și rezolve problemele din căsnicie. Când ajung la tine, sunt pregătiți să facă pasul următor.

- Îi întreb de obicei de când cred că au necazuri și ce au încercat să facă pentru a le rezolva, spuse Connor.

- Și?

- Pentru prea mulți dintre ei, divorțul e prima opțiune, nu ultima.

Will păru tulburat de răspunsul său.

- Asta e trist.

- De acord, spuse Connor. În ciuda convingerilor mele și a ceea ce crede familia despre mine, îmi încurajez clienții să meargă la consiliere. La urma urmei, știu ce înseamnă să fii un copil al unor părinți prinși într-un divorț. Nu doresc nimănui asta. Dar aproape nimeni nu îmi urmează sfatul. Vor doar ca mariajul lor să ia sfârșit. Poate că ar trebui să insist, dar nu o fac. Se uită curios la Will. Cum rămâne cu tine? Ai mulți clienți care vin la terapie de cuplu?

- Câțiva, spuse Will. Dar de obicei doar una din părți caută ajutor, iar cealaltă refuză să participe. Când se întâmplă asta, de obicei divorțul e inevitabil.

- Ei, vezi! spuse Connor triumfător. Vezi și tu cum e. Căsătoria e lipsită de sens, pentru că se sfârșește prea des rău.

Will clătină din cap.

- Îmi pare rău, prietene. Nu văd lucrurile așa. Căsătoria mi se pare pasul logic atunci când doi oameni se iubesc cu adevărat.

- E vorba doar de un inel și de o bucată de hârtie, protestă Connor.

- Simbolizează mult mai mult, insistă Will. Reprezintă angajamentul și siguranța, și sentimentele care merită cultivate o viață întreagă.

- Sau până când nu mai merită, îl corectă Connor cu cinism. Oftă. Hai să vorbim despre altceva, subiectul ăsta e deprimant.

- Dar asta e conversația care merită, spuse Will, privind-l insistent. Haide, Connor! Știi că așa e. E în joc viitorul tău cu Heather și cu fiul vostru. Ea te-a părăsit deja. Dacă nu ești dispus să faci un compromis, va întâlni în curând pe altcineva și va fi prea târziu pentru tine.

- Compromisul e una, spuse Connor, dar ea vrea să renunț cu totul.

- Probabil că în situația de față nu există compromis, recunoscuse Will. Dar ascultă-mă cu atenție, încăpățânează-te și ea își va vedea de viață. Vei putea trăi cu asta?

Connor nu voia să se gândească la această posibilitate.

- Ai grijă, că voi ajunge să nu mai ies cu tine. Jess nu este singura care nu vrea să-și petreacă seara fiind psihanalizată.

Will dădu înapoi de îndată.

- În virtutea invitației la cina de mâine, nu mai spun nici un cuvânt despre iubire și căsătorie. Ce crezi despre Orioles? Crezi că au vreo șansă în sezonul acesta?

Connor rânji.

- Sezonul abia a început. Acum sunt optimist. Am fost la Camden Yards pentru meciul de deschidere. Firma are bilete pentru locurile din tribuna oficială. Va trebuie să-i luăm pe Mack, Kevin, Trace și Jake într-una din zile, să mergem la un meci.

- Sună bine, spuse Will. Regreți vreodată că nu ai urmat o carieră de profesionist în baseball? Erai suficient de bun.

Connor clătină din cap.

- Nu eram. Poate că aş fi reuşit să fac faţă unui sezon sau două într-una din ligile mici, dar nu am vrut să-mi pierd timpul. Am hotărât să fac dreptul şi să-mi aleg o carieră pentru toată viaţa.

- Este interesant că ai ales dreptul familiei, începu Will, dar Connor îi aruncă o privire care îl opri.

- Iarăşi începi să analizezi, spuse Connor.

- Ce pot spune? E meseria mea. Unii văd asta ca un comentariu prietenesc, nu ca o ameninţare.

Connor se încruntă la auzul cuvintelor alese de Will.

- Nu-ţi văd comentariile ca pe o ameninţare.

- Nu? Nici măcar atunci când atacă felul ordonat în care vezi tu lumea?

Connor se forţă să zâmbească, deoarece alt răspuns ar fi fost prea revelator.

- Nu. Este doar enervant.

Will clătină din cap.

- Poate că ar trebui să ne mulţumim să admirăm femeile din bar pentru restul serii.

- În sfârşit un plan cu care sunt de acord, spuse Connor, răsucindu-se pe scaun pentru a vedea mai bine.

Din nefericire însă, locul era aproape gol în această sâmbătă seara, înaintea unei zile de sărbătoare. Lângă el, Will scoase un oftat, îşi termină berea şi puse sticla pe bar.

- Am plecat, spuse el. Nu că nu ai fi o companie excelentă, dar dacă mă duc acasă şi adorm, s-ar putea ca măcar în vis să-mi apară o femeie frumoasă.

Connor dădu din cap.

- Vin şi eu.

Oricum singura femeie cu care voia să fie era acasă, în pat. Din păcate însă, nu în casa lui şi nu în patul lui.

- Ştii unde ai ascuns toate ouăle? îl întreabă Kevin pe Connor în timp ce familia se aduna afară pentru tradiţionala vânatoare de ouă de Paşte de după slujbă.

Arăta ca directorul unui centru de recreere, cu fluierul atârnat la gât şi cu mapa în mână.

- Ce contează? replică Connor. Sunt de plastic. Nu vor mirosi dacă rămân negăsite, așa cum s-a întâmplat în anul în care le-ai ascuns tu.

- Am învățat cu toții multe de-atunci, spuse Kevin sumbru. Cel puțin, unii dintre noi. Tu nu prea, din câte se pare.

Heather asculta amuzată schimbul de cuvinte. Se întoarse către Bree, care era așezată lângă ea pe un scaun Adirondack, pe terasă.

- Întotdeauna s-au purtat așa?

- Chiar mai rău de-atât. Connor este foarte competitiv. Vrea să câștige mereu. Probabil de aceea este atât de bun în sala de judecată. Pentru el, nu este o opțiune să piardă. De obicei Kevin este tăcut și relaxat, dar Connor a reușit întotdeauna să-l stârnească. Cred că de cele mai multe ori o face deliberat, numai pentru a vedea cât timp îi ia lui Kevin să se enerveze.

Acum frații erau față în față. Kevin avea o expresie exasperată.

- Plasticul e grozav, îi spuse el lui Connor. Ouăle nu vor mirosi, ai dreptate în legătură cu asta. Dar, deși unele ouă au înăuntru bomboane, care n-ar fi o mare pierdere, unele au bani.

Connor păru dintr-odată să nu se simtă la locul lui.

- Câteva monede, nu?

Kevin dădu din cap.

- Unele, da. În altele sunt bancnote. Tata a băgat în câteva bancnote de câte cinci dolari. Poate că pierderea câtorva dolari nu pare mare lucru pentru un avocat de top, dar pentru copiii ăștia înseamnă mult. Lovi peste mapa din mână. De aceea l-am pus pe tata să scrie câți bani a pus în ouă, să putem verifica la sfârșitul vânătorii. Treizeci sunt cu bomboane înăuntru, douăsprezece cu câte douăzeci și cinci de cenți, cinci cu câte un dolar și patru cu câte cinci dolari. L-am spus că nu e o idee prea bună să ascundă atâția bani, dar a insistat.

Connor părea mai încurajat.

- Atunci veți ști care ouă lipsesc.

- Dar nu și unde sunt ascunse, idiotule!

Heather râse, apoi încercă să se abțină când Connor se încruntă în direcția ei.

- Bine, bine, spuse Connor. Dacă nu găsesc copiii ouăle care au înăuntru bani, înlocuiesc eu banii.

- Și cui îi dai? întrebă Kevin. Lui tata? Cu siguranță nu-i poți da unui copil la întâmplare. Vom avea parte de o răscoală.

Bree se uită la Heather și-și dădu ochii peste cap.

- Cineva trebuie să-i oprească pe cei doi și să le spună să pornească odată vânătoarea. Copiii devin agitați.

- Nu te uita la mine, spuse Heather. Sunt frații tăi. Eu sunt doar o spectatoare inocentă.

Bree îi aruncă o privire severă.

- Atunci presupun că eu trebuie să o fac, mormăi ea. Ajută-mă să mă ridic din scaunul ăsta.

Heather o ajută să se ridice, apoi privi cum se interpu-se între cei doi frați. Se întinse după fluierul de la gâtul lui Kevin și suflă în el.

- Vânătoarea a început oficial, strigă ea, în timp ce Kev și Connor o priveau cu consternare.

- Hei, începu Kevin. Eu sunt responsabil de vânătoarea de ouă.

- Atunci ocupă-te de ea, spuse ea.

Desigur, era puțin cam târziu acum, deoarece copiii alergau în toate direcțiile, punându-și ouăle în coșuri. Micuțul Mick se târa după ei, dar nu avea nici o șansă să concureze.

- Connor! strigă Heather și gesticulă în direcția fiului lor. Ajută-l puțin.

Observând situația, Connor își ridică fiul în brațe și-l duse direct la stratul de flori care mărginea aleea ce ducea înspre casă, unde găsiră de îndată câteva din ouăle de plastic aprins colorate.

- Hei, nu-i corect! strigă Caitlyn indignată, cu mâinile în șolduri. Unchiul Connor știe unde-s toate ouăle.

- Nu chiar toate, mormăi Kevin.

Abby ieși din casă la timp pentru a auzi schimbul de replici.

- Caitlyn, vezi-ți de ouăle tale. V-am ajutat și pe voi când aveți vârsta verișorului vostru.

Caitlyn păru descumpănită de replică, apoi ridică din umeri și-și continuă căutarea, strigând de bucurie atunci când găsi un alt ou, după numai câteva momente.

- Au Megan și Nell nevoie de ajutor în bucătărie? o întrebă Heather pe Abby.

- Nu. Tocmai m-au dat și pe mine afară, spuse Abby. Buni are un sistem. Abia o tolerează pe mama prin preajmă.

- Îmi place familia voastră, spuse Heather, apoi regretă cele spuse când atât Abby, cât și Bree o priveră cu simpatie. Ridică o mână. Uitați că am spus asta. Sunt sigură că știți amândouă cât de norocoase sunteți. Doar asta am vrut să spun.

- Nu, nu doar asta, spuse Abby, aruncându-i o privire dezgustată lui Connor. Dacă nu ar fi evident cât de mult vă iubește pe tine și pe copil, i-aș da câteva pentru felul în care te tratează. Duce încăpățânarea pe noi culmi, chiar și pentru un O'Brien.

- Am putea să ne coalizăm împotriva lui, sugeră Bree.

- Categorie nu, spuse Heather, îngrozită de idee. Poate că nu sunt de acord cu perspectiva lui Connor asupra căsătoriei, dar nu pot nega că el crede fiecare cuvânt pe care-l spune pe marginea acestui subiect. Este inutil să încerc să-l fac să se răzgândească.

- Ei bine, mi se pare foarte trist, spuse Abby.

Connor, cu micuțul Mick obosit în brațe, le auzi în timp ce se apropia de terasă și se așeză lângă Heather.

- Ce e trist?

- Nu contează, spuse Heather în grabă.

Abby se ridică imediat în picioare și-i întinse mâna lui Bree.

- E nevoie de noi în bucătărie, spuse ea, în ciuda faptului că-i spusese contrariul lui Heather cu doar câteva minute în urmă.

Connor se uită uimit în urma surorilor sale.

- Ce le-a apucat? Te-au deranjat cumva?

- Sigur că nu. Îmi plac surorile tale.

- Și mie, spuse el. Asta nu înseamnă că nu pot fi exasperante. Dacă s-a întâmplat asta, ori dacă te-au făcut să te simți inconfortabil, voi pune eu capăt lucrurilor.

- Las-o baltă, spuse ea tăios.

- Dar...

Hotărâtă să nu discute despre acest subiect, ea se uită cu subînțeles la micuțul Mick, care părea să fie gata să adoarmă în orice moment.

- Câte ouă ați găsit tu și tati? întrebă ea.

El apucă unul colorat într-un verde intens și-l ridică în sus.

- Ou, pronunță el bucuros.

- Știe că s-ar putea să găsească bomboane înăuntru? îl întrebă ea pe Connor.

- Nu, slavă Domnului, iar ceilalți li s-a interzis să le mănânce acum. Dacă devin și mai energici de-atât, nu-i vom liniști până la cină.

- Cum a mers vânătoarea ouălor prețioase? Au descoperit toate bancnotele de unu și cinci dolari?

Connor rânji șmecherește.

- Bine-nțele.

- Cum adică bine-nțele? Kevin era pe cale să facă un atac de cord cu nici jumătate de oră în urmă. Ochii ei se căscară, înțelegând. Ai spus că nu știi unde-s ascunse toate ouăle numai ca să-l enervezi, nu-i așa? Ai făcut o hartă?

El scoase o schiță detaliată din buzunar. Văzând-o clătinând din cap, îi spuse:

- Hei, a trebuit să mă distrez, nu? Nu au vrut să mă lase să vânez ouă anul ăsta.

Heather râse.

- Ești groaznic.

- Asta pare să creadă toată lumea, confirmă el, apoi îi susținu privirea. Obişnuia să-ți placă latura mea de băiat rău.

Încă îi plăcea, dar știa că dacă ar fi recunoscut asta, ar fi făcut o mare greșeală.

- Nu comentez nimic, spuse ea, în schimb.

El rânji.

- Drăguță, nu știi că evitarea unui răspuns echivalează cu recunoașterea?

- Nu mă lua cu logica avocățească, replică ea.

- Nu este logică avocățească, râse el. E natura umană. Cei care nu reușesc să spună o minciună convingătoare deviază. O privi gânditor. Pot dovedi asta, să știi.

- Ce să dovedești?

- Că încă îți place latura mea de băiat rău.

Ea se încruntă.

- Nu prea cred, spuse ea, nevrând să se lasă trasă în cine știe ce plan pe care îl cocea el.

Însă înainte de a-și da seama ce gândea el, Connor se ridică de pe scaun și se aplecă deasupra ei. Un braț îi era ocupat cu susținerea copilului, dar celălalt era pe spătarul scaunului ei. Ezită suficient pentru ca pulsul ei să o ia razna, apoi își coborî gura peste a ei.

Heather își impuse să rămână nemișcată, să nu răspundă în nici un fel sărutului. Connor însă era răbdător. Nu se grăbi deloc. În cele din urmă voința ei păli în fața priceperii lui și a puterii pe care o aveau buzele lui asupra ei. Se trezi răspunzându-i.

Sărutul păru să dureze o veșnicie... dar totuși nu suficient de mult. Îi aduse aminte de tot ce era între ei, dar și de ce lipsea.

În cele din urmă el dădu înapoi, cu o sclipire vicleană în privire.

- Nu mai am nimic de adăugat.

Când ea își recăpătă suflul suficient pentru a-i răspunde, spuse:

- Sper că-ți dai seama că tocmai ai stârnit cuibul de viespi.

El o privi fără nici o expresie.

Ea arătă cu capul înspre spectatorii lor dintr-odată tăcuți - Mick, care tocmai ieșise pentru a-i pofti pe toți

la masă, Kevin, Trace, Jake și toți copiii lor care veniseră pe terasă să-și numere ouăle în speranța câștigării marelui premiu, un card cadou pentru un magazin de jucării. Toți stăteau acolo, privindu-i cu gurile căscate de uimire.

- Ei bine, începu Mick, strălucind de veselie. Mă bucur să văd că ți-ai venit în fire, fiule.

Connor se încruntă la tatăl lui.

- A fost un sărut, tată. Nu îl transforma în altceva.

- Nu contează în ce îl transform eu, spuse Mick. E vorba despre ce crede Heather. Ce să creadă despre un bărbat care, pe de o parte, își exprimă foarte clar intențiile, iar pe de altă parte fură săruturi?

- Heather știe exact despre ce e vorba, spuse Connor, deși o privi cu incertitudine. Nu-i așa?

Deși o parte din ea ardea de dorința ca lucrurile să se fi schimbat, știa că nu era posibil.

- Totul este foarte clar, spuse ea scurt.

Mick o privi cu compasiune. Lui Heather îi veni să plângă. Pentru a evita să se facă de râs, se ridică, îl luă pe fiul ei din brațele lui Connor și intră în casă.

- Trebuie să-l culc, spuse ea, deși se îndoia că cineva credea această scuză, indiferent de cât de adevărată ar fi putut fi.

Toată lumea știa că fuge de Connor și de sentimentele care pur și simplu nu voiau să dispară.

capitolul 8

Megan o privi îngrijorată pe Nell. Soacra ei era în picioare în bucătărie de ore întregi și, deși nu dădea semne că ar încetini, în ochii ei se citea o urmă de epuizare, iar pielea îi era mai palidă decât de obicei. Pe Megan o izbi gândul că trebuiau să fie mai atenți la vârsta lui Nell, deși aceasta ar fi fost îngrozită de idee.

- Nell, hai să ne așezăm și să bem o ceașcă de ceai, insistă Megan, încălzind deja apa. Am stat prea mult în picioare, și tu la fel. Merităm o pauză înainte să începă adevărata nebunie. Dacă familia se mai mărește mult, va trebui să angajăm un bucătar și să închiriem o sală pentru evenimentele de genul acesta.

- Ei, știi prea bine că nu aș vrea să fie altfel, spuse Nell. Oricum, nu avem timp pentru o pauză. Trebuie să terminăm la timp mâncarea. În ciuda protestelor, se lăsă recunoscătoare pe un scaun la masa din bucătărie. Închise ochii pentru o secundă, apoi cedă. Trebuie să recunosc că e foarte bine.

- Nu avem de ce să ne simțim vinovate nici o secundă, îi spuse Megan. Copiii sunt fericiți, vânând ultimele ouă de Paște. Nici unul din noi, ceilalți, nu va muri de foame dacă noi două ne relaxăm pentru câteva minute.

Nell acceptă cana de ceai pregătită de Megan, apoi oftă.

- Urăsc să recunosc asta, spuse ea în cele din urmă, dar ai dreptate într-o privință. S-ar putea să devină prea mult pentru mine.

Recunoașterea în sine nu era atât de surprinzătoare ca faptul că Nell o făcuse cu glas tare. Megan nu-și auzise niciodată soacra acceptând faptul că îmbătrânește. La fel de surprinzător era că Nell nu criticase felul în care Megan făcuse ceaiul - folosind plicuri de ceai în loc

de frunzele uscate pe care le prefera Nell. Era evident că nu se simțea grozav, lucru care o îngrijora pe Megan mai mult ca niciodată.

- Va trece ceva timp până la următoarea sărbătoare în familie, îi spuse Megan, alegându-și cu grijă cuvintele. Nu că mesele duminicale nu ar fi destul de haotice. Cum te-ai simți să mai renunți la unele din ele, eventual să organizezi una pe lună?

- Cerule, nici vorbă! spuse Nell pe dată, părând îngrozită. Nu e o tradiție pe care intenționez să o întreprup. Îmi place să-i văd pe toți în jurul mesei. Cred că-i ține pe cei mai tineri aproape, le aduce aminte de cât de importantă e familia.

- În regulă, spuse Megan, dând înapoi. Adevărul era că era de acord - doar că nu-i plăcea să o vadă pe Nell atât de epuizată. Își alese cu și mai mare grijă cuvintele pentru fraza următoare. Dar cum ar fi să găsim o strategie pentru următoarea întâlnire, să facem cumva să nu mai fie atât de solicitant pentru tine?

Nell păru sceptică.

- Ca de exemplu? Nu-mi spune că vrei să împarți familia și să-i lași pe fiecare să facă ce vrea? Nu tocmai am refuzat asta?

- Mă gândeam să ne întâlnim duminica aici, ca de obicei. Tu ai putea pregăti unul din felurile preferate ale familiei, friptură, sau carne de vită cu varză, și ceilalți ar putea aduce fiecare câte ceva.

Nell păru din nou îngrozită.

- Caserolele cu mâncare se aduc la biserică, nu sunt potrivite pentru o cină în familie.

Megan insistă, în ciuda obiecțiilor puternice ridicate de Nell.

- Ai spus chiar tu nu de mult că toată lumea trebuie să învețe să gătească specialitățile tale. Nu crezi că ar fi modul ideal în care să-i înveți? Dă fiecărui nepot câte o rețetă, apoi petrece cu fiecare timp, arătându-i cum să o prepare. Și ei ar trebui să fie implicați în pregătirile pentru aceste mese în familie.

După refuzul inițial, Nell părea acum mai degrabă intrigată.

- Asta mi-ar da ocazia să petrec mai mult timp cu tinerele astea ocupate, recunosc eu, cu o expresie gânditoare. Nici nu mai știu când am stat ultima oară singură de vorbă cu Abby, acum că merge în fiecare zi la biroul ei din Baltimore. Și, deși Jess locuiește pe aceeași stradă, hanul îi ocupă tot timpul. Cât despre Bree, are teatrul și magazinul de flori și un bebeluș pe drum. Timpul ei va fi extrem de prețios în curând. Ar fi drăguț să pot avea parte de timp petrecut cu fiecare dintre ele.

- Exact, spuse Megan, presimțind victoria. Eu mă voi ocupa de casă, să fie pregătită pentru toți oaspeții, de vreme ce am stabilit deja că nu mă descurc deloc în bucătărie.

- Nu am stabilit nimic. Nu este adevărat că nu te descurci, o mustră Nell. De fapt, duminica viitoare te voi învăța să faci faimoasa mea friptură. A fost mereu preferata lui Mick. Și a lui Thomas. Jeff preferă puiul la cuptor cu piure de cartofi și sos. O voi învăța pe soția lui care este secretul sosului perfect.

- Așadar îți place ideea de a da rețetele pe mâna generației viitoare?

- Da, cât timp nimeni nu crede că îmbătrânesc și devin fragilă, și nu începe să mă trateze ca și cum aș fi pe patul de moarte, spuse Nell cu însuflețire.

Megan îi rânji.

- Nimeni nu ar îndrăzni. Ești plină de viață, Nell. Ne uimești pe toți.

- Înseamnă că nu te pot dezamăgi, spuse Nell, ridicându-se în picioare. Hai să le punem pe toate pe masă. Mi se pare că mi-e foame. Așa ceva e rar zilele astea.

Megan observă că îi revenise culoarea în obraji, iar ochii îi erau din nou luminoși. Trebuia să le amintească celorlalți - foarte discret, desigur - că Nell nu era invincibilă. Trebuiau să găsească moduri subtile de a o ajuta fără să o facă să simtă vreo secundă că nu mai era nevoie

de ea. Pentru că adevărul era că Nell fusese mereu liantul ce ținuse familia O'Brien împreună.

Cum toată lumea intra în casă pentru masa de Paște, Heather o căută pe Megan.

- Nu vreau să fac mare vâlvă, dar te rog nu mă așeza la masă lângă Connor, pledă ea.

Megan o privi întâi surprinsă, apoi cu înțelegere.

- Nici o problemă. Vei sta în celălalt capăt al mesei, lângă mine, spuse ea, apoi adăugă ironic: Asta va garanta că nu te va urma. Megan arată către un scaun între al ei și al lui Nell. Uite, stai acolo, spuse ea.

Când Connor intră și o văzu pe Heather la celălalt capăt al mesei, se încruntă, dar nu făcu nici o încercare de a i se alătura. Se așază între verișoara lui Susie și fraatele ei, Matt.

Odată terminată rugăciunea, începură să mănânce, iar Megan își puse furculița jos și o privi cu atenție pe Heather.

- S-a întâmplat ceva mai devreme? Te-ai certat cu Connor?

Heather clătină din cap.

- Orice ar fi, poți să-mi spui, îi aminti Megan. Sunt mama lui Connor, dar mi-ar plăcea să cred că devenim prietene.

- Nu aici și categoric nu acum, spuse Heather, forțându-se să zâmbească. Se întoarse spre bunica lui Connor. Șunca este absolut delicioasă, îi spuse ea.

Nell o bătu ușor pe mână.

- Mulțumesc, draga mea. Lui Connor i-a plăcut mereu șunca mea afumată. Vrei să te învăț cum să o pregătești?

Heather știa ce făcea Nell presupunând că Heather urma să aibă nevoie cândva să știe cum să pregătească mâncărurile preferate ale lui Connor, dar nu putu rezista să nu încuviințeze din cap.

- Mi-ar plăcea foarte mult.

În rarele ocazii când petrecuse timp singură cu Nell, găsisese sfaturile ei pline de înțelepciune, iar purtarea ei caldă, plină de confort.

- Atunci vom stabili o dată și-ți arăt, spuse Nell, apoi luă mâna lui Heather. Totul va fi bine, să știi. Nepotul meu se comportă prosteste acum, dar are o inimă bună, plină de iubire pentru tine.

- Știu că are o inimă bună, spuse Heather, ignorând afirmația că bărbatul o iubea. Dar nu sunt sigură că el știe asta. Sunt convinsă că el crede că nu are deloc inimă, că nimeni nu are.

- Trebuie să-i dovedești contrariul, nu-i așa? spuse buni.

Heather era încântată de încrederea lui Nell în abilitățile ei, dar nu împărtășea această încredere.

- Am încercat.

- Atunci încearcă și mai mult. Băiețelul acela al vostru nu merită mai puțin de-atât.

- Da, spuse Heather încet, aruncând o otheadă în direcția lui Connor, în celălalt capăt al mesei. Da, așa e.

Dar părea tot mai puțin probabil să găsească o cale prin care să se asigure că micuțul Mick primea familia pe care o merita.

Connor nu știa cum reușea să înghită mâncarea. Știa că o supărase din nou pe Heather, dar nu era sigur dacă sărutul fusese acela care o înfuriase, propria ei reacție la sărut sau faptul că avuseseră martori. El încercase doar să dovedească ceva și, de fapt, reușise, dar triumful pălise atunci când intrase în sufragerie și o văzuse așezată la masă între mama și bunica lui. Putea recunoaște ușor mustrarea din gestul ei.

De îndată ce masa luă sfârșit, urmă haosul produs de plecarea câtorva membri ai familiei, în timp ce alții se retraseră afară, la un meci de fotbal, iar câțiva începură să strângă masa. Connor presupuse că Heather se ascundea în bucătărie, dar când verifică, le găsi acolo doar pe surorile lui, Jess și Abby, și pe verișoara Susie.

- Ați văzut-o pe Heather? întrebă el.

- L-a luat pe micuțul Mick și au plecat acasă, spuse Abby, apoi îl privi cu inocență. Nu ți-a spus că pleacă?

- Nu, altfel nu aș întreba de ea, nu? replică el pe un ton iritat. Nu se simțea bine?

- Bănuiesc că s-a săturat de semnalele tale ambigue, frățioare, îi spuse Jess. Am auzit despre sărutul acela arzător pe care i l-ai dat în fața lui Dumnezeu și a tuturor celorlalți.

- Toți ne-am săturat, spuse Abby. Ai făcut-o de râs. Ea se așează la masa de bucătărie.

- Încercam să dovedesc ceva.

Abby îi aruncă un prosop de vase.

- Ei bine, dacă ai de gând să stai aici și să ne ceri sfatul, cel puțin poți șterge oalele și cratițele.

- Nu am cerut sfaturi, mormăi el, dar se ridică și întinse mâna după una dintre oale, apoi o privi rugător pe Abby. Ai vreunul?

- Este unul evident, îl certă Susie. Un inel de logodnă ar fi un început excelent. Expresia ei deveni visătoare. Mă întreb dacă eu mă voi logodi vreodată.

- Sigur că te vei logodi, spuse Abby, apoi rânji. S-ar putea întâmpla mai repede dacă tu și Mack ați renunța la jocuri și ați recunoaște odată că sunteți nebuni unul după celălalt.

Connor ascultă schimbul de replici, apoi le aminti:

- Hei, parcă trebuia să discutăm de mine și Heather.

- Se aplică același sfat, spuse Abby. Termină cu jocurile. Altfel, intenționez să o prezint pe Heather primului bărbat atrăgător disponibil pe care-l întâlnesc.

Connie intră tocmai atunci în bucătărie.

- Te-am auzit oferindu-te să găsești bărbați atrăgători? Pune-mă și pe mine pe lista de așteptare.

- Și pe mine, spuse Jess.

Connor le aruncă tuturor priviri încruntate, apoi își concentrează atenția asupra lui Abby, care, fiind cea mai mare, făcea de obicei ceea ce promitea.

- Nu vreau să aud că o scoți pe Heather la vreo întâlnire, amenință el.

Abby îl privi din nou cu inocență.

- De ce nu? Dacă tu nu ești interesat...

- Nu am spus niciodată că nu sunt interesat. O iubesc, la naiba!

Când auzi aplauzele celor din jur, clătină din cap.

- Nu sunteți de nici un ajutor. Parcă faceți parte din ceva societate secretă.

- Hei, frățioare, spuse Jess, ai vrut sfaturi și le-ai primit. Nu da vina pe mesager dacă nu este ce ai vrut tu să auzi.

Connor nu văzu nici un rost în a mai rămâne acolo pentru același gen de discuții. Femeia cu care voia de fapt să stea de vorbă, nu era în bucătărie.

Dar, chiar dacă ar fi fost în fața lui, nu ar fi știut ce să-i spună.

Lui Thomas nu-i plăcea foarte mult agitația din casă. Deși iubea mesele duminicale și sărbătorile petrecute în familie, nu dura mult până să se trezească mergând înspre apa golfului. Deoarece fluxul lăsase doar o bandă îngustă de nisip de-a lungul țărmului, se mulțumi să meargă pe doc și să se așeze pe o bancă.

În zile ca aceasta, regreta că nu păstrase casa pe care Mick o construise în Chesapeake Shores pentru el. Avusese această opțiune, fiind unul dintre dezvoltatori, dar el și Mick se certaseră, iar Thomas nu-și putuse imagina că urma să vină un timp în care să-și dorească apropierea de imposibilul său frate mai mare. Soția lui de atunci își dorise să locuiască într-un oraș mai mare, așa că se stabiliseră în Annapolis. Cel puțin rămăsese în zona golfului, deși acum locuia într-un apartament mic, deoarece cea mai mare parte a veniturilor sale se transformase în pensii alimentare pentru cele două foste soții.

La auzul pașilor care răsunau pe vechile scânduri bătute de soare, își ridică privirea și o văzu pe sora lui Jack,

Connie, care se afla la jumătatea docului. Thomas arătă cu mâna locul de lângă el.

- Ai simțit și tu nevoia să fugi puțin? Hai aici. Este destul loc pe bancă.

- Ești sigur? Păreai dus pe gânduri.

El ridică din umeri.

- Așa eram. Nedorind să recunoască unde îl purtaseră gândurile, improviză. Ori de câte ori sunt în apropierea golfului, mintea mea tinde să se concentreze asupra posibilelor moduri în care poate redeveni sănătos. De vreme ce azi nu pot face nimic în această direcție, mă bucur de orice distragere a atenției.

Connie se așeză lângă el.

- Este foarte frumos aici, spuse ea. Uneori uit cât de norocoasă sunt să trăiesc într-un loc atât de minunat.

- Mi-aș dori ca mai mulți oameni să aprecieze Chesapeake și să facă tot ce pot pentru a-l păstra așa, spuse el, cu regret în voce.

Observă că ochii ei se luminau la comentariul lui.

- Speram să pot vorbi cu tine despre asta astăzi, recunosc ea. Am auzit discursul tău atunci când tu și Shanna ați organizat anul trecut strângerea de fonduri. Am cumpărat câteva din cărțile pe care le-ai recomandat și mi-ar plăcea să mă implic cumva. Nu știu dacă am abilitățile pe care le consideri tu de ajutor, dar sunt dispusă să fac ce ai nevoie. Pot trimite plicuri, pot răspunde la telefoane, lucruri din astea.

Thomas o privi surprins.

- Te interesează voluntariatul? Îmi amintesc corect, îți crești singură copilul și lucrezi pentru Jack? Mai ai timp?

- Fiica mea va pleca la facultate la toamnă, așa că mă gândesc din timp ce aș putea face odată ce va pleca. Trebuie să-mi găsesc ceva interesant de făcut, iar protejarea golfului mă interesează.

Thomas nu refuza niciodată un voluntar dornic de muncă. Faptul că femeia de față era chiar din Chesapeake Shores era și mai bine. Cochetase cu această idee încă de când realizase strângerea de fonduri

cu Shanna. Poate că acum era momentul perfect pentru a o implementa.

- Cum stai cu abilitățile de organizare? o întrebă el. Connie râse, lucru ce-i aduse o sclipire în ochii câprui.

- Ai spus-o singur, sunt o mamă singură care lucrează. Sunt foarte bună la jonglat cu diverse atribuții.

- Te înțelegi cu Shanna?

- Sigur că da.

- Ce-ai spune dacă voi două ați organiza mai multe evenimente ca acela de care vorbeam? Eu aș ține discursuri, ea ar vinde cărți, și vom încerca să strângem nu doar fonduri, ci să și atragem atenția asupra cauzei noastre. Mi-ar plăcea să avem măcar vreo șase astfel de evenimente peste vară în orășelele mici din jurul golfului.

- Este o idee fantastică! spuse Connie pe dată. Mi-ar plăcea să lucrez la așa ceva. Crezi că aș putea veni cândva la sediul fundației, să mă pui la curent cu toate cercetările recente? Mi-ar plăcea să vin cu tine o dată când ieși cu barca pentru unul din studiile tale. Cred că aș fi mai eficientă dacă aș ști exact despre ce vorbesc.

Thomas era încântat atât de entuziasmul, cât și de abordarea ei profesionistă.

- Sună-mă când ai timp și aranjăm ceva. Ar trebui să ne întâlnim cât de repede și cu Shanna, să stăm toți de vorbă. I-am pomenit despre asta, dar am văzut că era puțin copleșită de gândul de a face totul singură. Iar Kevin m-ar ucide dacă i-aș răpi prea mult timp soției sale.

- Eu și Shanna putem face față, fără probleme, spuse Connie cu entuziasm. O pot ruga și pe fiica mea să ne ajute, până pleacă la facultate. Îi va face bine să se gândească și la altceva decât la băieți vara asta.

Thomas râse.

- Mă îndoiesc că poți împiedica o adolescentă să se gândească la băieți în fiecare minut.

Connie oftă.

- Dar pot visa la asta, nu-i așa?

- Sigur că da, spuse el. Mi se pare că nu se visează suficient zilele astea. Gesticulă cu mâna în jur. La urma urmei, visul lui Mick a creat orașul ăsta. Librăria Shannei este visul ei, iar magazinul de materiale al lui Heather e visul ei. Chiar și Megan și-a urmat visul, cu galeria aceea de artă. O privi pe Connie. Care este visul tău, în afară de acela de a o ține pe fiica ta departe de problemele cu băieții?

Expresia ei deveni serioasă, iar lumina din ochi îi dispăru.

- Am renunțat la astfel de visuri cu ani în urmă, spuse ea încet.

În voce nu i se simțea nici un pic de compătimire pentru propria persoană, doar o urmă de regret care aproape că-i frânse inima.

- Poate că într-una din zilele astea îmi vei povesti despre visurile la care ai renunțat, spuse el cu bunătate. Vezi tu, treaba cu visurile e că nu-i niciodată prea târziu să le împlinești.

Connie clătină din cap.

- Uneori este prea târziu. Se forță să zâmbească, pentru a risipi tensiunea momentului. Dar destul cu asta! M-am simțit extraordinar astăzi, cu familia ta, și în plus acum am ceva de care abia aștept să mă apuc. Te voi contacta cât de curând cu privire la vizita aceea.

Thomas dădu din cap.

- Abia aștept.

Spre surprinderea lui, în timp ce ea se îndepărta, își dădu seama că era pentru prima dată de mult timp când aștepta cu nerăbdare ceva ce nu avea legătură cu munca. Desigur, se putea spune că și vizita ei avea de-a face cu munca lui, dar nu simțea asta. Simțea speranță, ca și cum ar fi întâlnit un spirit înrudit cu al său, în împrejurări puțin probabile.

Heather nu fu cu totul surprinsă când deschise ușa și-l văzu pe Connor în prag. Se așteptase la sosirea lui

încă de când plecase de la casa familiei O'Brien, după masa de Paște.

- Am vrut să trec pe aici înainte să mă întorc în Baltimore, să mă asigur că ești bine, spuse el.

Ea își încrucișă brațele la piept.

- Sunt bine.

- Nu mă inviți înăuntru?

- Nu.

Gata să pășească înăuntru, Connor o privi șocat de îndată ce înregistră refuzul ei.

- De ce nu? Ai pe cineva acolo și nu vrei să ne întâlnim?

- Nu fi ridicol!

El se încruntă.

- Ce ar trebui să cred? Nimeni nu-și întoarce prietenii de la ușă fără nici un motiv.

- Prietenii nu fac de râs alți prieteni în fața altora.

- Ești supărată din cauza sărutului, concluzionează el. Mi-am dat seama.

- Connor, de ce ai face așa ceva în fața familie tale? întrebă ea, exasperată din cauza lui. Mi-este suficient de greu și fără să-mi transmiți tu mesaje confuze. Fac tot ce pot pentru a mă asigura că fiul nostru este înconjurat de familia lui extinsă, iar tu pari să faci tot posibilul să nu mai pot petrece deloc timp cu tine sau cu familia ta.

- Îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta, recunosc el sincer. Încercam doar să dovedesc că sentimentele tale pentru mine nu s-au schimbat.

- Nici n-am spus că s-au schimbat, replică ea. Am spus doar că nu voi acționa conform lor de-acum, că relația noastră nu era una sănătoasă. Faptul că m-ai sărutat pentru a dovedi o prostie nu ar putea să mă facă să mă răzgândesc.

- Din nou, îmi pare foarte rău, spuse el plin de remușcare. Dacă mă lași să intru, scriu asta de o sută de ori pe o foaie de hârtie. Asta mă puneam doamna Brinkley să fac atunci când mă purtam rău în clasă.

Heather își înăbuși un zâmbet.

- Sunt surprinsă că aveai timp și de altceva.

- A fost o provocare, recunosc eu, cu un zâmbet în colțul gurii.

Când ea nu se mișcă, redeveni serios.

- De ce nu mă vrei în apartamentul tău? Întrebă el. Adevărul, te rog.

Heather ezită, apoi optă pentru sinceritate:

- Ar face să-mi fie prea greu. Apartamentul acesta e al meu și al micuțului Mick. Tu nu ai fost niciodată aici. Nu te văd pe tine oriunde-mi îndrept privirea. Dacă te invit înăuntru, toate acestea se vor schimba.

Connor se întristă pe dată.

- Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Dumnezeu știe că te văd în orice colțișor al casei noastre din oraș. Uneori asta mă înnebunește. Oriunde mă uit, văd câte o fotografie a câte unui moment memorabil.

Heather fu surprinsă de faptul că înțelegea, și mai surprinsă de faptul că fusese dispus să recunoască. Atunci când ea plecase, Connor mimase indiferența. Sigur, îi ceruse să rămână, se certase cu ea din cauza motivelor pentru care pleca, dar în cele din urmă ridicase din umeri. Nu era sigură la ce se așteptase, dar nu la așa ceva. Se simțea bine acum să vadă că absența ei nu era trecută ușor cu vederea de către el.

- Mulțumesc că mă înțelegi, spuse ea. Tranziția asta este suficient de dificilă. Este complicat să gestionez interacțiunile cu familia ta, fără să o las să mă copleșască. Ai tăi sunt peste tot. Am nevoie de un spațiu care să fie doar al meu.

- O zonă liberă de Connor, glumi el, deși în ochi i se citea o urmă de tristețe.

- Nu va fi mereu așa, spuse ea. Cel puțin, așa sper.

- Vom găsi un mod de a ne asigura de asta, îi spuse el, apoi îi cuprinse fața în palme și o sărută pe frunte. Mă întorc la sfârșitul săptămânii, Heather.

Uimită, ea avu nevoie de câteva momente înainte să-și regăsească vocea.

- La sfârșitul săptămânii viitoare? Dar credeam...

- Ce? Că vei fi în siguranță aici săptămâni la rând? Îmi pare rău, dar mi-am descoperit dorința de nestăvilit de a fi în apropierea familiei. Și așa cum subliniază tatăl meu cu fiecare ocazie, am un fiu care are nevoie să-și petreacă timp cu tatăl lui.

- Ai putea să-l iei pe micuțul Mick pentru un sfârșit de săptămână, spuse ea, nereușind să-și ascundă disperația din voce. L-aș putea trimite în Baltimore cu Abby vineri dimineață.

- Viața lui a fost dată suficient peste cap și-așa. Casa lui e aici acum. De vreme ce mama și tata pleacă la Paris săptămâna asta pentru luna lor de miere întârziată, voi avea casa la dispoziția mea. Eu și micuțul Mick putem petrece câteva zile ca niște burlaci.

Connor arăta ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să riposteze, dar Heather se mulțumi să aprobe din cap.

- Bine, dar dacă aud că i-ai dat să guste din bere, că l-ai învățat poker sau l-ai dus la femei la vârsta lui, vei avea o mulțime de necazuri.

Pe fața lui Connor apăru o expresie de uimire, însă apoi pufni în râs.

- Cred că nu ai de ce să te îngrijorezi în privința asta, o asigură el. Voi avea cu mine un teanc de dosare pentru momentele în care nu vom ieși la pescuit sau la joacă cu ceilalți copii. Va fi un sfârșit de săptămână foarte liniștit. Îi întâlni privirea și continuă: Poți trece pe la noi când vrei, zi sau noapte, să verifici ce facem.

- Oh, sunt sigură că pot avea încredere în tine, spuse ea, hotărâtă să nu se apropie de Connor la sfârșitul săptămânii viitoare, mai ales între patru ochi, după căderea întinericului, când voința ei părea să scadă, iar farmecul lui era la cote maxime.

El o privi inocent.

- Doar nu crezi că aș încerca să te seduc.

- Știu că ai încerca, spuse ea cu asprime. Întrebarea este însă ce aș face eu în situația asta.

- Acum mă tachinezi doar, glumi el.

- Din păcate, nu. Știu că recunoașterea acestui fapt fusese o greșeală, în secunda în care zări sclipirea din ochii lui. Făcând un pas înapoi în apartament, spuse: La revedere, Connor, apoi închise cu hotărâre ușa.

Trecură câteva minute până când auzi pașii lui coborând scările. Ceva îi spunea că el dezbătuse în gând dacă să mai bată o dată la ușa ei, profitând de avantajul pe care i-l oferise atât de prosteste, recunoscând puterea pe care încă o avea asupra ei.

Întrebarea mai importantă era însă cum avea să reușească să-l evite la sfârșitul săptămânii. Sau, mai rău, dacă voia să o facă.

capitolul 9

Megan împrăștiase haine pe tot patul, încercând să decidă ce avea să împacheteze pentru călătoria la Paris. Mick era așezat pe un scaun, observând scena cu genul de amuzament masculin care putea scoate o femeie din minți.

- Nu îndrăzni să râzi de mine, mormăi ea. Încă pot hotărî că nu vreau să plec nicăieri. Adevărul e că mi se pare că nu este deloc momentul potrivit să plecăm, deși ideea de a petrece luna aprilie în Paris mi se pare extrem de romantică.

- Nu vrei să pleci din cauza lui Connor și a lui Heather, ghici Mick pe dată, dovedind din nou că era mai atent la nuanțe decât crezuse ea.

- Mick, nu-mi place deloc cum stau lucrurile între ei doi acum, spuse ea, așezându-se pe marginea patului și strângând la piept un braț plin de lenjerie. În condițiile astea, mă tem că nu vor mai găsi un limbaj comun.

- De vreme ce tu ești cea care-mi spune mereu să nu mă amestec, de data asta vom inversa rolurile. Connor va face exact ceea ce va dori. Nu-l putem influența. Ar trebui să știm amândoi asta deja.

- Mi se pare atât de trist, și simt că este vina noastră, că noi i-am dat exemplul care l-a făcut să devină atât de cinic.

- Poate că noi am pus bazele, dar slujba lui este cea care a pus capac, se plânse Mick. Mi-aș dori să se întoarcă aici și să-și deschidă un cabinet de avocatură. În primul rând, asta l-ar aduce în preajma lui Heather. Dată fiind legătura puternică ce există oricum între ei, datorită fiului lor, s-ar putea să fie suficient pentru a-i aduce din nou împreună.

- Ce fel de avocatură ar putea Connor practica aici, în Chesapeake Shores? S-ar ocupa numai de afaceri imobiliare și de testamente ori de amenzi de circulație, îl zeflemisi Megan.

- Ar fi oricum mai bine decât ce face acum, insistă Mick.

- De acord, dar știi cum e Connor, Mick. S-ar plictisi de moarte în câteva săptămâni.

- Nu dacă și-ar reîntregi familia, spuse Mick.

Megan se uită bănuitoare la el.

- Sunt sigură că știi mai bine de-atât. Tu ai avut întreaga familie aici, și tot nu a fost suficient pentru a te împiedica să alergi dintr-un capăt în altul al țării pentru construcțiile tale. Ai avut nevoie de provocarea oferită de afacerile acelea. Connor e la fel. Are nevoie de o carieră provocatoare, în care să se simtă împlinit.

- Munca mea a fost cu totul altfel, protestă Mick. Proiectele mele de arhitectură și urbanism m-au purtat prin diverse locuri prin însăși natura lor.

Megan dădu înapoi.

- Corect. Mai bine să nu mai discutăm acum despre asta. Vreau să spun doar că fiul nostru îți seamănă foarte mult. Oricât de tare mi-ar plăcea să-l știu mutat aici, nu cred că ar găsi genul de provocări cu care este obișnuit, dacă ar practica avocatura în Chesapeake Shores.

Însă lui Mick deja îi veniseră câteva idei.

- Sunt sigur că bătrânul Porter se va pensiona curând. Orașul va rămâne fără avocat. Sunt alți câțiva în orașele învecinate, desigur, dar oamenii preferă să-și încredințeze afacerile cuiva cunoscut. Mi se pare oportunitatea perfectă pentru un tânăr care își începe o afacere.

- Chiar ai impresia că ar renunța Connor la parteneriatul pentru care a lucrat atât de mult, într-o firmă prestigioasă din Baltimore, pentru un birou privat în Chesapeake Shores? Este ambițios, Mick.

- Există doar un mod de a afla, spuse Mick, fără să renunțe.

Megan se încruntă la el.

- Să nu îndrăznești să te duci la Joshua Porter și să încerci să-l manipulezi să-i ofere lui Connor o înțelegere.

- Sigur că nu, spuse Mick indignat. Oricum abia vorbesc cu Porter. Îi făcu lui Megan cu ochiul. O trimit pe mama. El s-a ocupat de problemele ei juridice de ani buni.

- Te rog nu o târî pe Nell în asta, pledă Megan.

- Nu o voi „târî” în nimic. Voi planta doar ideea. Va face ce va dori. O privi cu un aer cunoscător. Ar trebui să înțelegi cum stau lucrurile. Tu ai fost cea care i-ai făcut pe Kevin și pe ceilalți să-l atragă pe Connor aici, descoperind că Heather s-a mutat în Chesapeake Shores, nu-i așa? Nici tu nu ești chiar inocentă, Megan O'Brien, așa că nu te mai preface că ai fi.

- Sunt vinovată, recunosc eu ea. Mă tem doar că se va întoarce totul împotriva noastră într-una din zilele astea.

- Atunci e foarte bine că plecăm din oraș, spuse el, rânjind. Dar acum mai bine lasă făcutul bagajelor, care pare să te fi dat complet peste cap, și hai aici.

Ea văzu sclipirea din ochii lui și simți de îndată cum sângele îi ia foc. Totuși unul dintre ei trebuia să fie practic.

- Dar plecăm mâine, protestă ea.

- Tot ce nu apucăm să împachetăm, putem cumpăra din Paris. Îți poți înnoi garderoba din cap până-n picioare, spuse el, întinzându-se după mâna ei și trăgând-o în poală. Sau ne putem petrece toată vacanța dezbrăcați. La urma urmei, e luna noastră de miere.

Ea se ghemui la pieptul lui.

- Dacă îți închipui că am să pierd o secundă din timpul la Paris încuiată în camera de hotel, ești dus cu pluta, Mick O'Brien.

Mick râse.

- Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că avem și mai multe motive să începem luna de miere chiar acum.

Ea zâmbi văzându-i nerăbdarea.

- Ai dreptate.

Când Mick o sărută, Megan uită cu totul despre Connor, despre făcutul bagajelor și chiar despre Paris. Probabil că tocmai asta intenționase el.

Medierea dintre Clint și Barbara Wilder nu mergea conform planului. Înarmat cu rapoartele detectivilor privați, care arătau că, într-adevăr, doamna Wilder avea un trecut tumultuos, Connor îi presase avocatul să accepte o întâlnire rapidă pentru un acord amiabil. Soția regizorului luase avionul din Los Angeles și sosise la biroul lui arătând extenuată. O femeie micuță, cu ochii aproape prea mari pentru fața ei mică, Barbara Wilder părea fragilă și mai tânără decât era de fapt.

Oboseala și fragilitatea ei dispărură însă într-o secundă atunci când Clint intră în sala de conferințe. Se ridică drept în picioare și îl țintui cu privirea, din care aproape că țâșneau flăcări de furie. Avocatul ei o atinse cu blândețe pe braț, iar ea se așeză din nou.

- Babs, spuse Wilder cu nepăsare. Nu arăți prea grozav.

- Ce galant din partea ta să pomenesci despre asta, replică ea. Mi-ai spus să vin, am venit, acum hai să terminăm cu asta odată.

Pentru un scurt moment, lui Connor i se păru că vede o expresie neliniștită pe fața clientului său, ca și cum nu s-ar fi așteptat vreodată ca soția lui să răspundă afirmativ provocării. Înainte ca Wilder să răspundă și să pornească cearta, Connor interveni.

- Cred că vrem cu toții să terminăm cât mai repede, începu el.

- Poate că dumneavoastră vreți! izbucni Barbara Wilder. Mă îndoiesc că el vrea, spuse ea arătând spre Clint, cel puțin nu dacă mă iau după oferta pe care mi-a făcut-o.

- Este o ofertă generoasă, insistă Connor.
Ea se răsuci spre el.

- În care univers? Avem documente care arată că are milioane de dolari în active, ascunși de mine.

V-a pomenit despre asta? A recunoscut că m-a înșelat de nenumărate ori în timpul căsniciei noastre?

Clint se lăsă pe spate, ascultând, cu o expresie plină de îngâmfare. Când ea se calmă, se întoarse spre Connor.

- Presupun că poți contracara ieșirea asta.

- Pot, confirmă Connor. Dar aş prefera ca lucrurile să nu iasă urât.

Se uită în ochii Barbarei Wilder și văzu tristețe, nu avariție, și teamă, nu răzbunare. Din senin, pentru prima oară de când se ocupa de divorțuri, văzu partea adversă cu claritate, în termeni umani, nu monetari.

Când ea îi întâlni privirea, avea lacrimi în ochi.

- Este evident că aveți fotografiile, spuse ea. Aveam șaisprezece ani și trăiam pe stradă atunci când m-am lăsat fotografiată nud. Atunci mi s-a părut preferabil alternativei.

Connor tresări auzind-o.

- Alternativă?

- Prostitue. A fost una să-mi fac fotografii, dar nu cred că mi-aș fi putut vinde trupul unui bărbat după celălalt, așa cum sfârșeau făcând multe fete în situația mea. Eram un copil naiv din Wisconsin. Ați auzit povestea și altă dată, sunt sigură. Venisem în Los Angeles cu atâtea speranțe. Nu știam că este imposibil să obțin o audiție fără experiență și fără un agent. Toată lumea de-acasă îmi spusese mereu că sunt frumoasă, că ar trebui să joc în filme. Am primit rolurile principale în producțiile școlare încă din clasa întâi. Când lucrurile au devenit neplăcute acasă, am fugit după un vis. S-a dovedit a fi mai degrabă un coșmar. Îl privi pe Connor sfidătoare. Nu sunt mândră de fotografiile acelea, dar nici nu mi-e rușine cu ele. Am făcut ce a fost necesar pentru a supraviețui.

Connor nu ar fi avut de unde să știe detaliile. Din nou, trebuia să facă față laturii umane a unei tragedii cât se putea de reale. Simpatia nu era în interesul clientului său, dar aproape că o putea auzi pe Heather strigându-i

la ureche că trebuia să ia povestea femeii în considerare, nu să o folosească împotriva ei.

Doamna Wilder îi aruncă o privire imploratoare.

- Urăsc de am făcut. Desigur că nu-mi doresc ca totul să devină public și copiii mei să afle.

Se întoarse spre soțul ei.

- Dar dacă de asta e nevoie pentru a putea obține ce mi se cuvine pe drept, atunci așa să fie, Clint. Nu eu voi ieși mizerabil din asta, ci tu. Să vedem câte actrițe ți se vor mai târî în pat după ce află cum te-ai purtat cu mama copiilor tăi.

Connor inspiră adânc.

- Are dreptate, îi spuse el clientului său.

- Nu-mi pasă! explodează Clint.

- Ai doi copii, îi reaminti Connor. *Lor* le va păsa dacă tatăl le târăște mama prin noroi doar pentru a economisi câțiva dolari.

Barbara Wilder se uită surprinsă la Connor, în timp ce clientul său îl privea cu o furie abia mascată. Așteptau cu toții.

- Bine, în regulă, spuse Clint, dându-și scaunul înapoi. Dublează suma, dar asta e oferta mea finală.

Ieși în trombă din sala. Barbara privi lung în urma lui. Avocatul ei se ridică și scutură mâna lui Connor.

- Ați făcut ce era corect. Mulțumesc.

- Da, mulțumesc, spuse încet doamna Wilder, cu lacrimi în ochi. Cel mai trist este că și acum, după toate cele întâmplate, aș prefera să-l am pe el decât toți banii din lume.

- Vă este mult mai bine fără el, îi spuse Connor cu sinceritate.

Ea îi zâmbi strâmb.

- Nu sunteți primul care-mi spune acest lucru. Probabil că voi ajunge să o cred, în cele din urmă.

După ce toată lumea plecă, Connor se întoarse în biroul său și se așeză. Își dorea să o sune pe Heather, să-i spună despre ce se întâmplase, despre epifania pe care o avusese. Bine, poate că *epifanie* era un cuvânt prea

puternic. Pur și simplu, își deschisese ochii pentru a vedea ambele părți ale unei povești foarte triste. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă era un lucru bun. Îl făcea mai uman, dar era posibil să-l facă un avocat mai puțin eficient, cel puțin când venea vorba despre divorțuri.

Timpul avea să i-o arate, după cum spunea vechea zicală.

Pe măsură ce se apropia ziua de vineri, Heather se simțea tot mai neliniștită. Deși era destul de sigură că putea să evite în mare parte contactul cu Connor, tot aveau să se intersecteze mai mult decât și-ar fi dorit ea. Avea o bănuială că el se va ocupa de asta.

Când Bree se opri pe la ea în drum spre repetițiile companiei ei de teatru, o privi pe Heather plină de curiozitate.

- De ce ești atât de iritată? Pentru că mâine vine Connor pentru trei zile?

- Nu mă așteptam să înceapă să petreacă atât de mult timp aici, recunosc Heather, incapabilă să ascundă nota tânguitoare din voce. Înainte abia venea în Chesapeake Shores.

- Pentru că tu și fiul lui nu erați aici, spuse Bree. Sunteți o atracție importantă.

- Micuțul Mick este atracția, o contrazise ea, deși știa că nu era adevărat. Doar că nu dorea să recunoască adevărul - era prea deconcertant. Nu știu de ce nu a fost Connor de acord să-l trimit pe micuțul Mick mâine în Baltimore, cu Abby.

Bree o privi cu neîncredere.

- Serios? Nu ai nici o idee de ce a preferat să vină el încoace? Chiar ai nevoie să-ți desenez, ca să înțelegi?

- Bine, poate că are legătură cu mine, cedă ea fără trageri de inimă, dar de ce acum? Și cu ce scop? Nu s-a schimbat nimic. Eu tot îmi doresc un viitor. Connor, nu.

- Oh, sigur că și el își dorește un viitor alături de tine, spuse Bree. Doar că preferă calea mai ușoară.

Trase un scaun la masa la care Heather își ținea cursurile de cusut și se lăsă încet pe el.

- Lasă-mă să-ți spun câte ceva despre fratele meu, spuse Bree. Lucrurile au fost mereu ușoare pentru el. A trecut prin școală fără să trebuiască să învețe prea mult. A fost un jucător de baseball bun fără să depună prea mult efort. A reușit chiar să se facă remarcat de o mare firmă de avocatură fără prea multă bătaie de cap. Câștigă un procent însemnat din cazurile cu care ajunge la tribunal.

- Cred că a muncit pentru toate mai mult decât ai impresia, spuse Heather. Am fost alături de el atunci când învăța până la ore târzii în timpul facultății. Am văzut cât timp dedică acelor cazuri pe care le câștigă.

- Ce vreau să spun este că nu are prea multă experiență cu înfrângerile sau cu necesitatea de a lupta pentru ceva. Când și-a dat seama că nu are șanse să ajungă în liga profesionistă, a renunțat la baseball. La cazuri importante, dificile, dar numai dacă este convins că le poate câștiga. Tu ai fost o surpriză pentru el, Heather. A pierdut ceva important. La început, bănuiesc că a fost pur și simplu uluit. Acum că începe să-și revină, a hotărât probabil că eșecul nu este o opțiune pentru el.

- Este o luptă pe care nu o poate câștiga, îi spuse Heather cu hotărâre. Nu fără compromisuri.

- Își va da seama de asta, o asigură Bree. În cele din urmă. Până atunci, ar fi bine să accepți că îl vei vedea mereu prin zonă. Dacă nu poți face față, trebuie să pleci undeva mai departe de Chesapeake Shores.

Heather oftă. Știa că Bree avea dreptate. Trebuia să reziste și să nu lase ca prezența lui Connor să o afecteze. Renunțarea la viitorul pe care și-l dorea - Connor și fiul ei - nu era o opțiune. Nici fuga nu era o opțiune.

Întreaga zi de vineri, Heather tresări de fiecare dată când ușa magazinului se deschise; însă până la ora închiderii Connor nu dăduse nici un semn. Nici nu o sunase.

Din fericire, micuțul Mick era prea mic pentru a înțelege cu adevărat că tatăl lui trebuia să vină după

el, dar Heather își putea imagina un moment în viitor când Connor avea să le dezamăgească fiul cu acest gen de comportament.

Iritată parțial din cauză că se lăsase afectată astfel, se hotărî să-și ducă fiul la localul lui Sally pentru cină. Putea mânca o farfurie întreagă de cartofi prăjiți, dacă dorea, iar ea putea comanda burgerul după care tânjise întreaga zi. Se gândea că meritau să se răsfete în oraș.

Jumătate de oră mai târziu, mâncarea abia le ajunsese pe masă, când micuțul Mick începu să fluture entuziasmat un cartof prăjit prin aer, strigând:

- Ta!

Heather își ridică privirea și îl văzu pe Connor ieșind din mașină în fața restaurantului. Îi făcu cu mâna fiului său, ca și cum întâlnirea de la restaurant fusese planificată de la bun început.

Ajuns înăuntru, se așeză lângă Heather, forțând-o să-i facă loc.

- Ai întârziat, îi spuse ea cu asprime.

El o privi inocent.

- Da? Nu cred că am pomenit ora la care ajung.

Heather deschise gura pentru a replica, dar își dădu seama că el avea dreptate.

- Bine, nu contează.

Connor îi rânji.

- Ai grijă, Heather, altfel voi crede că mi-ai dus dorul.

- Nu prea. Doar că nu am vrut ca fiul nostru să fie dezamăgit.

El nu păru să creadă explicația ei. De fapt, continuă să rânjească.

- Poate că acesta e felul meu șiret de a mă asigura că iau cina cu voi.

Heather se încruntă la auzul sugestiei.

- Nu aveai de unde să știi că-l voi aduce aici pe micuțul Mick pentru cină.

- Dar am aflat, nu-i așa? Asta indică faptul că îți înțeleg într-o anumită măsură comportamentul.

- Comportamentul? repetă ea indignată. Ce înseamnă asta?

- Când ești supărată, întotdeauna ți-e poftă de hamburgeri. Am întârziat. Tu ești supărată. *Voilà*, iată-te la Sally.

Ea îl maimuțări.

- Ai idee cât de enervant ești?

- Ai pomenit despre asta o dată sau de două ori, spuse el, făcându-i un semn lui Sally că vrea și el un burger și cartofi prăjiți și adăugând că dorește și o ciocolată caldă.

Privirea lui Heather se îngustă.

- Nu-ți place ciocolata caldă.

- Nu, dar ție îți place. Sunt atent cu tine, de vreme ce știu că nu ți-ai comanda-o singură.

- Iarăși ești enervant, declară ea, deși era mișcată de eforturile pe care le făcea el.

- Nu primesc nici măcar un punct? întrebă el, privind-o, în timp ce îndepărta farfuria cu cartofi prăjiți de micuțul Mick. Prea mulți erau deja pe jos. Connor fusese mereu atent ca băiețelul să nu-și împrăstie mâncarea. Odată ce cartofii fură îndepărtați, Connor îi oferă unul, apoi își întoarse atenția spre Heather. Haide, un punct nu-i așa mare lucru. Întinde-mi o mână.

- Bine, ai un punct, cedă ea, apoi îl privi cu precauție. Connor, poți aduna o mie și unu de puncte și tot nu va fi suficient.

El ridică din umeri, neluând în seamă avertismentul.

- Vom vedea.

Sally îi aduse mâncarea. După ce plecă, el mușcă din burger, apoi întâlni privirea lui Heather.

- Cum a fost săptămâna ta?

- A fost bună. A ta?

- Interesantă. O privi cu atenție. Chiar vrei să auzi despre asta?

Heather ezită.

- Cazul Wilder, nu? Ați avut sesiunea de mediere?

El aprobă din cap.

- Nu sunt sigură că vreau să știu ce s-a întâmplat.
El rânji.

- Te scutesc de cumpărat ziarele de scandal săptămâna aceasta.

- Da, de parcă ar merge, mormăi ea. Bine, spune-mi ce s-a întâmplat.

Connor nu dezvăluia niciodată detaliile cazurilor la care lucra, și nu o făcu nici de această dată. În schimb, îi povesti despre cum se simțise în timpul audierii. Surpriza ei creștea cu fiecare cuvânt.

- Vorbești serios? întrebă ea după ce Connor termină. Ai ajutat-o pe soția lui?

- Cu mare grijă, spuse el. La urma urmei, el era clientul meu. Am încercat doar să-l fac să se gândească la copii și i-am demonstrat că trebuie să fie rezonabil de dragul lor.

- Și nu te-a luat la bătaie? Nu ți s-a prăbușit cerul în cap?

Connor râse.

- Nu. În afară de câteva uși trântite de Wilder în drumul lui afară, lucrurile au mers cât se poate de bine.

- Ai învățat o lecție, spuse ea. Sunt mândră de tine.

- Aproape că te-am sunat, recunosc el. Lucrurile au mers așa datorită ție. M-am gândit la cum te-ai fi simțit tu știind toate detaliile pe care le știam eu.

Heather era mai încântată decât lăsa să se vadă.

- Ți-ai descoperit compasiunea, Connor. Nu este asta cea mai potrivită dreptate?

El nu răspunse imediat, ceea ce sugera că nu era încă pregătit să meargă atât de departe, dar era în regulă. Dacă acest caz îl învățase că fiecare poveste avea două perspective, poate că avea să caute cealaltă variantă în următorul lui caz. La urma urmei, fiecare călătorie începe cu un singur pas. Connor tocmai făcuse primul său pas.

Connor fu încurajat de faptul că cina lui neașteptată cu Heather mersese atât de bine. Făcuse exact cum îi spusese, își calculase sosirea astfel încât să fie sigur

că urmau să se întâlnească pe teren neutru. Riscase puțin, dar Heather avusese mereu tabieturile sale. Era o altă caracteristică pe care o iubea la ea. De obicei știa exact la ce să se aștepte, motiv pentru care plecarea ei neașteptată îl destabilizase atât de rău. Nu o anticipase.

- Ai chef de o plimbare? o întrebă după ce terminară de mâncat.

Ea îl privi ca și cum ar fi încercat să descopere motivele lui ascunse.

- Ar trebui probabil să-l duci pe micuțul Mick acasă și să-l bagi în pat.

- Va adormi în timp ce ne plimbăm. Ții minte cum ieșeam cu el la plimbare în jurul blocului când nu se oprea din plâns? Metoda aceea a funcționat mereu.

În cele din urmă Heather dădu din cap, fără prea mare tragere de inimă.

- Bine, dar o plimbare scurtă. Sunt frântă.

În capătul străzii, traversară Shore Road și porniră pe trotuarul care urmărea linia golfului. Era o seară plăcută de sfârșit de aprilie, care atrăsese o mulțime destul de numeroasă de oameni la plimbare. Connor recunoscuse câțiva localnici, deși era plecat de câțiva ani deja. În mod surprinzător, Heather părea să cunoască cel puțin la fel de multe persoane, poate chiar mai multe. Le salută pe multe dintre acestea, spunându-le pe nume.

- Mă uimești, îi spuse el. Ești aici doar de câteva luni și cunoști deja jumătate din oamenii din oraș.

- Din cauza magazinului. Știi cât de curioși sunt toți când vine vorba de o afacere nou deschisă. Trec toți în vizită, deși până acum nu s-au gândit niciodată să cumpere sau să coasă o cuvertură. Dacă adaugi și legătura pe care o am cu familia O'Brien, înțelegi de ce nu pot sta departe. Sunt sigură că ard de nerăbdare să întrebe despre noi doi, dar cei mai mulți au fost prea politicoși până acum.

- Cei mai mulți? spuse el. Au fost unii care te-au deranjat?

- Nu chiar. Unii însă nu par să se poată cenzura.

- Cum ai făcut față?

- Am spus adevărul - că noi doi avem un fiu împreună. Nu are rost să neg asta.

- Nu te judecă nimeni, nu-i așa?

Era pregătit să-i sară în ajutor, la nevoie.

- Nu, toată lumea s-a purtat minunat, Connor. Cu adevărat.

El o studie cu atenție.

- Ești fericită că ai hotărât să te muți aici?

Ea se întoarse spre el, cu ochii strălucitori.

- Sunt cu adevărat fericită, Connor. Deja mă simt ca acasă aici, iar familia ta e cu totul remarcabilă, mai ales mama ta.

- Mă bucur, spuse el.

Privirea ei se îngustă.

- Nu a sunat prea convingător. Ai prefera mai degrabă să fiu nefericită?

- Sigur că nu. Probabil că speram oarecum că dacă lucrurile nu merg bine, te-ai gândi să te întorci în Baltimore.

- La ce? întrebă ea cu subînțeles.

- La viața noastră, spuse el, incapabil să-și ascundă urma de nerăbdare din voce. La viața perfectă și minunată pe care o avem nu cu mult timp în urmă.

- A fost minunată, recunosc eu, dar departe de perfecțiune, Connor. Cel puțin din punctul meu de vedere.

- Și e mai bine să trăiești aici, departe de tatăl fiului tău, fără nimeni pe care să te bazezi, luptându-te să supraviețuiești de la o zi la alta? întrebă el incredul.

- Da, spuse ea sec.

- Înțeleg.

Heather îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Chiar înțelegi? Înțelegi cu adevărat că dacă mă bazez numai pe mine e mai bine decât să mă bazez pe cineva care ar putea renunța la prima greutate?

- Am renunțat eu vreodată când lucrurile au fost dificile? întrebă el, ofensat că ea credea că ar fi putut-o face.

- Nu, dar...

El o întrerupse:

- „Nu“ este suficient. Cred că acțiunile mele vorbesc de la sine, Heather. Mi-am dovedit implicarea de ne-numărate ori. O bucată de hârtie nu ar îmbunătăți cu nimic lucrurile și nici nu ar garanta că m-aș comporta diferit în cazul unei crize care ar putea interveni sau nu în viitor.

Heather își luă o expresie resemnată.

- Iarăși am ajuns aici. Este aceeași veche poveste, Connor. Tu ai punctul tău de vedere, eu îl am pe al meu. Nu vom cădea niciodată de acord, așa că trebuie să renunțăm să încercăm să o facem. Nu vom face decât să ne frustrăm.

- Nici o șansă, spuse el sec. Avem un fiu. Te iubesc. Nu voi înceta niciodată să încerc.

- Dar nu vezi? Te obosești degeaba. Este timpul să ne vedem de viețile noastre. Se întinse și-i mângâie obrazul, cu ochii aproape în lacrimi. Mă duc acasă, Connor. Ar trebui să o faci și tu.

Înainte ca el să poată reacționa, ea traversă strada și dispăru pe aleea din spatele magazinelor. El l-ar fi putut lua pe micuțul Mick și ar fi putut merge după ea, dar cu ce scop? Nu avea să-și schimbe părerea doar pentru că așa dorea el. Presiunea nu ar fi ajutat deloc. Din păcate, își dădu el seama, nici timpul nu avea să o facă. Rămânea așadar fără nici o soluție. Capitulara părea să fie singura opțiune, și, pentru el, rămânea inacceptabilă.

capitolul 10

Sâmbătă dimineața, Heather își ridică privirea auzind sunetul clopoțelului din magazin și fu surprinsă să o vadă pe Abby.

- Ce te aduce încoace? întrebă ea. Mă îndoiam că zilele astea ai timp să respiri, cu atât mai puțin să te ocupi de lecțiile de cusut.

Abby se cutremură auzind aluzia.

- Crede-mă, nu am. În plus sunt absolut nepricepută când vine vorba de lucru manual. Buni a încercat să mă învețe să brodez când aveam vreo șapte ani. Nu numai că am sângerat peste tot, dar aproape fiecare cusătură s-a dovedit a fi un nod urât și neîngrijit. Tentativa de a învăța să croșetez s-a soldat cu același rezultat dezastruos. După asta, a renunțat. A avut ceva mai mult noroc cu Bree, dar Jess nu a reușit să stea într-un loc suficient de mult. Am fost niște dezamăgiri pentru ea.

Heather râse.

- Atunci revin la întrebarea inițială. De vreme ce nu ești aici pentru cursul de cusut, care începe în jumătate de oră, de ce ai venit?

- Doar să verific ce mai faci, spuse Abby, deși expresia ei vinovată sugera altceva. Ce faci?

- Bine.

- Connor îl are pe micuțul Mick pentru sfârșitul de săptămână, nu?

- Da, e în oraș.

- Înseamnă că ești liberă diseară?

Heather înțepeni.

- Abby, despre ce e vorba de fapt? Dacă încerci să mă faci să petrec timp cu Connor, răspunsul este nu.

- Nu Connor, recunosc Abby, apoi zâmbi strălucitor. Unul din colegii mei din Baltimore e în oraș pentru

sfârșitul de săptămână. M-am gândit că poate vrei să ni te alături la cină.

Heather nu ar fi fost mai șocată nici dacă i-ar fi sugerat să-și petreacă seara sărind cu parașuta.

- Încerci să mă duci la o întâlnire pe nevăzute?

- Desigur, spuse Abby, ca și cum ideea de a-i găsi un partener mamei fiului fratelui ei nu ar fi fost complet ridicolă. Glenn este minunat. Cred că ți-ar plăcea.

- Apreciez faptul că te-ai gândit la mine, răspunse Heather cu grijă, dar ce crezi că ar spune Connor despre asta? Chiar vrei să te implici în drama noastră?

- Deja am discutat ideea asta cu el, spuse Abby cu seninătate, deși evită privirea lui Heather când o spuse.

Heather nu-și putea imagina cum decursese conversația aceea.

- Și?

Abby ezită, apoi rânji.

- A urât ideea, motiv pentru care cred că ar trebui să accepți. Îl va înnebuni.

- Vrei să-ți sacrifici un coleg doar pentru a-ți face fraatele gelos? întrebă Heather. Cine ar face așa ceva?

- Cineva care ține la voi amândoi, spuse Abby fără nici o urmă de remușcare. Cineva trebuie să pună odată în mișcare lucrurile între voi.

- Și cum rămâne cu Glenn? Este doar o victimă nevinovată?

- Oh, Glenn are o prietenă de care se tot desparte și apoi se împacă, spuse ea nepăsătoare. Cred că e o prostie, dacă mă întrebi, dar ce e important este că știe că este un joc. Este fericit să ajute.

Heather clătină din cap.

- Joci un joc foarte complicat și periculos, Abby. Nu vreau să iau parte la așa ceva. Eu și Connor am fost mereu cinstiți unul cu celălalt. Nu vreau ca asta să se schimbe acum.

Abby păru dezamăgită.

- Nu vrei să-l înnebunești pe fratele meu? Concentrează-te asupra scopului, Heather.

- Scopul scuză mijloacele? Nu, mulțumesc. Vouă chiar vă place să jucați serios, nu-i așa? Știam că lui Connor îi place, dar nu mi-am dat seama că este o trăsătură de familie. Mi se pare puțin înspăimântător.

- Dar suntem o familie grozavă, spuse Abby pe un ton glumeț. Știi că vrei să faci parte din ea. Meriți să faci parte din ea. La urma urmei, fiul tău este un O'Brien.

- Nu așa, insistă Heather. Îmi încerc norocul și sper să-și vină Connor în fire. Sunt pe deplin pregătită să-mi văd de viață dacă nu o face.

Cuvinte pline de curaj, dar își dorea să fie adevărate. Abby oftă.

- Sper să nu te bazezi pe asta, pentru că încăpățânarea este o altă trăsătură bine cunoscută în familia O'Brien.

- Da, am observat, replică Heather tocmai când cursantele ei începură să intre în magazin pentru ora de cusut.

Abby le îmbrățișă pe Connie și pe Laila, apoi se întoarse din nou către Heather.

- Oferta rămâne valabilă, dacă te răzgândești. Cina e la ora șapte.

- Nu mă răzgândesc, o asigură Heather. Și, spre binele tău, nu-i voi pomeni despre această discuție fratelui tău.

Abby se mulțumi să chicotească.

- Eu și Connor suntem la cuțite încă de când a descoperit că pot lovi o minge de baseball mai bine decât el. O ceartă în plus nu ne va despărți. De fapt, chiar mi-ar plăcea să afle că mi-am dus la îndeplinire amenințarea.

Heather o privi ținând.

- Așadar, când ai spus că ai discutat ideea cu el, voiai să spui că l-ai amenințat că-mi vei aranja o întâlnire? Ai încercat în mod deliberat să-l superi?

- Exact asta a făcut, confirmă Connie. Eram acolo. Expresia de pe fața lui Connor a fost neprețuită.

Se întoarse spre Abby.

- Trebuie să recunosc însă că nu am crezut că vei merge până la capăt, totuși.

- Cineva trebuia să facă ceva, spuse din nou Abby. Am fost foarte deschisă în privința intențiilor mele. L-am avertizat, și toate celelalte.

Connie chicoti.

- Poate după standardele O'Brien. După alte standarde, te-ai strecurat pe la spate și în secret.

O privi curioasă pe Heather.

- Ai acceptat?

- Sigur că nu, spuse Heather indignată.

- Din păcate, spuse Abby, apoi oftă. Ei bine, lucrurile vor dura puțin mai mult decât am sperat. Spor la cusut, doamnelor.

Ieși afară aproape plutind, la fel cum intrase. Heather privi lung în urma ei.

- Ce-a vrut să spună, că va dura mai mult decât a plănuit? întrebă Heather cu precauție, uitându-se de la Connie la Laila și înapoi. Ce ar putea dura mai mult?

- Împăcarea ta cu Connor, desigur, spuse Laila, zâmbind larg. Abby este foarte hotărâtă, în caz că încă nu ai observat. I-a luat vreo cincisprezece ani, dar i-a adus din nou împreună pe Mick și Megan. Deține recordul pentru răbdare și persistență.

- Dumnezeu, murmură Heather. Ar trebui să-l avertizez pe Connor?

- Crede-mă, știe deja, spuse Connie. Când Megan a plecat, Abby și Nell au fost cele care au ținut familia împreună. Nu este doar puternică, ci și fiores de protectoare. În momentul de față, se pare că tu și fiul tău sunteți noul ei proiect.

Heather se răsuci spre Laila.

- Trebuie să te duci imediat la ei acasă și să-i spui fratelui tău să facă ceva care să-i distragă atenția soției lui.

- Ca de exemplu? întrebă Laila, în mod evident amuzată de panica lui Heather.

- Spune-i că trebuie să facă un copil, spuse Heather, dând glas primul gând care îi trecuse prin minte. Nu-mi pasă. Doar să o țină ocupată.

- Deși cred că Trace ar lua de bună ideea asta, spuse Laila, nu sunt sigură că v-ar salva, pe tine sau pe Connor, acum că Abby a pornit într-o misiune.

- De acord, spuse Connie, rânjind. Ești condamnată, draga mea. Ai putea să te relaxezi și să lași lucrurile să curgă în voie.

Zâmbetul Lailei era și mai larg.

- Ai putea chiar să iei niște pastile, dacă ai rău de mișcare.

Deși micuțul Mick cooperase și se culcase la prânz, Connor nu reușea să lucreze nimic. Avea probleme în a se concentra. Se gândea la cum se terminase seara lui cu Heather, tocmai când credea că face progrese în direcția bună.

Era așezat pe terasă, cu un teanc de dosare în față, cu monitorul pentru bebeluși lângă el, când îl văzu pe Trace urcând scările dinspre plajă și apropiindu-se de casă peste peluză.

- Ești ocupat? întrebă cumnatul lui, așezându-se.

- Ar trebui, dar nu sunt. Ce faci?

Trace aruncă o privire în jur, ca și cum s-ar fi temut că puteau fi spionați din tufișuri.

- Am venit să te avertizez că Abby pune ceva la cale. Privirea lui Connor se îngustă.

- Ce anume?

- A adus acasă un coleg de la birou pentru sfârșitul de săptămână.

- Asta-i ceva cam evident, chiar și pentru Abby, comentă Connor. L-ai pocnit pe individ sau încă nu?

Trace chicoti.

- Nu cred că l-a adus să mă facă pe mine gelos.

Connor pricepu în sfârșit.

- Sora mea a dat curs amenințării de a găsi pe cineva pentru Heather, concluzionează Connor.

- Asta cred și eu, spuse Trace. Să știi că i-am spus încă de acum câteva zile că este o idee proastă. Este evident că nu m-a ascultat. Știi cum e sora ta, odată ce-i intră

ceva în cap. Poate pune la cale nenumărate planuri și intrigi.

Connor nu era sigur că dorea să afle răspunsul la întrebarea evidentă, dar o puse oricum.

- A mușcat Heather momeala?

- Abby s-a dus acum la magazin. Trace întâlnește privirea lui Connor. Se întâmplă vreodată ca sora ta să nu obțină ceea ce dorește?

- Ce naiba aș putea să fac dacă Heather vrea să se întâlnească cu un agent de bursă alunecos? întrebă Connor cu exasperare. Nu-i pot interzice să o facă, nu-i așa?

- Nu în împrejurările actuale, fu de acord Trace. Ești într-o dilemă, se pare.

- În loc să exulți, ai putea cel puțin să te prefaci că ești de partea mea, mormăi Connor.

- Sunt, de aceea am venit să te avertizez că se întâmplă ceva. Ce altceva aș mai putea spune? La urma urmei, trebuie să trăiesc cu soția mea. Se ridică în picioare. Ne mai vedem, amice. Noroc!

Connor se perpeli din cauza veștilor lui Trace aproximativ o oră. În secunda în care își auzi fiul foindu-se, alergă sus, îl schimbă și-l puse în mașină.

- Mergem acum să o salvăm pe mama de sora cea mare și rea, mormăi el conducând către oraș.

Spera să nu fie prea târziu.

- Ce surpriză! spuse Laila ironic, când clopoțelul de la ușa magazinului sună la intrarea cuiva, tocmai când ora de cusut lua sfârșit. A venit Connor.

Heather își ridică repede privirea. Într-adevăr, era acolo. Fiul lor nu se vedea nicăieri.

- Unde este micuțul Mick? întrebă ea, hotărându-se să se concentreze întâi asupra celor mai importante aspecte, mai ales a celor puțin controversate.

- Lam lăsat cinci minute cu Bree, să putem sta puțin de vorbă.

Înainte ca Heather să poată răspunde, Connie spuse:

- Judecând după expresia lui nefericită, trebuie să fi auzit deja despre planurile lui Abby.

- Nu ești deloc de ajutor, spuse Connor. Nu s-a terminat ora? Du-te acasă. Nu mi-am lăsat fiul în grija altcuiva ca să am o discuție în contradictoriu cu două comentatoare pline de opinii.

- Pare puțin agitat, comentă Laila, fără măcar să încerce să-și ascundă zâmbetul afectat.

- Probabil a alergat înapoi să-și protejeze domeniul, adăugă Connie, atotștiutoare.

Deși cele două păreau să se distreze foarte bine pe seama lui Connor, Heather decise că era momentul să intervină.

- Nu-l mai chinuiți, fetelor.

- Connor se poate apăra singur, spuse Laila. Noi încercăm doar să fim alături de tine.

Heather râse.

- Nu, îl chinuiți în mod deliberat.

- Hei! mormăi Connor iritat. Încă sunt aici, deși încep să mă întreb de ce.

- Vrei să îți prezint eu motivele? întrebă Connie. Vrei să știi dacă Heather a acceptat întâlnirea pe nevăzute cu prietenul lui Abby.

El îi aruncă o privire ucigătoare, apoi se întoarse spre Heather.

- De fapt, mi-ar plăcea să știu asta, într-adevăr.

- Nu, spuse Heather.

- Nu ce? Nu, nu ai de gând să-mi răspunzi, sau nu, nu ai acceptat întâlnirea?

- I-am spus lui Abby că nu sunt interesată, spuse Heather, deși n-ar fi trebuit dacă aș fi spus da.

El se încruntă.

- Nu vezi nimic în neregulă în a accepta o întâlnire pe nevăzute pusă la cale de sora mea?

- Filosofic vorbind, nu.

- Atunci de ce nu ai acceptat?

- Pentru că este evident că Abby are un plan. Asta vă va aduce pe voi doi la cuțite. Nu am văzut de ce aş încuraja așa ceva. Este sora ta.

- Ceva ce aparent ea a uitat, bodogăni el.

- Crede că este de ajutor, spuse Laila.

- Nu am nevoie de ajutorul ei, spuse Connor.

Connie și Laila schimbă o privire plină de subînțelesuri și pe jumătate amuzată.

Sperând să pună capăt întregii discuții, Heather se întoarse spre Connor.

- Ai trecut pe aici pentru ceva anume sau au dreptate? Ai venit doar să-ți protejezi teritoriul care, sincer să fim, nici măcar nu e al tău?

- M-am gândit că poate ți-ar plăcea să ieși cina cu mine și cu micuțul Mick acasă, spuse el, întorcându-le spatele lui Connie și Laila, care nu se mișcaseră.

- Nu, mulțumesc, spuse ea.

- Dar...

- Nu este o idee bună, Connor.

El păru dezamăgit de refuzul ei fără echivoc.

- Bine, spuse el, întorcându-se spre ușă. Ne vedem mâine. Îl aduc pe micuțul Mick înainte să mă întorc în Baltimore.

Ea dădu din cap.

- Perfect.

În drum spre ieșire, el se opri pentru a le fulgera cu privirea pe Connie și pe Laila.

- Ați fost de mare ajutor, mulțumesc, spuse el sarcastic.

- Nu suntem galeria ta deocamdată, îi spuse Laila.

- Voi ține minte, replică el.

După ce plecă, Laila și Connie se întoarseră spre Heather.

- Poate că ar fi trebuit să mergi cu el la cină, sugeră Connie. Se străduiește.

- Se străduiește să facă ce? întrebă Heather. Eu și Connor ne-am descurcat grozav la partea cu întâlnirile. Ne-am descurcat foarte bine și când am locuit împreună. Dar, din nefericire, nimic nu arată că lucrurile vor trece

la următorul nivel. Dacă se străduiește, o face pentru a recupera ce a pierdut, nu pentru a ajunge mai departe.

- Dar e un tip de treabă, și este clar că te iubește, spuse Connie. Știi câte dintre noi am face moarte de om să găsim așa ceva?

- Și ați fi mulțumite și dacă relația nu ar duce nicăieri? întrebă Heather cu scepticism.

- Sigur că nu, spuse Laila, încruntându-se la Connie și apoi liniștind-o pe Heather. Ai dreptate să vrei totul. Toate ne dorim asta.

- Eu m-aș mulțumi să ies cu cineva la o întâlnire sâmbătă seara, zise Connie gânditoare. A trecut mult prea mult timp.

- Dar tot nu te-ai mulțumi cu un bărbat care nu e dispus să se implice, îi spuse Laila. Știi că nu ai face-o.

În cele din urmă Connie aprobă.

- Ai dreptate. Ține-o pe-a ta, Heather, chiar dacă asta înseamnă că singurul eveniment notabil de sâmbăta seara este să ieși cu mine și cu Laila să bem ceva.

- Grozavă idee! zise pe dată Laila, profitând de comentariul nevinovat. Ce zici, Heather? Știm că nu ai nimic de făcut. Hai să mergem câteva ore la Brady's și să ne distrăm puțin.

Heather ezită, apoi se gândi la cât timp trecuse de când nu mai ieșise cu prietenii în oraș.

- De acord.

- La șapte? sugeră Connie.

- Perfect, spuse Heather. Ne vedem acolo.

Confirmându-și prezența, știu că făcuse alegerea corectă. Ar fi fost mai incitant să fie cu Connor. Întâlnirea cu Glenn, prietenul lui Abby, ar fi putut duce la niște complicații interesante. Dar ieșitul în oraș cu Laila și Connie avea să fie o distracție necomplicată, ceva de care avusese prea puțin parte în ultimele luni.

Într-o dispoziție proastă din cauza refuzului lui Heather, Connor renunță la ideea de a găti hamburgeri

pe grătar în favoarea cinei la Brady's. O sună pe sora lui - pe cea care nu îl trădase - să i se alăture.

- Doar noi? întrebă Jess cu grijă.

- Și micuțul Mick, spuse el, uimit de întrebare, până când își dădu seama că ea se referea la Will. Încă-l eviți pe Will?

- Nu-l evit. Dar prefer să-mi petrec timpul cu oameni care nu vor să mă disece și să-mi examineze toate defectele.

Connor chicoti.

- Nu e amuzant, spuse ea indignată.

- Ba este, pentru că nici măcar o dată nu l-am auzit pe Will spunând ceva rău de tine, în toți ani pe care i-a petrecut cu noi.

Jess rămase tăcută pentru o secundă.

- Serios? Ești sigur?

- Sigur că sunt sigur.

- Probabil s-a temut de tine sau de Kevin, sugeră ea.

- Nu prea cred, surioară. Te place.

- Atunci de ce se ia mereu de mine când suntem împreună?

- Ești sigură că asta face? Ești uneori sensibilă în privința anumitor subiecte, ca de exemplu deficitul tău de atenție. Te simți atacată chiar dacă cineva face un comentariu nevinovat, fără să intenționeze să te supere.

Jess oftă.

- Ai dreptate în legătura cu asta. Ei, nu contează. Oricum nu-i important dacă Will ni se alătură sau nu. La ce oră vrei să ne întâlnim?

- E bine la șapte? Nu vreau să-l țin pe micuțul Mick treaz până târziu. Devine agitat, iar Dillon mă va ucide dacă începe să se vaite în restaurantul lui.

- Ne va apăra Kate, spuse Jess cu voioșie, referindu-se la soția lui Dillon. Îi lăsăm ei în grijă copilul. Ceasul ei biologic ticăie, așa că în ultimul timp e pasionată de bebeluși. Dillon e cam speriat.

- Probabil e mai speriat de efectele pe care le-ar avea o sarcină asupra restaurantului său condus atât

de eficient, spuse Connor. La cât de temperamental este în bucătărie, Kate e singura care poate calma spiritele, astfel încât și personalul, și clienții, să fie mulțumiți.

- Ai mare dreptate, spuse Jess, chicotind. Ne vedem la șapte. Ezită o secundă, apoi întreabă: Apropo, am fost a doua ta alegere pentru seara asta?

- Ce vrei să spui?

- De ce nu ești cu Heather?

- Nu este o opțiune, spuse el scurt.

Jess icni.

- Nu-mi spune că a acceptat invitația lui Abby de a cina cu individul acela!

Connor nu era foarte surprins că Jess știa despre complot.

- Nu, a refuzat-o, spuse el. Dar m-a refuzat și pe mine.

- Îmi pare rău, frățioare.

- Nu știu de ce sunt surprins, recunosc el. Mi-a spus foarte clar cum stau lucrurile. Mă tot aștept să se răzgândească, însă deocamdată rămâne tare pe poziții.

- Ia te uită, o femeie încăpățânată, spuse Jess, mimând uimirea. Cine ar fi crezut că un catâr de O'Brien ar fi putut fi depășit de cineva ca ea?

- Se pare că eu am fost, mormăi Connor. M-a luat complet prin surprindere.

Jess râse.

- Bravo ei!

- Vom discuta despre lipsa ta de loialitate familială când ne întâlnim, îi spuse el, apoi închise telefonul.

În mod ciudat, deși seara nu avea să fie întocmai cum o plănuse, era surprinzător de mulțumit să o petreacă în compania surorii și a fiului lui, într-un restaurant ce putea concura cu cele din Baltimore. Adevărul era că perspectiva unei seri liniștite în Chesapeake Shores, unde nu trebuia să fie mereu atent la imaginea lui publică, mai ales după cazul Wilder, părea destul de atrăgătoare. Nu era sigur că putea să gestioneze liniștea și pacea aceasta pe termen lung, dar deocamdată era perfect așa.

*

Ca întotdeauna într-o sâmbătă seara, pe măsură ce se apropia sezonul turistic, localul Brady's era plin ochi. Heather își făcu loc pe lângă oamenii care așteptau la rând pentru mese și intră în bar. Descoperi că Laila și Connie ocupaseră deja un separeu într-un colț.

- Locul ăsta e ca o casă de nebuni, spuse Heather. E bine să văd că se descurcă, în ciuda economiei.

- Dillon a reușit să păstreze prețurile rezonabile, spuse Laila. A declarat că preferă să aibă restaurantul mereu plin decât să-și sporească profitul pe seama unei singure mese. Deocamdată pare să funcționeze. Localnicii știu că are cea mai bună mâncare din zonă, iar el nu încearcă să-i tragă pe sfoară.

Connie și Laila schimbă o privire conspirativă. Connie fu cea care vorbi.

- Ai apucat să vezi cine mai e aici în seara asta? o întrebă ea pe Heather, aplecându-se peste masă și coborându-și vocea.

- În restaurant? Nu am reușit să văd nimic dincolo de recepție.

- Nu, aici, spuse Laila. În separeul de vizavi.

Heather se întoarse și-i văzu pe Connor, Jess și micuțul Mick.

- Oh, Doamne, murmură ea.

- Nu te-au prins la o întâlnire, spuse Laila, deși Connor se încrunta ca și cum ar fi făcut-o. Doar pentru că ai refuzat invitația lui nu înseamnă că trebuia să-ți petreci seara singură. Spune-i că am plănuit asta mai devreme, dacă întreabă.

- Nu-i datorez nici o explicație, spuse Heather. Dar e ciudat. Sunt de mult aici?

Connie clătină din cap.

- Au ajuns deodată cu noi. M-am gândit să le spun să ni se alăture, dar trebuia să fie decizia ta. Am ocupat un separeu mare, în caz de nevoie.

Heather dezbătu situația în sinea ei, apoi le privi pe Laila și pe Connie.

- Așa ar fi politicos, nu? Vreau să spun că nu-l urăsc pe Connor, iar fiul meu e și el acolo.

Buzele Lailei se curbară în sus.

- Simți nevoia să-ți marchezi teritoriul dintr-odată?

- Numai în privința fiului meu, spuse Heather.

- Ei bine, eu, una, spun să-i invităm aici, zise Connie. De ce să facem din țânțar armăsar? Suntem cu toții aici. Facem cu toții mai mult sau mai puțin parte din familie. Nu e cazul să creăm o ruptură ca cele dintre Mick și frații săi, care durează o veșnicie.

- De acord, spuse Laila, apoi o privi pe Heather. Doar dacă te simți confortabil.

Heather oftă.

- Sunt destul de mare să pot face față. Mă duc să-i invit eu însămi.

Traversă restaurantul și își concentrează atenția asupra lui Jess.

- Arăți grozav, îi spuse ea. Cum merge treaba la han?

- Foarte bine, de vreme ce se apropie deschiderea sezonului, răspunse Jess, deși în ochii ei se ghicea o sclipire de amuzament din cauza conversației și a felului în care Heather îl ignora în mod deliberat pe Connor.

În cele din urmă Heather se forță să-l privească direct.

- Ne întrebam dacă ați dori să veniți la masa noastră. Avem suficient loc și, la cât de aglomerat e restaurantul, sunt sigură că vor aprecia o masă liberă.

El o privi cu surprindere.

- Ești sigură?

- Bine-nțeleș.

El o privi pe Jess, care zâmbea acum cu toată gura.

- Este în regulă și pentru tine?

- Ca și cum aș îndrăzni să spun nu, murmură ea, luându-și deja poșeta și paharul cu băutură și pornind spre celălalt capăt al încăperii.

Heather îl luă pe micuțul Mick din scaunul pentru copii, iar Connor o urmă, cărând scaunul. Când se așezară cu toții, Heather se trezi înghesuită între Jess și Connor. Se încruntă la Laila, care se strecurase lângă

Connie. Laila o privi doar cu inocență și-și ridică berea, într-un toast tăcut.

– Pentru familii fericite, spuse ea, atrăgându-și încrunțarea lui Heather și o privire tăioasă de la Connor.

Lângă Heather, Jess chicoti, apoi ciocni paharul, plină de entuziasm, cu trădătoarea din cealaltă parte a mesei.

Heather oftă. Dacă i se păruse cumva că cina cu un necunoscut, acasă la Abby, ar fi fost stânjenitoare, situația prezentă îi puneă capac.

capitolul 11

Deși Connor fusese mulțumit de felul în care decurseră lucrurile sâmbătă seara, regreta faptul că-și petrecuse timpul cu Heather mai degrabă din întâmplare, nu pentru că așa alesese ea. Ar fi trebuit să fie recunoscător că ea nu-i ignorase prezența sau nu ieșise din restaurant de îndată ce-l zărise acolo, cu Jess. Cu toate acestea, era vag nemulțumit atunci când se opri să-l lase acasă pe micuțul Mick duminică, și era gata să stârneasă o ceartă.

De îndată ce fiul lui fu așezat confortabil în țarcul său, se întoarse spre Heather.

- De ce nu mi-ai spus că ieși cu Laila și Connie ieri, când te-am invitat la cină?

- Pentru că nu aveam încă acest plan, replică ea, cu o răbdare exagerată. Nu înțelegi, Connor? Nu contează dacă am sau nu alte planuri, oricum nu pot accepta să mă întâlnesc cu tine. Nu vreau să te fac să crezi că ne vom împăca.

El clătină din cap cu neîncredere.

- Asta nu este o metodă de a mă proteja pe mine, Heather. Te temi că dacă petrecem timp împreună, vei ceda.

Ea zâmbi auzindu-l.

- Nu este nici o îndoială în această privință, spuse ea cu promptitudine. Deocamdată însă, voința și hotărârea mea sunt puternice. Asta nu înseamnă însă că vreau să mă pun singură în calea tentației.

- Tentația fiind eu? spuse el, ciudat de satisfăcut de cuvintele ei.

Era demn de milă felul în care se bucura pentru degetul întins.

- Da, Connor, tentația fiind tu.

- Bine de știut. Mă voi gândi cum să profit de asta.

- Poate că ar trebui să petreci mai mult timp încercând să-ți dai seama de ce ești atât de hotărât să nu faci singurul lucru care m-ar putea aduce înapoi, sugerează ea.

- Să-mi reevaluez perspectiva asupra mariajului, spuse el.

- Desigur. Îl privi cu ochii mari, ca și când tocmai și-ar fi dat seama de ceva. Ce spui despre consiliere? Ar trebui să lași un profesionist obiectiv să-ți ordoneze puțin gândurile. Aș sugera să mergi la Will, de vreme ce te simți deja confortabil în preajma lui, dar s-ar putea să nu fie cea mai bună idee. S-ar putea ca el să te lase să scapi mult prea ușor.

El o privi cu iritare.

- Nu eu sunt cel cu o perspectivă deformată asupra lumii. Dovezile susțin punctul meu de vedere. Tu ești cea care poartă ochelari roz.

- Nu sunt singura care crede în iubire, spuse ea. Mii de oameni se căsătoresc în fiecare zi.

- Și divorțează un an mai târziu, replică el. Din fericire pentru mine.

Ea doar îl fixă cu privirea, fără nici o urmă de amuzament.

- Te auzi ce spui? îl întrebă ea uimită. Ți se pare de mirare că nu vreau să fiu cu cineva atât de negativist și cinic? Cum te suporti tu? De fapt, cum suporti să trăiești într-o lume atât de întunecată și deprimantă? Bănuiesc că nu am cum să te scot eu din melancolie, dar cu siguranță nu vreau să trăiesc cu tine acolo. Și nu voi accepta ca fiul meu să crească cu asemenea convingeri.

Connor se simți ca și cum un pumn uriaș îl strângea, făcând să se scurgă orice urmă de viață din el.

- Nu ai de gând să ceri custodia exclusivă a micuțului Mick, nu?

- Sigur că nu. Sper că voi putea contracara orice mesaj auzit de la tine.

- Dar totul s-a terminat între noi? insistă el. Nu mă mai iubești pentru că nu împărtășesc viziunea ta idilică asupra iubirii și căsătoriei?

- Din păcate, nu, spuse ea încet. Te voi iubi mereu. Ai atât de multe calități pe care le admir. Ești un tată minunat. Ești amuzant și deștept. Ești atent și politicos. El încercă din nou să glumească.

- Sunt uimit atunci că încă nu ai pus mâna pe mine.

- Oh, Connor, cum aş putea? Nu pot accepta o relație care e mai puțin decât ar putea fi. Nu vreau asta pentru mine. Nu o vreau pentru micuțul Mick. Și, crede-mă, nu o vreau nici pentru tine. Își mută privirea. Cred că ar trebui să pleci acum.

Connor începu să riposteze, dar ce mai rămăsese de spus? Că el credea că merita să lupte pentru ei? Așa era. Că o iubea? Așa era. Dar ea știa toate acestea.

Și totuși, nu era suficient.

Lui Thomas îi plesnea capul de durere, aceeași durere care îl apuca de fiecare dată când se uita peste studiile care arătau că nivelul poluării în golful Chesapeake nu scădea atât de repede cât ar fi trebuit. Problema, după părerea lui, nu era legată de legile neclare. Ținea mai degrabă de felul haotic în care erau implementate aceste legi de statele care aveau afluenți care se vărsau în golf. Împinse raportul la o parte și tocmai se pregătea să-l sune pe Kevin să i se alăture pentru construirea unui nou plan de bătaie, când cineva bătu la ușa biroului său și păși înăuntru.

- Connie! spuse el, cu dispoziția brusc îmbunătățită la vederea ei, așa cum i se întâmpla când soarele își scotea capul de după un nor într-o zi mohorâtă. Te așteptam astăzi?

Ea râse.

- Asta e o întrebare la care nu pot răspunde, nu-i așa? Am vorbit cu secretara ta acum câteva zile, iar ea m-a trecut în agenda ta.

El tresări.

- Presupun că ar trebui să fiu mai atent, dar pentru mine e un obicei să fiu ușor distras.

- Este un moment potrivit? întrebă ea.

- Dacă vii cu mine să discutăm la o cafea, este un moment cum nu se poate mai potrivit, spuse el. Arată spre hârtiile de pe biroul său. Mi-am petrecut dimineața încercând să diger alte vești neplăcute.

- Vrei să le împărtășești? întrebă ea cu nerăbdare.

El o privi uimit.

- Chiar vrei să citești niște statistici aride și previziuni sumbre?

- Motivul venirii mele aici este să mă pun la curent cu cercetările, spuse ea. Mi se pare că mi-am ales perfect momentul.

Încântat de ideea de a avea un ascultător entuziast, Thomas înșfăcă hârtiile de pe birou și o conduse pe Connie afară. Merșeră pe jos până la o micuță cafenea cu fața spre râu, frecventată în principal de către cei care munceau în apropierea râului Severn. Atmosfera nu era grozavă, dar mesele erau curate, iar cafeaua, tare și din belșug.

- Sunt entuziasmată, spuse Connie, așezându-se vizavi de el. Am vorbit ieri cu Shanna, care este încântată că vom organiza aceste evenimente. Chiar am schițat un program pentru discursurile tale. Nu știam câte vrei să susții, așa că am pus pe listă toate orășelele din golf care ar fi receptive la un asemenea eveniment. Putem programa câte vrei tu.

Thomas chicoti văzând-o atât de entuziasmată.

- Știam că am ales persoanele potrivite pentru asta. Dacă nu sunt atent, mă vei face să lucrez în fiecare vineri seara și în fiecare sâmbătă.

- Din câte am auzit, oricum lucrezi tot timpul, replică ea, apoi roși. Cel puțin, așa spune familia.

- Așa este, într-adevăr, spuse el, fără să nege.

- Din cauza asta s-au destrămat căsniciile tale? întrebă Connie, apoi își puse mâna peste gură. Îmi pare rău. Am prostul obicei de a deschide gura înainte să mă gândesc

dacă e bine sau nu să spun ceva. Doar că știu că ai fost căsătorit de două ori, așa că mă întrebam dacă munca ta a contribuit în vreun fel...

Vocea ei scăzu în intensitate, în timp ce ea roșea din cauza stingerelii.

Thomas nu păru să-și poată desprinde privirea de nuanța de roz din obraji ei. Când mai întâlnise oare pe cineva care să vorbească cu un asemenea amestec interesant de candoare și naivitate?

- Mă mir că radio-șanțul familiei a lăsat informația asta pe dinafară, spuse el cu umor. Este adevărat. Soțiile mele s-au săturat de căsnicia mea cu munca. După cum îți poți imagina, lucrurile au stat și mai rău în perioada în care am lucrat cu Mick la dezvoltarea Chesapeake Shores, încercând, în același timp, să protejăm și golful. Dacă soția mea apuca să mă vadă acasă o noapte pe săptămână, era sărbătoare, recunosc el fără tragere de inimă. I-a luat un an să se sature de asta.

- Mi se pare că a renunțat foarte repede, spuse Connie.

- Nu când lucrurile nu stăteau oricum grozav, o contrazise el.

- Și a doua soție?

- Oh, ea a venit știind exact la ce să se aștepte, a pretins că-i plăcea pasiunea mea pentru muncă. S-a dovedit că asta-i oferea suficient timp pentru a călca în lături din când în când. Am căzut de acord să punem capăt căsniciei după nouă luni. Nu voi ști niciodată dacă mi-ar fi rămas credincioasă în situația în care aș fi fost mai mult acasă. Îmi place să cred că da.

- Înseamnă că ești la fel de împotriva ideii de căsătorie precum Connor? îl întrebă, părând întristată de acest gând.

- Nu, deloc. Sunt un bărbat optimist. Sau cineva care face același lucru așteptându-se la un rezultat diferit e mai degrabă nebun?

- Sau plin de speranță, spuse ea. De ce crezi că nepotul tău nu poate vedea lucrurile așa?

- Deoarece el încă nu este pregătit să accepte faptul că a greșit, spuse Thomas. Cei din familia O'Brien urăsc să-și recunoască slăbiciunile. În cele din urmă se va căsători cu Heather, dacă asta te îngrijorează.

- Mi se pare doar trist că renunță atât de ușor la șansa de a fi fericit, spuse Connie, apoi ridică mâna. Dar nu am venit aici să discutăm despre viața personală a membrilor familiei O'Brien. Spune-mi ce scrie în hârtiile acelea ale tale.

Thomas dădu din cap.

- Voi încerca să-ți prezint versiunea prescurtată, dar s-ar putea ca entuziasmul să mi-o ia înainte. Când crezi că ai auzit destul, spune-mi să mă opresc.

Ea se apropie de masă, ca și cum ar fi încercat să citească cu capul în jos.

- Nici o șansă. Își miji ochii, încercând să vadă mai bine. Ce scrie acolo? Ceva despre populația de stridii?

Thomas aprobă din cap, apoi întoarse paginile către ea, să vadă mai bine. Nimic nu-i plăcea mai mult decât o elevă nerăbdătoare, mai ales una așa drăguță ca aceea din fața lui.

Gândul îl făcu să se oprească brusc. Connie Collins putea să fie destul de tânără pentru a-i fi fiică. Dar nu, nu se putea. La urma urmei, avea o fată pe punctul de a se înscrie la facultate, ceea ce însemna că trebuia să se apropie de patruzeci de ani. Iar el nu trecuse cu mult de cincizeci.

Cu toate acestea, ea era din generația nepoților și a nepoatei lui. Ar fi fost o nebunie din partea lui să o vadă altfel decât ca pe o voluntară. În ciuda acestei hotărâri, când privea în ochii ei luminoși și plini de curiozitate, zâmbea inevitabil. Ba mai simțea și câte o bătaie mai rapidă a inimii care bătuse prea regulat prea mult timp.

Într-o vineri dimineata, la două săptămâni după vizita lui Connor, Heather fu surprinsă de intrarea în magazin a lui Megan, într-o ținută ce trebuia să fi fost cumpărată

în Paris. Arăta mai elegantă ca niciodată, cu părul ei blond platinat și silueta subțire.

Heather ieși de după teighea și o îmbrățișă.

- Bun venit acasă! Nu credeam că vă întoarceți decât săptămâna viitoare.

- Nu trebuia să ne întoarcem, spuse ea, cu o expresie tristă.

Heather se încruntă.

- Nu a mers bine luna de miere?

- Oh, luna de miere a fost fantastică, spuse Megan, râzând. Mâncarea franțuzească e uimitoare, vinurile superbe, peisajul spectaculos, iar arta uluitoare. Mick s-a purtat exemplar și a fost cum nu se poate mai fermecător.

- Sună atât de minunat, că sunt surprinsă că nu ați cumpărat o casă acolo, o tachină Heather.

- Vrei adevărul? Mi-a fost dor de familie, spuse Megan. Tocmai am recuperat-o și mi-a fost greu să stau departe, mai ales acum, cu tot ce se petrece. Și lui Mick i-a fost dor, deși nu vrea să o recunoască. A făcut un spectacol din renunțarea la ultimele câteva zile de vacanță pentru moftul meu de a mă întoarce acasă.

- Ne-ai fi găsit tot aici, neschimbați, și dacă ați mai fi așteptat puțin, îi spuse Heather.

- Poate că asta m-a îngrijorat cel mai mult, recunosc Megan. Unele lucruri trebuie să se schimbe.

- Dacă te referi la mine și la Connor, las-o baltă, zise Heather. Nu voi discuta despre asta cu tine.

Expresia lui Megan se posomori.

- Ce s-a mai întâmplat?

- Absolut nimic. El e tot în lumea lui întunecată și este hotărât să rămână acolo. Eu refuz să mă alătur lui. De ce să ne tot certăm? Dar destul despre asta. Spune-mi totul despre Paris. Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo.

- Atunci poți veni la noi mâine-seară, să ne uităm la sutele de fotografii pe care le-a făcut Mick. Sau poți refuza, iar eu voi aduce fotografiile aici, unde nu va trebui să asculți și poveștile lui.

- Oh, nu, vreau poveștile complete, spuse Heather. La ce oră?

Megan ezită.

- Connor a spus că nu poate ajunge decât după șase. Este bine la șapte?

Lui Heather îi pieri entuziasmul la auzul numelui lui Connor.

- Poate că totuși mă voi uita aici la fotografii.

Megan nici măcar nu încercă să-și ascundă dezamăgirea.

- Draga mea, nu-l poți evita la nesfârșit.

- Nu îl voi evita la nesfârșit. Oricum a fost aici acum două săptămâni.

Megan păru surprinsă.

- Cât timp am lipsit noi? Minunat!

- Nu chiar. O atinse pe Megan pe mână. Este în regulă. Nu mă deranjează să aștept să văd fotografiile acelea. Așa vei mai avea o dată ocazia să povestești despre călătorie. Nu vreau să vă stric seara.

- N-ai putea face asta, spuse Megan. Jur că fiul ăsta al meu are nevoie de un consult la psiholog.

Heather râse.

- Nu-i pomeni despre asta. L-am sugerat același lucru, și nu i-a căzut prea bine.

Megan de holbă la ea.

- Serios? L-ai spus să consulte un psiholog?

- M-am gândit că poate cineva obiectiv l-ar putea ajuta să-și clarifice gândurile, ridică Heather din umeri. Ajunge să spun că nu i-a plăcut deloc ideea.

- Îmi imaginez că nu i-a plăcut, spuse Megan. Vezi tu, cu mulți ani în urmă am avut strălucita idee de a-i duce pe toți copiii la un psiholog, pentru a-i ajuta să treacă peste divorț. Mick a spumegat și mi-a spus că sunt nebună și că nu era nevoie ca un psiholog să le spună ceva copiilor lui. A fost un adevărat spectacol. Sunt convinsă că toți copiii ne-au auzit, pentru că Abby a pomenit despre asta ani mai târziu. Probabil Connor a rămas cu ideea că mersul la psiholog este un semn de slăbiciune.

Ai fi crezut că a trecut peste asta, mai ales că este prieten cu Will, dar uneori ideile greșite se încăpățânează să rămână.

Heather clătină din cap.

- Tocmai de aceea cred că are nevoie să vadă pe cineva.

Megan zâmbi.

- S-ar putea să ai dreptate. Poate că voi menționa și eu ideea asta, la urma urmei. Oricum se pare că-l irit mereu, așa că ce aș avea de pierdut?

Heather își urmă impulsul și o îmbrățișă pe Megan.

- Mă bucur atât de mult că ești acasă!

- Și eu, draga mea. Și eu.

Connor înflorea de-a dreptul atunci când avea mult de lucru, iar determinarea lui de a deveni partener îl făcea să ia tot mai multe cazuri. În ultimul timp, când nu voia să se gândească la Heather și la relația lor dezastruoasă, munca fusese consolarea lui, și cu cât calendarul îi era mai aglomerat, cu atât se simțea mai bine.

În acea zi însă, dintr-un oarecare motiv, abia reușise să se abțină când un client îi înșirase defectele soției sale și propriile justificări pentru a renunța la căsătorie. Asta și erau - justificări ipocrite ale încălcării jurămintelor de căsătorie. Era pentru prima dată când Connor vedea lucrurile în acest fel, ceea ce însemna că Heather îi intrase din nou în minte.

Îl privi pe bărbatul așezat în fața lui, directorul unei companii locale, care găsea o scuză după alta pentru aventurile extramaritale avute de-a lungul timpului. Acum că soția sa ceruse divorțul și dorea să obțină o parte însemnată a averii lui, el căuta să dea vina pe ea pentru toate alegerile sale greșite.

În mod normal Connor s-ar fi concentrat numai asupra plângerilor bărbatului cu privire la soția sa, dar, ca și în cazul lui Clint Wilder, își dori dintr-odată să afle și varianta ei.

Ceva ce făcuse – sau nu făcuse ea – putea într-adevăr justifica faptul că bărbatul o înșelase în mod repetat?

– Mă poți scăpa de asta fără să pierd totul, nu-i așa? întreabă Paul Lacey. Toate lumea spune că ești cel mai bun.

– Câți copii ai?

– Trei.

– Cât de mari?

– Șase, zece și doisprezece ani, spuse el.

– Petreci mult timp cu ei?

Bărbatul se foi puțin.

– Cât pot, dat fiind orarul de la serviciu.

– Ce gânduri ai în legătură cu custodia?

Lacey păru derutat de întrebare.

– Bănuiesc că voi avea dreptul să-i vizitez, spuse el, părând dezinteresat.

Connor rămase cu gura căscată.

– Nu vreți custodie comună?

– După cum am spus, nu prea am timp liber, replică Lacey defensiv.

Connor hotărî atunci că nu-l plăcea deloc pe noul său client. Ce fel de tată putea să renunțe atât de ușor să facă parte din viața copiilor săi? Indiferent de ce se întâmpla între el și Heather, el avea să joace mereu un rol important în viața micuțului Mick. Până acum reușiseră să pună la punct un orar rezonabil, așa că el nu avusese nevoie să ceară legalizarea drepturilor sale, dar dacă s-ar fi ajuns la asta, ar fi insistat pentru custodia comună.

– În regulă, uite cum văd eu lucrurile, Paul, începu el. Ai de gând să lași toată responsabilitatea creșterii copiilor tăi pe umerii soției tale. Ea va cere o sumă însemnată ca pensie alimentară, iar tribunalul i-o va aproba. Date fiind faptele, pe care le-ai recunoscut față de mine și pe care se pare că le știe și ea, este probabil că va obține mai mulți bani decât vrei tu să-i dai. Înainte ca lucrurile să meargă mai departe, de ce nu încerci întâi să rezolvi problemele dintre voi, să vă mai dați o șansă? Este singurul mod în care poți ieși învingător din situația asta.

Era pentru prima dată în întreaga sa carieră când Connor făcea această recomandare din toată inima. În trecut, oferise sugestii, apoi renunțase la primul semn de refuz din partea clienților. De obicei era prea nerăbdător să ajungă la tribunal sau în sala de mediere pentru a lupta pentru drepturile financiare ale acestora.

Paul Lacey păru uimit de sfatul său.

- Am venit aici să mă reprezinți în cadrul procesului de divorț, iar tu mă sfătuiești să ne împăcăm? Ce fel de avocat ești?

- Unul cinstit. Pot să-ți preiau cazul și promit să fac tot ce pot, dar în final vei pierde, dacă ceea ce este important pentru tine este în cont la bancă. Dacă ți-a păsat vreodată de soția și de familia ta, poate ar trebui să mai încerci să-ți amintești motivele. Dacă lucrurile nu funcționează, divorțul rămâne încă o opțiune.

În timp ce cuvintele îi ieșeau din gură, Connor fu surprins de ele. Ce se întâmpla? Ajunsese să vorbească Heather prin gura lui? Era deconcertant, pentru a spune doar atât.

Lacey se ridică în picioare.

- Mă voi gândi la asta. Dacă te voi suna luni, spunându-ți să introduci acțiunea, o vei face, nu-i așa?

- Desigur, răspunse Connor, deși fără prea mult entuziasm.

De îndată ce Paul Lacey plecă, Connor își înșfăcă servieta plină de dosare și se îndreptă spre ușă.

- Marjorie, am terminat pentru săptămâna asta. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă pe telefonul mobil.

- Dar ai o întâlnire la ora patru, protestă ea. Și parcă aveai câteva întâlniri și mâine. Ce să fac cu ele?

- Sună și reprogramează. Trebuie să merg în Chesapeake Shores.

Ar fi trebuit să își anuleze întâlnirile încă din secunda în care mama sa îl sunase în legătură cu prezentarea călătoriei lor la Paris, dar în acel moment nu fusese prea încântat de perspectiva unei seri petrecute în familie, uitându-se la fotografii.

Pe fața lui Marjorie apăru de îndată o expresie îngrijorată.

- O urgență de familie?

- Într-un fel, dar nimic îngrijorător.

Dorea numai să îi vadă pe Heather și pe fiul lor. După câteva săptămâni în care avusese parte numai de urâtenie la birou, avea nevoie să i se reamintească faptul că încă exista inocență. Întâlnirea cu micuțul Mick urma să realizeze acest lucru.

Cât despre Heather, în ciuda felului în care se certase cu ea, chiar și el începea să aprecieze modul în care ea se agăța de tot ce era bun și plin de speranță în lume. După ultimele două săptămâni, avea nevoie de echilibrul acela mai mult decât își dădea seama. Poate că avea nevoie de puțin timp să reflecteze asupra motivelor acestui lucru.

Heather se lăsase în cele din urmă convinsă să participe la cina în familie. Opri mașina pe aleea din fața casei, chiar în spatele mașinii lui Connor. El veni și o ajută cu micuțul Mick.

- Tocmai ai ajuns? întrebă ea.

- Am venit aseară, spuse el, gâdilându-l pe micuț și provocându-i acestuia chiote de încântare.

Ea se uită surprinsă la el.

- Credeam că ai mult de lucru la birou.

- Aveam, dar Marjorie a reprogramat câteva întâlniri. Am avut nevoie să vin înapoi pentru liniște și pentru o întâlnire cu tipul ăsta.

- Serios? Asta e ceva nou.

- N-am spus niciodată că nu mai pot învăța și eu câte ceva nou. Îi întâlni privirea și continuă: Mă bucur că ești aici. Mama a spus că te invită, dar nu era sigură că vei accepta.

- Mama ta a fost atât de entuziasmată din pricina călătoriei, încât nu am putut spune nu.

- Știai că vin și eu? întrebă el.

Heather zâmbi.

- Da, Connor, știam.

- Dar ai venit oricum, spuse el, prefăcându-se șocat.

- Am avut de ales între înțelepciunea de a sta acasă și încântarea de a auzi totul despre Paris. Parisul a câștigat.

- Sper că lasă la o parte detaliile legate de luna de miere, spuse Connor, cutremurându-se cu o mimică exagerată.

Ea izbucni în râs.

- Nu cred că vor să ne împărtășească chiar totul, așa că urechile tale sensibile vor fi în siguranță. Îi studie fața, apoi deveni serioasă. Ce se întâmplă, Connor? Ai avut o zi proastă la serviciu?

- Încă un soț infidel care vrea să-i salvez pielea, dacă ții neapărat să afli.

Ea se opri brusc.

- Mi se pare mie sau pari deziluzionat de clienții tăi? El ridică din umeri.

- Probabil. Sunt sigur că are de-a face cu ultimele două săptămâni, în care am avut o întâlnire după alta cu clienți noi, dintre care majoritatea cu aceeași veche poveste. Îi susținu privirea și adăugă: Și poate încă ceva.

- Ce anume?

- Vocea ta în ureche, șoptindu-mi că sunt niște nemernici plângăcioși, recunosc el.

- Nu le-am spus niciodată clienților tăi nemernici plângăcioși, protestă ea, deși nu se putu abține să zâmbescă. Chiar dacă unii dintre ei sunt așa.

- Toți, recunosc el cu o candoare șocantă. O privi pe Heather cu uimire. Cum de nu am putut vedea asta înainte?

- Pentru că ai crezut că rolul tău era să-i aperi pe bărbații maltratați de femeile uneltitoare. I-ai privit mereu prin prisma experienței tale sau, mai degrabă, a tatălui tău.

- Poate, recunosc el, ceea ce însemna enorm venind din partea lui. Tot ce știu este că în ultimele două săptămâni am stat și i-am ascultat, luând notițe, întrebându-mă între timp de ce ar vrea vreo femeie să fie căsătorită cu ei. Căutându-i din nou privirea, îi spuse: Cred că mi-ai distrus cariera.

- Nu cred neapărat că asta ar fi ceva rău, spuse ea pe dată, dar mă îndoiesc că este adevărat. Există suficienți bărbați pentru care merită să lupte cineva ca tine într-o sală de tribunal. Poate că ar trebui însă să-ți alegi cu mai multă grijă cazurile.

- Încerc să devin partener. Cu cât am mai multe cazuri, cu atât șansele mele sunt mai mari.

Heather îl opri, punându-i mâna pe braț.

- Dar merită? întrebă ea. Știu că parteneriatul e ca un fel de Sfânt Graal pentru tine, dar dacă îți pierzi sufletul în timpul acestei căutări?

Acum fu rândul lui Connor să râdă.

- În ciuda părerii tale proaste despre ce fac eu, să știi că nu-mi vând sufletul diavolului.

- Dacă spui, răspunse ea, nu foarte convinsă.

- Serios, Heather, voi fi bine. Am avut două săptămâni mai dificile. Aveam nevoie să vă văd pe tine și pe micuțul Mick. În voi găsesc susținerea de care am nevoie.

Ea își dorea să creadă că aduce un oarecare echilibru în viața lui, însă nu era decât o persoană, iar micuțul Mick era un copil. Nu puteau fi responsabili de salvarea lui din capcanele avocaturii pe care alesese să o practice. Numai el putea face asta.

Însă din cele auzite în această seară, poate că începea să o facă.

capitolul 12

După ce se grăbise să ajungă în Chesapeake Shores vineri seara, Connor să lăsase în mod deliberat să aștepte până sâmbătă seara să o vadă pe Heather. Avu-
sese nevoie de timp pentru a se gândi. Descoperirea că nu mai era atât de încântat de unele aspecte ale profesiei sale venise ca un șoc. Bănuia ca lucrurile aveau să revină la normal după petrecerea unui weekend în care să-i privească pe părinții lui făcându-se de râs, sub pretextul că se reîndrăgostiseră.

Spre surprinderea lui totuși, păreau să fie cu adevărat fericiți. Nu putea nega strălucirea de pe fața mamei lui sau lumina din ochii tatălui său de fiecare dată când o zărea pe Megan. Tachinările lor din timpul vizionării fotografiilor făcute în Paris, felul în care își completau unul altuia cuvintele fură o revelație pentru el. Nu-și aducea aminte de vreun moment în copilărie când să-și fi văzut părinții atât de legați unul de celălalt, ori casa la fel de plină de râsete și voie bună.

Trebuie să fi existat, desigur. Oamenii nu rămâneau căsătoriți aproape douăzeci de ani înainte de a divorța fără măcar o urmă de fericire între ei.

Connor fie fusese prea tânăr pentru a-și aminti astfel de momente, fie blocase aceste amintiri, în strădania lui de a-și învinui mama pentru ruptura apărută în familie.

Reușise însă cu siguranță să uite orice moment plăcut petrecut împreună cu mama lui. Recunoscuse fără tragere de inimă că impulsurile ei blânde din ultimul timp îi stârniseră câteva din amintirile plăcute. Trebuia să-i întrebe pe Abby sau pe Kevin, care erau mai mari, despre ele. Desigur, întrebările despre momentele plăcute riscau să trezească și amintirile mai puțin plăcute din trecutul lor zbuciumat.

În timp ce era așezat mai la o parte, ascultând poveștile despre luna de miere, dar fără a lua efectiv parte la ele, Carrie veni și se așeză lângă el.

- Hei, piticanie, ce mai faci? întrebă el, studiind expresia gânditoare a nepoatei lui.

- Eu și Caitlyn ne gândeam, îi spuse ea cu solemnitate. Reținându-și un zâmbet, Connor își spuse că era aproape un dat ca cele două să gândească la unison.

- Chiar așa? La ce v-ați gândit?

- Ne-a plăcut foarte mult să luăm parte la nunta mamei cu Trace. Și ne-a plăcut să purtăm rochiile roșii de catifea la nunta lui buni Megan cu bunicul Mick.

- Ați fost foarte frumoase, o asigură el, neavând nici o idee despre scopul poveștii.

Dar toate femeile, chiar și cele de nouă ani, apreciau când li se spunea ca sunt frumoase. Era sigur de asta.

Ea îi zâmbi orbitor.

- Crezi?

- Sigur că da.

Ea îl privi cu voioșie.

- Am vrea să o facem din nou, îi spuse.

Connor nu înțelese.

- Ce? Să purtați rochii frumoase? Sunt sigur că aveți dulapurile pline de rochii pe care le puteți purta ori când. Știu cât de mult le place mamei și bunicii voastre să vă ducă la cumpărături. Dacă vreți să mergeți undeva unde să vă îmbrăcați elegant, poate că mama voastră vă poate aduce la Baltimore, iar eu promit să vă duc la un restaurant pentru prânz. Ori putem merge la un hotel, să ne bem ceaiul de după-masă. Puteți pretinde că sunteți prințese.

Ea clătină din cap cu îndârjire.

- Nu, prostuțule. Nu vrem să purtăm orice fel de rochie. Ne plac acelea pentru nunți. Îl privi cu șiretenie. Prânzul ar fi potrivit, și ceaiul de asemenea, dar nunțile sunt cele mai bune.

El o privi fără nici o expresie.

- De ce?

- Pentru că am auzit-o pe mami vorbind, și spunea că tu și Heather ar trebui să vă căsătoriți. Așa că ne-am gândit că noi ar trebui să facem parte din nuntă. Se uită la el plină de speranță. Ce crezi? O întrebi pe Heather dacă vrea?

- Cred că mama voastră vorbește prea mult, spuse el, încruntându-se la sora lui mai mare, aflată de cealaltă parte a camerei.

Abby reuși să afișeze o expresie plină de nevinovăție, ca și cum nu ar fi fost conștientă de faptul că fiica ei îl trăgea la răspundere.

Caitlyn apăru de nicăieri și se ghemui lângă el, în cealaltă parte. Își privi sora cu nerăbdare.

- A fost de acord?

- Nu, răspunse Carrie cu regret. Nu încă, vreau să spun. Caitlyn îl privi țintă.

- Cum așa? Am făcut o treabă foarte bună la nunta bunicii Megan cu bunicul Mick. Toată lumea a spus asta.

- Ați făcut o treabă minunată, fu Connor de acord. Dar nu plănuiesc să mă căsătoresc.

Ambele fete se uitară uluite la el.

- Niciodată?

- Niciodată, confirmă el.

- Dar tu și Heather aveți un copil, spuse Carrie, cu o expresie nedumerită pe chip. Nu trebuie să te căsătorești ca să ai un copil?

- Așa ar trebui să fie, spuse Abby, alăturându-li-se. Nu-i așa, frățioare?

Privirea ei îl avertiza referitor la ce anume ar fi trebuit să le spună unor fete impresionabile de nouă ani.

Connor ar fi vrut să se retragă, dar cum ar fi putut face asta, cu cele două nepoate ale sale privindu-l cu expresii atât de serioase?

- Mama voastră are dreptate când spune că oamenii ar trebui să aștepte până după căsătorie să aibă copii, zise el în cele din urmă, apoi o privi pe Abby ușor sfidător și continuă: Sau cel puțin până când sunt

suficient de maturi pentru a înțelege responsabilitățile care le revin părinților.

- Dar tu ai un copil și nu ești căsătorit, asta înseamnă că bebelușul vostru e ilegal? întrebă Caitlyn îngrijorată. Așa a spus cineva de la școală.

- A fost tăntălăul de Tommy Winston, adăugă și Carrie. I-a spus lui Jimmy Laughlin că este ilegal, pentru că nu are tată. Nu vrei ca și Mick să fie ilegal, nu-i așa?

- Nu ilegal, ci ilegitim, o corectă Abby, ordonându-i din priviri lui Connor să dea o explicație.

Connor trase adânc aer în piept.

- Ce este important e faptul că verișorul vostru are o mamă și un tată care-l iubesc mai mult decât orice pe lume, le spuse el, sperând că lucrurile aveau să se oprească aici.

Ar fi trebuit însă să știe mai bine de atât. La urma urmei, era vorba de fetele care întrebau *de ce* atât de des, încât aproape că-i înnebuniseră pe toți membrii familiei.

- Dar dacă nu locuiți împreună ca o familie, cum să știe el asta?

Întrebarea fusese pusă de către Caitlyn, micuța îngrijorată.

- Tu nu locuiești cu tatăl tău, dar știi că te iubește, nu-i așa? îi explică Connor.

- Presupun că da, spuse ea, după câteva secunde de deliberare.

Connor se strădui să o liniștească.

- Și știi că noi toți, mătușile, unchii și bunicii, te iubim, dar nu locuim în aceeași casă cu tine.

Expresia lui Carrie se luminează.

- Este adevărat.

- Așa este și cu micuțul Mick. Locuiește cu mama lui, dar îl vizitez cât de des pot, așa că va ști și el cât de mult îl iubesc. În plus, vă are pe voi toți în viața lui, așa că va fi mereu înconjurat de dragoste.

- Va primi mai multe cadouri? întrebă Carrie. Eu și Caitlyn primim o mulțime de cadouri, pentru că îi avem și pe tata, și pe Trace.

Connor își ascunse zâmbetul.

- Uneori așa se întâmplă.

Aparent satisfăcute, în sfârșit, fetele se ridicară.

- Vreau înghețată, anunță Carrie.

- Și eu, spuse Caitlyn, apoi se luară amândouă la întrecere către bucătărie.

Connor își privi sora mai mare.

- Mulțumesc. Știu că tu le-ai pus să facă asta.

- De fapt, nu am făcut-o. Le-a prins febra nunților și și-au dat seama că tu și Heather ați fi cei care urmează.

- Dar tu știai că nu este așa, replică el.

Abby ridică din umeri.

- Nu neapărat. Lucrurile se mai schimbă. Ți-ar putea veni oricând mințile la cap.

- Pupă-mă-n fund! spuse el cu voioșie, apoi redeveni serios. Apropo, sper că nu pui la cale o altă întâlnire pe nevăzute pentru Heather. Nu o interesează.

Abby se mulțumi să zâmbească.

- După cum spuneam, lucrurile se mai schimbă.

Inima lui tresări văzând sclipirea din ochii lui Abby.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că viața nu e statică, frățioare. Poate că Heather a spus nu data trecută, dar cine știe ce se poate întâmpla mâine?

- Abigail, nu te băga în viața mea!

Ea rânji.

- Nici prin gând nu-mi trece. Heather însă, după cum bine știi, este o altă persoană.

Înainte ca el să se poată hotărî dacă atacarea unei surori băgăcioase constituia o infracțiune sau nu, Abby se retrase. Nici cinci minute mai târziu, când o văzu stând de vorbă cu Heather, îi sări din nou țandăra, dar reuși să se controleze. Fierbând, ieși din casă înainte să poate spune sau face ceva prea revelator cu privire la starea în care era atunci când venea vorba de mama copilului său.

Heather știa exact ce făcea Abby. O văzuse pe sora lui Connor tachinându-l, apoi îndreptându-se direct

spre ea. Nu avea nici o idee despre ce discutaseră cei doi frați, dar îl văzuse pe Connor ieșind în trombă din casă. Acum Abby încerca să o convingă să iasă după el.

- De ce? întrebă ea, privind-o pe Abby cu scepticism. Iarăși te bagi unde nu-ți fierbe oala?

- Cine, eu? întrebă Abby cu o expresie nevinovată. Sunt doar îngrijorată din cauza fratelui meu. Are ceva pe suflet zilele astea.

- A avut două săptămâni mai dificile la serviciu, spuse Heather.

Abby păru ușurată de acest răspuns.

- A vorbit cu tine despre asta, așadar? întrebă cu nerăbdare. Țsta e un progres.

- A pomenit câte ceva, recunosc Heather, dându-și pe dată seama de greșeala făcută. Nu i-aș spune chiar progres.

- Ba sigur că este, spuse Abby. Dovedește doar că tu ești prima persoană la care se gândește atunci când are ceva pe suflet. Ai fost alături de el în timpul facultății și al examenului pentru barou. Știi cât de dificil i-a fost. A venit la tine deoarece știa cu tu l-ai înțelege.

- Și ce vrei să spui?

- Că fiecare are nevoie de cineva special care înțelege cu adevărat prin ce trece. Este foarte bine că el te are pe tine.

- Nu mă are, Abby, spuse Heather răbdătoare. Nu mă mai are.

- Nu ai fi alături de el dacă ar trece printr-o criză? întrebă Abby, prefăcându-se șocată. Clătină apoi din cap. Nu cred asta. Orice altceva s-ar întâmpla, eu, una, știu cât de mult ții la el.

- Connor nu trece printr-o criză, spuse Heather, deși se întrebă dacă nu cumva era adevărat. Cu siguranță păruse zguduit de lucrurile pe care le descoperise recent. Vede doar lucrurile dintr-o altă perspectivă.

- Una mai bună?

- Este posibil.

- Atunci poate ar trebuie să-i stai în preajmă și să încurajezi asta, spuse Abby. Asta-i tot ce vreau să spun. Uită ce se petrece între voi acum. Nu ne dorim cu toții ca el să-și reevalueze puțin cariera deprimantă? Practic este de datoria noastră să facem totul pentru a-l încuraja în această direcție.

- Fratele tău are o carieră de succes, o corectă Heather.

- În ramura greșită a avocaturii, insistă Abby. Și pentru motivele greșite. Știu că nu mă vei contrazice în privința asta.

- Nu, nu o voi face, recunosc Heather fără tragere de inimă.

Oricât de mult o plăcea pe Abby, nu se simțea confortabil în postura de complice în care părea să o vadă aceasta.

- Atunci du-te după el și bagă-i mințile în cap, îi spuse Abby. Oricum ar fi ajuns la această nouă perspectivă, acum e momentul să profităm de avantaj.

Heather zâmbi.

- Nu crezi că dacă l-aș putea influența pe Connor, s-ar fi întâmplat deja de mult? Când vine vorba de slujba lui, Connor mă ignoră.

Desigur, puțin mai devreme Connor îi spusese că îi auzea vocea în cap. Poate că într-adevăr acum era momentul să insiste, așa cum tocmai spusese Abby. Înainte ca aceasta să mai adune și alte argumente, Heather cedă.

- Mă duc să vorbesc cu el, spuse ea. Cel puțin nu va mai trebui să asculte tentativele tale deloc subtile de persuasiune.

Abby fu încântată.

- Foarte bine! Contăm cu toții pe tine.

Heather se încruntă.

- Nu e cazul. Nu fac asta pentru tine sau pentru familia ta. O fac doar pentru că țin la Connor la fel de mult ca tine.

- Nu contează, zise Abby cu voioșie. Cel puțin veți vorbi. Numai asta e important.

Heather oftă. Poate că în lumea unui O'Brien uneltitor, numai asta era important.

Heather îl găsi pe Connor așezat în capul scărilor care duceau spre plajă. Fluxul făcea ca valurile să ajungă până la treapta de jos, acoperind cu totul fâșia îngustă de nisip de dedesubt. Se lăsă lângă el.

- Cu cine te-a cuplat acum Abby? întrebă el fără să o privească.

- Ce vrei să spui?

- Asta încearcă să facă, să știi. Este hotărâtă să îți facă legătura cu vreun investitor bogătaș, numai ca să-mi facă mie în ciudă. O privi încruntat. Nu o să funcționeze.

Heather zâmbi.

- Și totuși ești aici, singur, cu o atitudine îmbufnată.

- Atitudinea mea n-are nimic.

Ea își înghiți un hohot de râs.

- Da, văd asta.

El se întoarse spre ea.

- De ce ești aici? Ai venit să te lauzi cu noul bărbat din viața ta?

Heather nu-și mai stăpâni râsul.

- Nu, de fapt sunt aici pentru că sora ta a fost de părere că ai ceva pe suflet. Am fost convinsă să cred că s-ar putea să fie ceva legat de gândurile tale recente despre carieră.

Connor rămase cu gura căscată.

- Așa te-a convins să vii aici?

- Cam așa. Cum se potrivea cu conversația pe care am avut-o noi mai devreme, m-am gândit să verific.

- Nu există nici un bărbat?

- Deocamdată nu.

Privirea lui se îngustă brusc.

- Dar nu refuzi posibilitatea?

- Nu pare înțelept să o fac, spuse ea nonșalant. Și cariera ta? Te gândești să o abandonezi?

- Sunt puțin deziluzionat, nu nebun.

- Ceea ce înseamnă că sora ta a pus în practică încă unul din trucurile ei manipulative, concluzionează Heather.

- Jur că nu mai am încredere în nici un cuvânt din gura femeii ăleia, declară cu patos Connor. Nici tu nu ar trebui să o faci. Le-a pus pe gemene să întrebe dacă pot juca un rol la nunta noastră. Știi asta?

Heather chicoti, știind cât de entuziasmate puteau deveni Carrie și Caitlyn atunci când doreau ceva.

- Cum ai făcut față?

- Le-am spus adevărul. Le-am spus că nu ne căsătorim, ceea ce a dus la o întreagă discuție despre bebelușii născuți în afara sfintei căsătorii. Connor se cutremură. Nu au fost cele mai fericite momente din viața mea.

- Îmi imaginez.

El îi studie cu atenție chipul.

- Știu că ce mi s-a întâmplat sună ca o glumă, dar tu auzi des vorbindu-se despre faptul că avem un copil și că nu suntem căsătoriți?

- Nu e nimic ce nu pot gestiona. Ajută mult faptul că familia ta e atât de deschisă și de protectoare. Mă îndoiesc că cineva din oraș ar îndrăzni să spună ceva pe la spatele meu, cu atât mai puțin ceva direct.

- Îmi pare rău dacă cineva te-a făcut vreodată să te simți inconfortabil. Nu este corect.

Ea ridică din umeri.

- Când m-am mutat aici știam că vor fi întrebări. Adevărul este că e mai bine decât mă așteptam. Aud mult mai multe de la mama mea.

Connor se strâmbă.

- Îmi pot imagina. Ați vorbit în ultimul timp?

- De ce? Ca să-mi poată ține o altă predică? Nu mă interesează. Și-a făcut cunoscută părerea foarte clar.

Chipul lui Connor fu străbătut de o expresie plină de vinovăție.

- Heather, știi că nu am intenționat niciodată ca lucrurile să ajungă aici. Credeam că vom fi împreună pentru totdeauna, și că în cele din urmă asta ar fi suficient

să-i reducă la tăcere pe toți cei care cred că mariajul este singurul mod de a fi fericiți.

- Hei, ne-am făcut fiecare alegerile, Connor. Iar micuțul Mick este o binecuvântare. Nu voi lăsa pe nimeni, cu atât mai puțin pe mama, să spună altceva.

- Bine-nțeles că este, spuse el la fel de vehement. Cu toate acestea, nu pot să nu mă simt vinovat că între tine și mama ta există o ruptură, din vina mea.

- Nu este numai din vina ta. Știam în ce intru încă de la prima noastră întâlnire. Pe când ne-am mutat împreună, acceptasem deja situația. Ar fi greșit din partea mea să te acuz pe tine. Dacă cineva a schimbat regulile pe parcurs, aceea sunt eu.

Briza ușoară îi suflă o șuviță de păr peste față. Connor se întinse și i-o aranjă după ureche, mângâindu-i încet obrazul cu degetele. Chiar și un astfel de gest inocent îi trimise fiori prin întregul corp. Heather își spuse că ar fi trebuit să se ridice și să se întoarcă în casă, însă când întâlnește privirea lui Connor nu-și putu feri ochii, cu atât mai puțin nu mai putu mișca.

- Dumnezeu, ce dor mi-e de tine, spuse el încet. Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Și mie de tine.

El urmări cu un deget dâra udă de pe obrazul ei.

- De ce trebuie să fii atât de frumoasă?

Heather zâmbi.

- Ca să te chinui, probabil.

El se apropie mai mult. Heather își ținu răsuflarea, așteptând sărutul lui, dar Connor se retrase chiar în ultima secundă.

- Îmi pare rău, spuse el, cu vocea răgușită. Nu joc cinstit, nu-i așa?

Din nefericire, în acel moment ea nu-și dorea deloc ca el să joace cinstit. Voia să-i simtă gura peste a sa, brațele lui în jurul ei. Voia să simtă puterea care o făcuse mereu să se simtă atât de în siguranță.

- Nu, confirmă ea, cu vocea tremurând.

Dacă și-ar fi exprimat nevoia, ar fi obținut ceea ce dorea, un sărut care i-ar fi stârnit amintirile... și durerea din inimă.

În schimb, se forță să zâmbească, se ridică în picioare și intră în casă, mulțumindu-se doar cu durerea din inimă.

Connor mai rămase lângă golf un timp înainte să se întoarcă și el. Când reveni în casă, Heather și fiul lor plecaseră deja.

- Micuțul Mick avea un pic de febră, îi spuse mama lui. Heather s-a gândit că e mai bine să-l ducă acasă, în patul lui.

Connor o privi îngrijorat.

- E bolnav?

Megan îi atinse brațul, cu un gest menit să-l liniștească.

- Copiii fac des febră, Connor. Sunt sigură că e vorba doar despre o boală ușoară a copilăriei. Dacă se dovedește a fi ceva mai serios, Heather ne va anunța.

- Nu am de gând să stau și să aștept, spuse el. Spune-i lui Jess că a trebuit să plec. Aveam planuri să ieșim la Brady's în seara asta. Trebuie să mergă fără mine. Will ne așteaptă acolo.

Ochii mamei lui se luminară.

- Serios? Se întâmplă ceva între ei doi?

- Nu, dacă Jess o ține pe a ei, recunosc Connor.

- Dar Will e nebun după ea, nu-i așa? insistă ea.

El încuviință din cap.

- Așa mi se pare. Eu încerc să rămân neutru.

Expresia lui Megan deveni gânditoare.

- Dacă ceea ce spui este adevărat, iar eu îi spun lui Jess că nu mergi, nu va merge nici ea.

Connor nu se gândise la asta.

- Ai dreptate. Probabil că ar trebui să-l sun pe Will și să anulez.

- Nu, spuse mama lui în grabă. Îi voi spune lui Jess că treci pe la Heather și vă întâlniți direct la bar.

Părea deosebit de încântată de soluția găsită.

Connor izbucni în râs.

- Mă bucur să văd că gena băgării nasului în oala altora n-a sărit pe nimeni din familie.

- Cu siguranță nu pe mine, spuse Megan. Însă eu încerc să fiu ceva mai subtilă decât alții pe care i-am putea numi.

- Ai grijă cu Jess, mamă. Este mai vulnerabilă decât pretinde.

- Știu asta, zise ea încet, apoi îi atinse obrazul. Mulțumesc că ai grijă de ea. Îl studie câteva momente cu atenție. Dar cine are grijă de tine, mă întreb?

Connor respinse ideea că ar avea nevoie de cineva.

- Viața mea este sub control. Nu am nevoie de nimeni care să aibă grijă de mine.

Ea clătină din cap, cu o expresie tristă pe față.

- De-ar fi adevărat! Du-te și vezi ce-ți face fiul. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Connor ieși din casă având sentimentul ciudat că tocmai avusese o conversație cinstită cu mama lui sau una din puținele pe care și le putea aminti. Aprecia nu numai preocuparea ei pentru Jess, ci și faptul că era sigur că, dacă fiul lui ar fi fost cu adevărat bolnav, nu ar fi precupețit nici un efort pentru a-i veni în ajutor.

Când ajunse la apartamentul lui Heather, nu mult mai târziu, luminile de la etaj erau aprinse. Parcă pe alea din spatele magazinelor și urcă scările câte două odată. Ar fi bătut cu putere în ușă, dar se temu că micuțul Mick dormea. Bătu cu blândețe, apoi încercă clanța. Ușa se deschise de îndată, ceea ce era un subiect pentru o altă discuție. În seara aceea trebuia să se concentreze asupra fiului lui.

Heather era la jumătatea drumului spre ușă când el intră în casă. Îl privi surprinsă.

- Ce faci aici? întrebă ea cu neîncredere.

- Mama a spus că micuțul Mick a făcut febră.

Ea păru să se relaxeze la auzul răspunsului.

- Nu ar fi trebuit să te îngrijoreze. Nu e nimic, spuse ea. Temperatura i-a revenit deja la normal, iar el doarme dus.

El rămase pe loc, simțindu-se dintr-odată inconfortabil. Era perfect conștient de faptul că-i invadase spațiul, spațiu pe care ea încercase să-l păstreze ca pe un sanctuar, departe de orice amintire cu el.

- Ar trebui să plec, atunci.

Ca și cum ar fi ghicit la ce se gândea, Heather reuși să zâmbească.

- Este în regulă. Acum ești aici. Vrei ceva de băut? Mă tem că nu am bere sau vin, doar niște suc.

El îi cercetă chipul cu privirea.

- Nu te deranjează?

- Ei bine, ai trecut deja pragul și lumea nu s-a sfârșit, așa că presupun că este în regulă.

El se gândi la sărutul pe care aproape că îl împărtășiseră mai devreme. Era ca și cum ar fi tentat soarta, aflându-se aici, singur cu ea, chiar dacă micuțul Mick dormea în camera alăturată.

- Nu cred că este o idee prea bună să fiu aici, zise el în cele din urmă. Mai devreme am vrut să fac mai mult decât să te sărut. Dacă rămân, cine știe ce se poate întâmpla?

Ea se uită în ochii lui.

- Să știi că într-un fel îmi place ideea că încă te mai pot face să-ți pierzi controlul.

Privirea lui se îngustă.

- Ce vrei să spui, Heather?

- Doar că sunt dispusă să-mi asum riscul ca tu să rămâi, spuse ea grăbită. Nu că te-aș încuraja să faci ceva.

El zâmbi la auzul tonului ei grăbit, care aproape că o lăsase fără aer.

- Este în regulă pentru tine dacă stăm puțin aici și ne torturăm unul pe celălalt cu gânduri despre toate lucrurile pe care nu le vom face?

Ea aprobă din cap.

- Să-ți torn un suc?

Connor observă provocarea din ochii ei.

- Sigur. De ce nu? Puțină tortură seducătoare face bine sufletului.

- Sunt aproape sigură că ajută la formarea caracterului, spuse ea, deschizând sticla de suc și turnându-l în pahare, peste gheață.

- Sper că-ți dai seama că nu este suficientă gheață în frigiderul acela al tău pentru a răcori toate gândurile care-mi trec acum prin cap.

Ea îi aruncă un zâmbet seducător, pur feminin.

- Chiar sper să fie așa, recunosc ea. Ce spune asta despre mine?

- Că îți place să mă ațâți, replică el amuzat, în ciuda agoniei garantate, dacă jocul acesta continua. Cum de nu am știut asta despre tine?

- Pentru că în trecut ai obținut mereu ce ai vrut, spuse ea.

- Dar nu și în seara asta? întrebă el.

- Nu și în seara asta, confirmă ea.

- Atunci mă voi mulțumi cu compania, spuse el, alegându-și un scaun care era suficient de departe de canapeaua pe care se așezase Heather.

Distanța putea să-l împiedice să acționeze conform tentațiilor, deși, descoperi el, nu-l ajuta deloc să se răcorească.

capitolul 13

- Mașina lui Connor era parcată aici aseară târziu? întrebă Laila duminică dimineată, când trecu pe la Heather.

- A venit să vadă ce face micuțul Mick, spuse Heather, roșind, deși Connor avea un motiv perfect legitim pentru a veni la ea. Nu avuseseră o întâlnire secretă. Cu toate acestea, se simți obligată să adauge: Megan i-a spus că Mick a făcut febră.

- Și pentru asta a rămas jumătate de noapte? întrebă Laila în continuare, fără nici o expresie. Nu știam că este un tată chiar atât de devotat.

- Bine-nțeleș că e, răspunse Heather defensiv. Își adoră băiatul.

- Dar nu suficient pentru a se căsători cu mama lui, comentă Laila, apoi adăugă, clătinând din cap: Individul e un idiot.

- Hei, nu spune așa ceva despre Connor! protestă Heather. Știam de la bun început cum stau lucrurile. Am sperat că se va schimba pe parcurs.

Laila clătină din cap.

- El îl cunosc de mai demult. Îmi mențin afirmația că e un idiot. Nu e greșit să-ți dorești ce-și dorește orice femeie, un soț și o familie, mai ales când partea cu familia s-a întâmplat deja. Nu-mi vine să cred că se poartă atât de egoist și iresponsabil.

- Își întreține copilul, așa că nu e deloc iresponsabil. Mar întreține și pe mine, dar am refuzat să iau altceva decât pensia alimentară de la el. Ține minte că el a vrut să stăm cu el. Eu am ales să plec.

Laila își dădu ochii peste cap.

- Sigur. Ar fi fost excelent să vă aibă în preajmă, fără nici un fel de implicare din partea lui. I-ar fi ieșit totul după cum ar fi vrut el. Tu ce ai fi avut?

Heather se regăsi în ciudata poziție de-a simți nevoia să apere tocmai comportamentul care o făcuse să plece. De vreme ce nu putea face asta, replică:

- De asta ai venit, Laila? Să-l faci pe Connor în fel și chip? Dacă da, poți să pleci.

Laila își ridică imediat mâinile, într-un gest împăciuitor.

- Îmi pare rău, spuse ea. Dacă tu ai acceptat situația, eu nu am dreptul la critică. De fapt, am venit să te invit azi la Abby și Trace. Fac un grătar pe plajă. Toată lumea a fost de acord că buni are nevoie de o pauză de la cinele duminicale.

Heather clătină din cap la auzul invitației.

- Cred că am avut parte de destui O'Brieni zilele acestea. În plus, am de rezolvat o grămadă de acte pentru magazin.

- Atunci ce-ar fi să-l iau eu pe micuțul Mick? se oferă Laila. Va putea petrece câteva ore cu tatăl lui, înainte ca acesta să se întoarcă în Baltimore, după-amiază.

- Date fiind comentariile tale de mai devreme, sunt surprinsă că ești de acord să-mi încredințezi fiul lui Connor, spuse Heather.

Laila rânji.

- Este felul meu de a mă asigura că ai o pauză. Îmi va face o deosebită plăcere dacă micuțul Mick va face vreo scenă și-l va alerța pe Connor în toate părțile.

- Cât timp motivele tale sunt oneste...spuse Heather, zâmbind.

Indiferent de cum se întâmpla, gândul de a avea câteva ore doar pentru ea părea un cadou venit din cer. Nu o mai interesau actele. Avea de gând să-și petreacă timpul făcând o baie lungă și fierbinte, cu spumă. Când fusese ultima oară când se putuse răsfăța așa? Nu-și mai aducea aminte.

- Suficient de oneste, o asigură Laila. Îmi va face plăcere să-l iau cu mine. Iar lui Connor îi va face bine

să se întrebe unde ești, mai ales dacă aseară s-a întâmplat ceva interesant. O privi cu șiretenie pe Heather. S-a întâmplat?

- Laila Riley!

Prietena ei chicoti.

- Verificam doar. Am crezut că-ți va scăpa vreun amănunt picant.

- Nu este nimic picant de dezvăluit, insistă Heather.

Cu excepția scânteilor mereu prezente între ea și Connor, își spuse ea în gând. Desigur, pasiunea nu fusese niciodată o problemă între ei. Transformarea lor într-o flacără eternă fusese de fapt problema.

- Ei bine, spuse Laila, evident dezamăgită. Se duse spre țarc. Vii cu mine pe plajă, voinicule?

Ochii micuțului Mick se luminau când o auzi pomenind de locul lui preferat.

- Plajă, spuse el, entuziasmat.

- Tatăl tău va fi și el acolo, zise Laila.

- Ta, o îngână el, întinzându-și brațele.

Laila îl ridică la piept, gâdilându-l cu nasul pe gât.

- Nimic nu-i mai plăcut decât mirosul unui bebeluș, spuse ea, cu o urmă de regret în glas.

- Când ai de gând să te așezi la casa ta și să ai și tu unul? întrebă Heather.

Laila râse, dar sunetul părea cumva forțat.

- Cine știe? Deocamdată nu e în cărți. Nu am întâlnit pe nimeni interesant de luni întregi. Aproape m-am făcut să regret că m-am despărțit de ultimul meu prieten, oftă ea. Dar chiar și când sunt foarte deprimată, știu că aș fi murit de plictiseală dacă am fi rămas împreună. Nu e niciodată bine să te mulțumești cu mai puțin.

- Persoana potrivită ar putea fi chiar după colț, o consolă Heather.

- În Chesapeake Shores? se strâmbă Laila. Nu avem chiar atât de multe colțuri.

- Mi se pare că Abby, Shanna și Bree te-ar contrazice, spuse Heather.

- Fără îndoială, răspunse Laila. La ce oră să-l aduc pe micuț înapoi? Rânji șmecherește și spuse: Sau ar trebui să-l încurajez pe Connor să-l aducă?

- Tu îl iei, tu îl aduci acasă, spuse Heather. Ca la o întâlnire.

Laila dădu din cap.

- Voi face tot ce pot, dar dacă îl cunosc cât de cât pe Connor, pe el îl vei vedea aici peste câteva ore.

Heather știa că prietena ei avea dreptate, ceea ce însemna că trebuia să-și folosească cu înțelepciune orele libere. Deși nu se punea problema de a-l seduce pe Connor, nu însemna că nu-l putea tortura puțin înainte de a pleca din oraș.

Connor stătea în fața ușii apartamentului lui Heather, cu fiul său adormit în brațe, și aștepta ca Heather să le deschidă. Când aceasta deschise ușa, Connor aproape că-și înghiți limba.

Părul ei era ciufulit, așa cum era de obicei după ce făceau dragoste. Obrajii îi erau aprinși, în același fel. Chiar și buzele îi păreau pline, ca și cum fuseseră sărutate recent. Era aproape dezbrăcată - purta un halat de mătase pe care el nu-l mai văzuse niciodată. Abia îi ajungea până la coapse, iar dedesubt nu purta nimic, dacă ochii nu îl înșelau.

- Ce naiba făceai? spuse el, întrebându-se dacă avea pe cineva ascuns în dormitor. Nu ar trebui să deschizi ușa așa.

- Așa cum? întrebă ea cu o expresie inocentă.

- Ca și cum ți-ai fi petrecut după-amiaza făcând dragoste, spuse el iritat. Să-l duc pe fiul nostru la Sally până când te îmbraci și scapi de cine e înăuntru cu tine?

Spre surprinderea lui, Heather izbucni în râs.

- Nu sunt deloc amuzat, o informă el.

- Poate că nu, dar cu siguranță ai o imaginație foarte bogată, spuse ea, deschizând ușa mai tare. Aruncă o privire. Nu e nici un bărbat ascuns aici.

- Atunci de ce arăți așa? M-ai văzut venind și l-ai scos repede afară?

Ea îl privi fără nici o expresie.

- De ce te ambalezi așa, Connor? Noi doi am terminat-o. Ce fac eu nu te privește deloc.

- Sigur că mă privește! izbucni el, ridicând tonul.

- De ce?

- Pentru că încă te iubesc, la naiba!

- Îmi pare bine să aud asta, spuse ea, ca și cum i-ar fi făcut un compliment despre culoarea rujului. Dar acțiunile vorbesc mai tare decât cuvintele. Știu că înțelegi asta, pentru că o folosești în sala de judecată mereu. Este parte din strategia ta standard prin care te asiguri că pui femeile care depun mărturie la locul lor.

Connor se încruntă.

- Ce ai pățit astăzi? Aseară am avut o conversație absolut normală. De fapt, chiar am crezut că ne înțelegem mai bine decât am făcut-o în ultimul timp.

- Așa am crezut și eu, recunosc eu ea. Dar apoi ai venit aici, făcând tot felul de presupuneri și acuzații cu privire la comportamentul meu.

El trase adânc aer în piept. Nu-i venea ușor să-și ceară iertare, deși în ultimul timp o făcuse destul de des.

- Îmi pare rău. Am reacționat exagerat. Te-am văzut și mi-am pierdut mințile. Nu era sută la sută convins, dar i se păru că detectează o urmă de satisfacție în privirea ei. Exact asta voiai, nu-i așa? o întrebă el suspicios.

Ea ridică mâna, cu două degete apropiate, indicând:

- Poate că da, puțin, recunosc eu ea.

- Trebuie să încetăm jocul acesta, spuse el în cele din urmă. Într-una din zile unul din noi va face sau va spune ceva care va distruge tot ce a mai rămas între noi.

- Ce anume? întrebă ea.

- Prietenie și respect. Privirea lui o întâlni pe a ei. Nu vreau asta, Heather. Trebuie să ne gândim la micuțul Mick.

Expresia ei deveni la fel de serioasă.

- De acord. Îmi pare rău. Nu se va mai întâmpla. Data viitoare când vii în oraș, mă voi purta cât se poate de prietenos.

- De ce nu mă liniștește asta întru totul?

- Nu știu, spuse ea. Asta era intenția mea. Când mai vii? S-ar putea să-mi ia ceva timp să-mi ajustez comportamentul.

Connor se gândi la ce spusese ea. Deși voia să-și vadă fiul - și să o vadă pe Heather, dacă era cinstit - ceva îi spunea că distanța pe care o căutase cu o seară înainte nu era suficientă. Deocamdată trebuia să pună mai mulți kilometri între ei.

- Te anunț, spuse el în cele din urmă.

Era posibil să nu-i ajungă câteva săptămâni. Era poate mai sigur să aștepte câteva luni.

Ea se întinse și i-l luă pe micuțul Mick din brațe, apoi îl privi în ochi.

- Nu întârzia prea mult, bine? Îi va fi dor de tine.

El oftă adânc.

- Asta funcționează în ambele sensuri. Poate că Abby îl poate aduce în Baltimore pentru un sfârșit de săptămână.

În ochii ei apăru o urmă de dezamăgire, dar încuviință din cap.

- Spune-mi când și rezolvăm, promise ea.

Deși îi stăteau pe buze o mulțime de cuvinte pe care voia să le spună, deși nu ar fi trebuit, Connor se întoarse și plecă. Spre deosebire de alte ocazii în care își luaseră rămas-bun, de data aceasta părea să fie vorba de ceva mai definitiv.

- Ce e în neregulă cu fiul ăsta al nostru? mormăi Mick atunci când Megan îi spuse că nici de data aceasta Connor nu avea să vină acasă pentru sfârșitul de săptămână.

Evitase Chesapeake Shores pentru o lună deja.

- Este încăpățânat, asta-i problema, spuse Megan. Este prea mândru să recunoască ce dor îi este de Heather și că a făcut o greșală îngrozitoare.

- Cum naiba putem rezolva situația asta? întrebă Mick.

- Nu știu dacă puteți, răspunse mama lui, sorbind din ceașca cu ceai, în timp ce erau toți trei așezați la masa din bucătărie, într-o vineri dimineată. Connor e un adult în toată firea și e tată. Este timpul să-și dea singur seama de lucruri.

- În ritmul ăsta, fiul său va deveni adult la rândul lui înainte ca lui Connor să-i vină mintea la cap, ripostă Mick.

- Nell are dreptate, spuse Megan. Amestecul nostru nu va face decât să înrăutățească lucrurile. Mai bine să ne canalizăm eforturile înspre Heather și nepotul nostru, în orice fel putem.

Mick clătină din cap.

- Asta nu e suficient. Am discutat despre o strategie cu o vreme în urmă. Spun că e timpul să o punem în practică.

Megan se încruntă.

- Vorbești despre încercarea de a-l ademeni pe Connor să se mute în oraș? Nu sunt sigură că ar trebui să facem asta, Mick. Mi-e teamă că se va simți mizerabil practicând avocatura aici.

Spre surprinderea lui Mick, mama lui păru intrigată de această idee.

- Joshua Porter trebuie să se retragă cât de curând, spuse Nell, punând cu repeziciune informațiile cap la cap. Vorbește despre asta de ani buni. Poate că l-aș putea îmboldi puțin, sugerându-i că este momentul potrivit și că am persoana perfectă care să-l înlocuiască.

Mick îi aruncă lui Megan o privire triumfătoare.

- Exact așa cum credeam. Connor ar putea prelua biroul lui Joshua. Chiar dacă fiul meu știe sau nu, orașul ăsta e în sângele lui, așa cum e într-al meu și al restului familiei. Și-ar putea face o viață bună aici.

Megan păru că se resemnează.

- Dacă voi doi vreți să complotați, n-aveți decât. Puneți lucrurile în mișcare. Însă în cele din urmă,

trebuie să fie decizia lui Connor. Fără nici o presiune din partea voastră. De acord?

Nell se încruntă la ea.

- Când am presat eu pe cineva din familie? Voi discuta cu Joshua. Ce se întâmplă după aceea, ține numai de ei.

Megan se întoarce spre Mick.

- Și tu?

- Voi sta deoparte, promise Mick. Crede-mă, Connor va înțelege singur toate avantajele acestei propuneri.

Megan dădu cu satisfacție din cap, evident încântată de răspunsul lui. Spre surprinderea lui însă, ochii i se inundară de lacrimi.

- Sper să ai dreptate în legătura cu asta, Mick. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l am pe Connor din nou acasă. Simt că afacerea neterminată dintre noi nu va avea un final decât dacă petrecem mai mult timp împreună. Chiar dacă lucrurile au stat mai bine în ultimul timp, Connor tot mă poate evita ori de câte ori vrea, dacă locuiește încă în Baltimore.

- Se va întâmpla, spuse Mick, plin de încredere.

Avea el să se asigure de asta. Nu era în joc doar liniștea sufletească a soției sale, ci și viitorul lui Connor.

La mijlocul lui iunie, Connor primi un telefon neașteptat de la Joshua Porter, care își deschisese biroul de avocatură în Chesapeake Shores în același an în care fusese fondat acesta.

- Data viitoare când treci prin oraș, mi-ar plăcea să ne întâlnim, spuse avocatul. Am o propunere pentru tine.

- Ce fel de propunere? întrebă Connor sceptic.

Porter era mai în vârstă decât tatăl său, și nu se prea învârtiseră în aceleași cercuri. De fapt, Connor își amintea de existența unei animozități între Mick și Porter, de pe vremea când Porter îl ajutase pe unchiul Thomas cu acțiunea legală care îngrădise planurile lui Mick, în timpul construirii orașului. Mick nu-i iertase pe nici unul pentru asta.

- Mă gândesc să mă pensionezez și caut pe cineva care să-mi preia clientela, spuse Porter. Ești prima persoană la care m-am gândit.

- Nu lucrez în domeniul comercial, nu mă ocup de taxe și nici de contravenții în trafic, spuse Connor, știind că acestea constituiau majoritatea cazurilor într-un orașel. În plus, locuiesc în Baltimore.

- Rădăcinile tale sunt aici, îi aminti Porter. După cum aud, ai aici un băiat care ar putea beneficia avându-te în preajmă.

Connor oftă.

- Ai stat de vorbă cu tata.

Bătrânul avocat chicoti.

- Cu bunica ta, de fapt. Pare să creadă că ești pregătit pentru o schimbare. Are dreptate? Ne putem întâlni sau nu?

Connor ezită. Ideea de a se muta înapoi în Chesapeake Shores nu îi venise niciodată, nu când era pe cale să devină partener la o importantă firmă de avocatură din Baltimore. Pe de altă parte, Heather și fiul lui erau acolo și, dacă nu altceva, ultimele luni îl învățaseră că separarea de ei nu avea să fie mai ușoară. Faptul că în ultima săptămână îl avusese din nou drept client pe Paul Lacey, care pendula între decizia de a divorța și de a rămâne alături de familie, îl făcu pe Connor mai deschis decât ar fi fost altfel la sugestia lui Porter.

- Voi veni mâine după-masă, spuse el în cele din urmă.

După gândurile tulburătoare pe care le avusese în ultimul timp, poate că soarta conspira să-i arate calea pe care o putea lua viața lui. Mai probabil era însă că bunica sa luase problema în propriile mâini și-i arăta de ce avea nevoie încă înainte ca el să-și dea seama, grație intuiției ei uimitoare.

Connor sperase să vină și să plece din oraș fără ca nimeni din familie să afle. Nu dorise să le stârnească speranțe false. Nu dorise nici ca toți membrii familiei

să-și exprime opiniile în legătură cu decizia în fața căreia se găsea. Până după întâlnirea cu Porter nu avea nici o idee dacă mutarea în Chesapeake Shores era o opțiune realistă sau nu.

Connor se gândise că biroul lui Porter, care se afla lângă casa lui, la câteva case distanță de Main Street, ar fi fost o locație potrivită. Programase întâlnirea târziu după-amiază. Ce nu luase însă în considerare fusese lipsa de discreție a avocatului, sau radio-șanțul orașului; datorită lor, Connor văzu un Mustang clasic extrem de familiar parcat pe aleea din fața casei avocatului – ceea ce însemna că Mick era înăuntru. Connor oftă din greu și aproape renunță la întâlnire, dar lașitatea nu făcea parte din natura sa.

Parcă pe stradă, apoi trecu pe lângă firma veche din curte și intră în birou, unde fu întâmpinat de Chelsea Martin, care fusese majoretă pe vremea când Connor juca baseball. Chelsea îi zâmbi larg.

– Când am văzut azi numele tău în agendă, nu mi-a venit să cred, Connor, spuse ea, debordând de entuziasm. Cât de mult a trecut?

– Cred că ultima oară ne-am văzut la absolvirea liceului, spuse el.

– Ai uitat de focul de tabără de pe plajă, la câteva zile după asta? îl tachină ea. Ne-am cuplat în seara aceea. Eram sigură că mă vei suna.

Connor tresări.

– Ce pot spune? Eram un ticălos pe-atunci.

– În oraș se zvonește că încă mai ești, spuse ea cu voioșie. Toată lumea îi place pe Heather și pe fiul tău adorabil.

– Și eu la fel, murmură el, întrebându-se dacă Chelsea avea să vină la pachet cu afacerea, dacă decidea să se întoarcă în oraș. Perspectiva ei clară asupra lui și a greșelilor lui putea fi stânjenitoare.

- Apropo, tatăl și bunica ta sunt în biroul domnului Porter acum. Îi voi anunța că ai sosit. Ar trebui să termine curând.

Poate că prezența lui Mick nu făcea parte din cine știe ce conspirație, concluzionează Connor. Poate că o adusesse pe buni pentru o întâlnire de afaceri. Și totuși, sincronizarea era cel puțin suspectă.

De îndată ce Chelsea își sună șeful, ușa biroului se deschise, iar Joshua Porter îi făcu semn să intre. Părea să aibă cel puțin optzeci de ani, cu umerii căzuți, ochelari groși și păr din ce în ce mai rar. Însă în spatele ramelor ochelarilor, ochii era strălucitori, iar Porter îl studie pe Connor cu șiretenie.

- Nu arăți suficient de mare să fi terminat facultatea de drept, spuse Porter. Dar în prezent toți mi se pare că arată ca niște copii.

- Te asigur că am calificarea și experiența câștigată în cadrul unei firme de avocatură importante, despre care buni ți-a spus deja, probabil, spuse Connor.

- Oh, te-a ridicat în slăvi în ultima oră, spuse Porter. Desigur, asta m-a făcut să mă întreb de ce a venit la mine, dacă ești chiar atât de bun.

- Pentru că prefer să-mi țin afacerile în afara familiei, spuse Nell. Chiar și o femeie bătrână ar trebui să aibă câteva secrete pe care nimeni să nu le afle înainte de moartea ei.

Connor râse și se aplecă să o sărute pe obraz.

- Ce fel de secrete ascunzi de noi, buni? Și de ce i le-ai spune tocmai lui tata?

Ea ignoră întrebarea.

- L-am lăsat pe Mick înăuntru doar de câteva minute. Nu a fost aici cât am discutat cu Joshua despre afacerile mele.

Mick o privi pieziș.

- Hei, sunt în stare să țin un secret, mamă. Nu ai habar de câte mi s-au spus în decursul anilor.

- Dă-mi un exemplu, spuse ea, apoi râse de propria glumă.

Mick râse și el.

- Nu mă poți prinde în capcană așa ușor. Se întoarse apoi spre Connor. Ce te aduce aici?

Connor clătină din cap.

- Ai reușit să mă întrebi asta ca și cum n-ai fi știut nimic, tată. Poate că ar trebui să vorbești cu Bree să te angajeze la compania ei teatrală.

- Eu și Connor avem de discutat ceva, spuse Porter. Și deoarece e destul de târziu, ar trebui să ne apucăm de treabă. Prinse mâna lui Nell și i se adresă ei: Asta dacă am terminat discuția noastră.

- Ai făcut tot ce te-am rugat, ca întotdeauna, îi spusese Nell. Haide, Mick. Poate că putem merge cu capota mașinii jos. A trecut ceva timp de când am mers în decapotabila ta de colecție.

- Grozavă idee! exclamă Mick entuziasmat, mereu bucuros să iasă cu mașina lui clasică, deși era fioros de protector când venea vorba să lase pe cineva din familie să o conducă.

Dintr-odată Connor își aminti cum mama lui se strecura cu mașina din garaj din când în când, aproape întotdeauna atunci când Mick făcuse ceva ce o supăraseră. Își privi tatăl cu nevinovăție, apoi i se adresă bunicii lui:

- Buni, pun pariu că mama te-ar scoate la plimbare oricând ai vrea.

Tatăl său îl privi dezaprobat.

- Nu încerca să stârnești necazuri, tinere. Știu totul despre cum mama ta scotea pe furiș mașina la plimbare.

- Și totuși, te-ai recăsătorit cu ea, îl tachină Connor.

- Să nu crezi că și tu ai parte de același tratament. Ești norocos că nu ai zgâriat-o niciodată.

Connor împrumutase mașina o singură dată. Mama lui îl acoperise, sau cel puțin așa crezuse până în momentul de față. Se părea că cei doi chiar nu mai aveau secrete

unul față de celălalt. Se hotărî că era mai înțelept să tacă. Mick păru amuzat de decizia lui.

- Ne vedem mai târziu acasă? întrebă Mick.

- Mă gândeam să rămân până duminică, dacă se poate, spuse Connor, răzgândindu-se în privința întoarcerii în Baltimore după întâlnire.

Prezența lui avea să fie observată oricum, grație întâlnirii întâmplătoare cu buni și cu tatăl lui. Mai mult, trecuseră deja câteva săptămâni de când nu mai petrecuse cu adevărat timp cu fiul său.

- Sigur că se poate. O anunț pe mama ta. Vom aștepta cu cina până când te întorci. Mick îl privi cu șiretenie. Asta dacă nu ai planuri cu Heather.

- Nici un plan, spuse Connor, susținându-i privirea cu o oarecare doză de sfidare.

Mick mormăi ceva neinteligibil în barbă, iar Connor fu sigur că era foarte posibil ca tatăl lui să-l fi făcut idiot. Mick plecă însă înainte ca fiul său să-l poată confrunta.

În timp ce Porter îi conduse pe Mick și pe bunica lui, Connor privi de jur împrejurul biroului. Mobilierul impunător, de piele, părea confortabil, deși puțin vechi. Cărțile de drept din biblioteca din spatele biroului păreau des utilizate. Lumina inunda încăperea printr-un bovindow generos. Nu observă o a doua încăpere ce putea fi folosită drept birou, ceea ce-l făcu să se întrebe dacă Porter dorea ca el să lucreze aici sau altundeva, unde să-i trimită treptat clienții în timp ce el se pregătea de retragere.

Un moment mai târziu, Porter reveni și închise ușa.

- Să ne cunoaștem. Spune-mi despre ce ai făcut în Baltimore.

Connor descrie firma și lista sa de clienți.

- Sună cam deprimant, dacă mă întrebi pe mine, spuse bătrânul.

- În ultimul timp așa mi s-a părut și mie, recunoscu Connor, spre surprinderea lui. Dar nu sunt sigur

că dreptul comercial și tranzacțiile imobiliare îmi vor plăcea mai mult.

- Vrei să știi ce cred eu? întrebă Porter.

Connor aprobă din cap.

- Când practici avocatura într-un oraș mare ca Baltimore, mai ales când te ocupi în principal de divorțuri și bătălii pentru custodie, vezi oamenii în cea mai rea perioadă a vieții lor. Ajungi să-i cunoști numai pentru puțin timp, cât îi ajuți să navigheze prin apele tulburi ale legii. Cu cei mai mulți nu te mai întâlnești, adevărat?

- Da, așa e.

- Aici vei avea de-a face cu oameni pe care îi cunoști. Dacă ești genul de bărbat pe care sunt sigur că bunica ta a încercat să-l crească, îți va păsa de ce se întâmplă în viețile lor. Pentru tine nu va fi vorba doar de moțiuni și dosare. Iar când totul e gata, îți vei vedea clienții și a doua zi, la biserică, sau pe stradă, sau la localul lui Sally. Vei ști cum le merge. Te vor invita la noua lor casă, pe care i-ai ajutat să o cumpere. Probabil le vei fi alături dacă vor avea perioade mai dificile, dar le vei fi alături și pentru momentele fericite. Căută privirea lui Connor și îl întrebă: Înțelegi ce vreau să spun?

- Cred că da, răspunse Connor.

- Faci parte dintr-o astfel de comunitate în Baltimore?

- Nu, domnule.

- Ți-ar plăcea să fie așa?

Connor se gândi la viața pe care o avea, mai ales acum, când Heather și micuțul Mick plecaseră. Câștiga bine. Avea o carieră de succes. Ce nu avea era o viață, una de felul celei descrise de Joshua Porter. Deodată știu ce avea de făcut. Cu toate acestea, era încă precaut.

- Dacă accept, cum va funcționa totul? îl întrebă el pe avocatul în vârstă.

Porter îi prezentă ideile sale despre un posibil parteneriat.

- Mai este un birou aici în spate. Acela ar fi al tău. Chelsea s-ar descurca probabil să lucreze pentru amândoi,

dar dacă nu, putem oricând să mai aducem pe cineva. Eu voi începe să-mi reduc volumul de muncă. Nu pot încă spune cât de mult sau cât de repede. Unii dintre clienții mei nu vor dori să-și schimbe avocatul, iar eu, unul, nu sunt încă pregătit să renunț complet, de pe-o zi pe alta.

- Ești sigur că este suficient de mult de muncă pentru amândoi? întrebă Connor.

- Știu că este mai mult decât pot eu gestiona, răspunse avocatul. Nu refuz pe nimeni care intră pe ușă, pentru că nu sunt pregătit să-i trimit în afara orașului, la vreun străin. Mai sunt destui avocați buni în regiune, dar celor mai mulți oameni le place să aibă de-a face cu cineva cunoscut.

Ceea ce descria el avea un ritm mult mai lent decât cel cu care era obișnuit Connor, dar poate că timpul care îi rămânea putea fi folosit pentru alte priorități. Acceptarea ofertei însemna și o reducere a câștigului, dar costul vieții aici avea să fie mult redus. Avea de luat în considerare o mulțime de factori.

- Lasă-mă să mă gândesc la asta până luni, propuse Connor. Putem vorbi luni dimineață, înainte să mă întorc în Baltimore?

- De acord, spuse Porter, apoi strigă cu o voce surprinzător de puternică: Chelsea, vino aici!

Ea își vârî capul pe ușă.

- Da?

- Trece în calendar o întâlnire cu Connor, pentru luni dimineață. Se uită întrebător la Connor. Este bine la ora opt?

- Voi fi aici, spuse Connor.

- Dacă ai vreo întrebare până atunci, sună-mă. Altfel, ne vedem luni dimineață, la prima oră.

Connor mai privi o dată încăperea, apoi întâlni privirea lui Joshua Porter. Se gândi la toți mentorii pe care îi avea în Baltimore. Poate că erau mai eleganți și categoric mai bogați, dar puțini spuneau lucrurile pe față, așa cum

o făcuse Porter. Connor îl plăcuse instinctiv pe bătrânul avocat, și-i plăcuse și mai mult imaginea pe care i-o prezentase acesta despre ce însemna practicarea avocaturii în Chesapeake Shores.

Știa deja ce avea de gând să facă, dar mai știa și că avea nevoie să se gândească la asta în acest sfârșit de săptămână. Era o decizie importantă, cu multe ramificații, inclusiv faptul că Heather și fiul lui aveau să facă parte din viața lui zi de zi. Acest lucru putea fi o adevărată tortură – sau cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

capitolul 14

Heather era în mijlocul cursului ei de cusut sâmbătă dimineată, când Megan trecu pe la magazin, cu ochii plini de încântare.

- Ai un minut? o întrebă ea pe Heather, după ce le salută pe Laila, Connie și celelalte femei prezente.

- Terminăm peste o oră, spuse Heather. Poți aștepta?

- Du-te, Heather, spuse Laila. Oricum trebuie să ne refacem cusăturile. O vei lua razna dacă stai și te uiți la noi.

Heather chicoti.

- Cine știa că voi avea camera plină de niște începătoare perfecționiste? În regulă, mă întorc într-un minut.

I se alătură lui Megan pe trotuarul din fața magazinului. Era una din acele zile spectaculoase rare de iunie, când aerul era blând și primăvărat, nu apăsător. Se simțea bine să iasă afară, chiar și numai pentru câteva minute. Heather o studie pe Megan, care abia se abținea să nu izbucnească.

- Ce se întâmplă?

- Ai vorbit cu Connor de curând?

Heather clătină din cap.

- Au trecut vreo două săptămâni. De fapt, chiar voiam să-l sun și să-i spun că nu și-a mai vizitat fiul.

- Nu te îngrijora. Cred că-l vei vedea înainte să se termine weekendul.

Heather o privi surprinsă.

- E în oraș?

- A venit ieri. Și vrei să știi de ce?

- Să-l vadă pe micuțul Mick, probabil.

- Și asta, desigur, dar a venit să se întâlnească cu Joshua Porter, o anunță Megan, extrem de încântată.

Heather ridică din umeri, neînțelegând ce era atât de important.

- Cine este Porter?

Megan păru dezamăgită de reacția ei.

- Oh, am uitat că nu ai fost aici când s-au semnat toate documentele pentru magazin și apartament. Porter e un avocat, singurul pe care l-am avut în oraș ani întregi.

- De ce s-a întâlnit Connor cu el? Are nevoie de un avocat? O trecu pe neașteptate un fior de panică. Doar nu vrea să ceară custodia exclusivă, nu?

- Dumnezeu, nu! spuse Megan, părând oripilată. Connor nu ar face niciodată așa ceva. Știe că ești o mamă extraordinară.

Pulsul lui Heather își reveni la normal în urma asigurărilor lui Megan.

- Atunci despre ce este vorba?

- Ei bine, Connor nu mi-a spus nimic, dar știu că Porter avea de gând să-i propună să se asocieze, îi spuse Megan. S-au întâlnit ieri după-masă să discute despre asta.

Ochii lui Heather se căscară, iar bătăile inimii accelerară din nou.

- Aici? Connor ar putea practica avocatura în Chesapeake Shores? Nu-mi vine să cred! De când îl știu, vorbește doar despre cum va deveni partener într-o firmă mare.

- Se pare că s-a răzgândit. Cel puțin pare să ia în serios oferta lui Joshua, îi spuse Megan, apoi o studie cu îngrijorare. Ar fi în regulă pentru tine? Adică și tu crezi că ar fi cel mai bine să se mute aici, nu?

Heather nu știa ce să creadă. Ar fi fost grozav pentru micuțul Mick să-și aibă tatăl aproape, dar cum ar fi fost pentru ea? Însemna să facă față, în fiecare zi, gândului că ea și Connor nu aveau să aibă viața la care visase ea odată. Și s-ar fi întâmplat înainte ca ea să își fi făcut o viață complet nouă și împlinită.

- Nu este ceva sigur? întrebă ea în cele din urmă, urând faptul că rezervarea ei arunca o umbră asupra bucuriei lui Megan.

- Nu, încă nu cred, spuse aceasta, încruntându-se. Oh, Heather, va fi prea greu pentru tine? Noi nu ne-am gândit nici unul la asta.

Heather o privi cu ochii mari. Ceva din vocea lui Megan sugera că avusese de-a face cu această turnură neașteptată a evenimentelor.

- Tu ești în spate?

- Într-un fel, recunoscui Megan. Nu atât eu, cât Mick și Nell. Mick a avut ideea, iar Nell s-a dus la Porter.

- Știe și Connor asta?

Ea încuviință din cap.

- Se pare că nu i-a luat decât o secundă să pună totul cap la cap.

- Sunt surprinsă că n-a luat-o la fugă în direcția opusă, în acest caz, spuse Heather.

- Sincer, și eu, dar nu a făcut-o. Mi se pare încurajator. Ar fi un început nou pentru Connor - și poate ar schimba perspectiva pe care o are asupra lumii -, dar cred și că asta ar putea schimba lucrurile pentru voi doi.

Împotrivindu-se unui fior plin de speranță, Heather clătină din cap.

- Valorile lui Connor nu se vor schimba, indiferent de locul în care trăiește, Megan.

Megan oftă.

- Sper că te înșeli în privința asta.

- Aș vrea să mă înșel, spuse Heather. Dar nu cred să fie așa.

Iar asta însemna că dacă el făcea un pas, Heather avea să ajungă în același loc, în mijlocul unei vieți care nu ar fi fost niciodată așa cum și-ar fi dorit ea.

Connor găsisese în dulap un tricou și o pereche de pantaloni scurți vechi, cu care se îmbracă sâmbătă dimineată. Plănuse să o sune pe Heather și să aranjeze să îl ia pe micuțul Mick pentru sfârșitul de săptămână,

apoi să-și petreacă ziua cu fiul lui pescuind pe doc sau pe lângă casă. Cu cât o vedea mai puțin pe Heather în timp ce contempla ideea revenirii în oraș, cu atât mai bine. Nu voia ca prezența ei să-i influențeze decizia într-o direcție sau alta. Trebuia să ia hotărârea potrivită pentru el. Mutarea reclama ajustări importante în privința carierei sale, pe care încă nu era convins că era pregătit să le facă.

Tocmai își pregătise un bol cu cereale și-și turnase o ceașcă de cafea, când ușa bucătăriei se deschise, iar Kevin intră, părând chinuit.

- Ce mă bucur că ești în oraș, spuse fratele său. Trec printr-o criză.

Connor îl privi cu îngrijorare. Kevin fusese paramedic, iar în Irak lucrase ca doctor. De obicei era imperturbabil.

- Ce fel de criză?

- Ai auzit despre conferințele pe care vrea să le țină unchiul Thomas în orașele din zona golfului?

Connor clătină din cap.

- Bănuiesc că e vorba despre protejarea golfului.

- Exact. A susținut una pentru Shanna anul trecut, și a mers atât de bine, încât le-a pus pe Shanna și pe Connie să aranjeze încă o mulțime. Una are loc după-amiază, în Easton.

- Tot nu am auzit nimic legat de criză.

- Se vând cărți la aceste evenimente, iar oamenii se înscriu ca membri în cadrul fundației. Trebuie să fie acolo câteva persoane care să se ocupe de asta. I-am spus Shannei că rămân aici să am grijă de magazin, dar Henry pare să se fi îmbolnăvit, iar Davy a vomat și el. Nu îi pot supraveghea și pe ei, și magazinul, așa că ea stă acasă cu băieții, eu mă duc la magazin și tu te duci să o ajuți pe Connie la eveniment.

- Dar am plănuvit să-mi petrec ziua cu micuțul Mick, protestă Connor.

- Ia-l și pe el. Se va distra de minune. Evenimentul e în aer liber, și cu siguranță se va găsi o tonetă care vinde hotdog și alte bunătăți. Kevin îl privi implorator. Te rog,

frățioare. Trebuie să mă ajuți. Altfel trebuie să închidem magazinul, iar eu să rămân cu băieții, ca Shanna să poată merge. Nu mă descurc prea bine cu copiii bolnavi.

- Ai fost paramedic, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Connor.

- Nu e la fel atunci când copilul tău e cel care vomează și se simte groaznic, îi spuse Kevin. Vei vedea după ce vei începe să petreci mai mult timp cu fiul tău. Rânji și continuă: Aud că asta se va întâmpla destul de curând.

Connor se încruntă.

- Văd că radio-șanțul O'Brien funcționează foarte bine zilele astea. Încă nu am acceptat oferta lui Porter. S-ar putea să nu o fac.

- Ba sigur că o vei accepta, prezise Kevin, plin de încredere. Pot conta azi pe tine, frățioare? Ar fi timpul să-ți asumi și tu câteva din obligațiile familiale.

Connor se încruntă în glumă la el.

- Ai grijă, sau s-ar putea să-mi dai un motiv foarte bun să rămân în Baltimore.

Kevin clătină din cap, cu o expresie serioasă.

- Ești mai deștept de-atât. Nu că ai fi dat dovadă de prea multă inteligență în ultimul timp, dar sperăm cu toții că asta se va schimba.

- Da, de asta mi-e și mie teamă, oftă Connor. Bine, poți conta pe mine. Spune-mi unde trebuie să merg și când trebuie să ajung acolo.

- Connie are toate informațiile. Poți merge încolo cu ea. Cărțile sunt deja în portbagajul mașinii ei. Kevin ezită, apoi spuse. Mai este încă ceva.

- Oh, replică Connor, privindu-l cu precauție. Despre ce-i vorba?

- Supraveghează-i pe Connie și pe unchiul Thomas, îi ceru Kevin.

Connor se holbă șocat la fratele lui.

- Connie și unchiul Thomas? Cred că glumești!

Kevin ridică din umeri.

- Nu e nimic oficial. E doar un sentiment pe care l-am avut când i-am văzut împreună recent în Annapolis. Dar sunt bărbat, ce știu eu?

- Aș vrea să subliniez că și eu sunt bărbat. S-ar putea să mă pricep la fel de puțin ca și tine la evaluarea situației.

- Ești avocat. Ține de meseria ta să citești oamenii. În plus, nimeni nu-i cunoaște la fel de bine ca tine pe aceștia doi.

- Jack își cunoaște sora. El ce spune?

Connor încercă să-și imagineze reacția lui Jack. Dată fiind diferența de vârstă dintre Connie și Thomas, probabil nu ar fi fost prea fericit. S-ar putea să aibă destule de spus despre asta.

- Nu sunt sigur că Jack are despre ce să spună, îl avertiză Kevin, așa că nu răspândi povești. Vreau doar să știu ce crezi tu după ce petreci puțin timp cu ei. Îi voi spune lui Connie să vină după tine - fii gata de plecare în jumătate de oră. Cred că atunci se termină cursul de cusut de la magazinul lui Heather.

- Spune-i lui Connie că ne întâlnim acolo. Trebuie să-l iau oricum și pe micuțul Mick, dacă e de acord Heather.

- Perfect, spuse Kevin. Mulțumesc că faci asta, frățioare.

- Nici o problemă, îi spuse Connor.

De fapt, tocmai descoperise că în Chesapeake Shores se petreceau mai multe lucruri interesante decât se gândise el.

Thomas își termină discursul, apoi discută cu toată lumea care mai rămăsese pentru a-i pune întrebări. Nu părea să se poată abține să nu privească în direcția lui Connie, care se descurca onorabil vânzând cărțile despre golful Chesapeake. Deși i se părea satisfăcător să vadă cum scade grămada de cărți, descoperi că era mai interesat de femeia care le vindea. Ea le zâmbea tuturor,

iar râsul ei răsuna de fiecare dată când nepotul lui îi spunea ceva.

Thomas fusese surprins să-l vadă pe Connor cu băiatul lui venind cu Connie. Ba chiar fusese străbătut pentru un moment scurt de un fior neplăcut la gândul că, deși Connor era cu câțiva ani mai tânăr decât Connie, cei doi alcătuiau o pereche mult mai potrivită decât ar fi făcut el cu o femeie de vârsta ei. Desigur, inima lui Connor îi aparținea mamei fiului său, fie că dorea să recunoască asta sau nu. Totuși, Connie avea fără îndoială nenumărate oportunități de a cunoaște bărbați mai apropiați de vârsta ei decât era el.

Când plecară și ultimii întârziați, Thomas traversă pajiștea. Connie își ridică privirea și-i zâmbi, apoi reveni la ceea ce făcea. El se uită la Connor și văzu că nepotul său îl privea cu atenție.

- Cum stăm cu donațiile și înscrierile astăzi? întrebă Thomas, forțându-se să-și mute atenția de la Connie.

- Nu am cu ce să fac comparație, dar mi s-a părut că a mers bine, spuse Connor. Cam patruzeci de oameni s-au înscris în fundație, iar donațiile au depășit o mie de dolari. Cred că unii dintre membri au promis și ei donații.

- Fantastic! exclamă Thomas, plin de entuziasm. Știam că o să meargă, după evenimentul organizat de Shanna vara trecută. Nu-mi imaginez cum de nu ne-am gândit la asta până acum.

- Connie a părut foarte încântată să facă parte din organizare, spuse Connor, privind-o.

- A fost de un real ajutor, recunoscui Thomas, apoi adăugă repede: La fel și Shanna.

Connor rânji.

- Desigur.

Thomas auzi nota sugestivă din vocea lui Connor, luă brațul nepotului său și-l trase la o parte de lângă masa unde Connie încă vindea cărți.

- Te frământă ceva? întrebă el iritat. Dacă da, spune-mi despre ce e vorba.

- Nu e nimic, spuse Connor, însă în ochii lui se vedea o urmă de amuzament. Este ceva ce vrei tu să-mi spui?

Thomas îl studie printre gene, întrebându-se ce anume nu spunea Connor. Cu siguranță nu era el cel care avea să aducă numele lui Connie în discuție.

- Nimic, spuse el înțepat. Deși era surprinzător de dezamăgit că nu avea ocazia să bea o cafea cu Connie, știa că nu era ziua potrivită pentru așa ceva. Trebuie să mă întorc la Annapolis.

- De vreme ce ești atât de aproape de Chesapeake Shores, de ce nu vii acasă pentru restul weekendului? sugera Connor. Este suficient loc în casă. Nu cred că tata te-ar da afară. Ori poate ai putea sta altundeva în oraș, adăugă el sugestiv.

- Dacă ai fi fiul meu, aș avea destule de spus despre privirile și insinuările tale, îi spuse Thomas.

Connor avu îndrăzneala de a râde.

- Dar tata nu știe ce se întâmplă, nu-i așa? Sunt sigur că dacă ar ști, ar avea și el câteva lucruri de spus.

- Nu se întâmplă nimic, zise Thomas pe un ton șoptit, uitându-se în spate pentru a se asigura că nu putea fi auzit de Connie. Și dacă vrei să sugerezi altceva, voi nega. Nu stârni necazuri, tinere.

Expresia lui Connor deveni serioasă.

- Hei, te tachinez doar. Dacă îți place Connie, iar ea te place pe tine, cred că e minunat.

Gata, totul fusese spus pe șleau, se gândi Thomas, oftând.

- E o femeie minunată, recunosc el cu precauție. Am observat și eu asta. Dar lucrurile nu au mers mai departe. Mă îndoiesc că se va întâmpla mai mult.

- De ce nu?

- Pentru că nu vreau să mă fac de râs la vârsta asta, spuse Thomas. Vrei să terminăm totuși discuția înainte să se întrebe ce tot șoptim aici?

- Cred că ar fi păcat să nu petreceți măcar puțin timp împreună, să vă cunoașteți, cel puțin, fu replica lui Connor. Ce-ar fi să mergem toți să bem ceva? Micuțului

Mick i-ar prinde bine oricum ceva de mâncare înainte să ne întoarcem acasă.

Era o invitație pe care Thomas nu o putu refuza.

- O jumătate de oră, să discutăm despre rezultatele zilei de azi, spuse el în cele din urmă.

Connor rânji.

- Spune-ți ce vrei tu.

Din păcate, în acel moment, scuza aceasta era singura care îl ajuta pe Thomas să nu se simtă ca un idiot bătrân.

Connie era tăcută în timp ce se întorcea cu Connor în Chesapeake Shores. Micuțul Mick adormise în scaunul său de mașină încă de când porniseră înapoi. Connie îl lăsase pe Connor să conducă. Își petrecuse cea mai mare parte a drumului privind pe geam, cu o expresie gânditoare.

- Te frământă ceva? o întrebă în cele din urmă Connor.

- Nu, sunt doar puțin obosită, răspunse ea. A fost o zi epuizantă.

- Dar deosebit de productivă, replică Connor. Cel puțin așa a spus unchiul Thomas. Este foarte recunoscător pentru tot ce faceți tu și Shanna.

Expresia ei se luminează.

- Este extrem de plăcut să lucrez cu el... Roși, apoi completă: Pentru cauză, desigur. Pentru prima dată, de foarte mult timp, simt că fac ceva care contează cu adevărat. Mi-aș dori să ajute și fiica mea. Am încercat să o aduc și pe Jenny astăzi, dar preferă să lucreze mai multe ore la florăria lui Bree decât să facă voluntariat pentru ceva.

- Strânge bani pentru facultate, nu? spuse Connor. Este foarte responsabil din partea ei.

- Presupun că ai dreptate.

- Ai fi vrut să-l cunoască mai bine pe unchiul meu? întrebă el, uitându-se drept înainte la drum atunci când o spuse.

Connie păru să se sufoce.

- Poftim?

El îi aruncă o privire.

- Mă gândeam că ți se pare că ar putea avea o influență bună asupra ei.

- Sigur că ar avea, dar nu de asta, spuse ea grăbită. Aș fi vrut să o fac să se gândească și la altceva în afară de haine și băieți.

- Sigur.

- Connor, este ceva ce vrei să-mi spui?

- Nimic, răspunse el. Cred numai că unchiul Thomas e minunat, iar Kevin îl îndrăgește foarte mult. Cu toții am vrea să-l vedem fericit.

Privirea ei se îngustă.

- Nu crezi că acum e fericit?

- În general, da, dar spre deosebire de mine, el este unul dintre acei bărbați care este mai fericit într-o căsătorie. Nu prea a avut noroc în privința asta, pentru că este prea implicat în munca sa.

- Nu înțeleg cum ar putea o femeie să nu aprecieze pasiunea lui pentru o cauză atât de minunată, spuse Connie, sărind în apărarea lui Thomas într-un fel care lui Connor i se păru grăitor. Ceea ce face el este admirabil.

- Pe prima lui soție nu am cunoscut-o foarte bine, admise Connor. Eram doar un copil când s-au căsătorit și au divorțat. Cea de-a doua avea niște probleme care i-au făcut o pereche foarte nepotrivită.

Ea dădu din cap.

- Mi-a povestit ceva despre asta, spuse.

- Serios? Ați abordat subiecte personale?

Ea îl privi fără să-și ascundă amuzamentul.

- Da, Connor, spuse Connie cu o răbdare exagerată. Am discutat despre mai multe, nu doar despre bacteriile din apa golfului.

- Bine de știut, replică el.

- Connor, nu transforma asta în cine știe ce, bine? pledă ea cu frenezie. Nu că ar fi ceva, desigur, dar n-aș vrea să aibă cineva din familia ta - sau a mea - vreo impresie greșită. Nici Thomas, de altfel.

- Și care ar fi impresia greșită?

- Că există ceva... Connie roși puternic. Ceva *personal* între unchiul tău și mine. Am petrecut foarte puțin timp împreună, iar atenția noastră a fost concentrată în cea mai mare parte asupra proiectului.

- Păcat, spuse el, apoi îi susținu privirea pentru o secundă. Dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să existe ceva *personal*. Sunteți oameni minunați amândoi.

Nu mai spuse nimic altceva pe marginea acestui subiect. Restul ținea numai de ei.

Cum fiul ei își petrecea sfârșitul de săptămână cu Connor, Heather descoperi că nu avea nimic de făcut sâmbătă seara și toată ziua de duminică. Descoperi că nu-i prea plăcea asta. Când ajunse duminică seara, era destul de agitată. Se hotărî să meargă la cină la Sally, numai pentru a ieși din apartamentul ei mic. Se gândi să le sune pe Laila sau pe Connie pentru companie, dar în cele din urmă decise să meargă singură până la cafenea. Se gândea că era ironic de cât de puține ori mâncase singură în public. Trebuia să se obișnuiască.

Luă cu ea o carte, să citească în timpul cinei, dar odată așezată la masă nu păru se să poată concentra asupra lecturii. Se uita întruna pe fereastră, privind trecătorii. Aproape toți se plimbau în perechi. Heather oftă când își dădu seama că ea își imaginase mereu astfel viața, ca parte a unui cuplu.

Se așezase de cincisprezece minute și tocmai își începuse hamburgerul, când Connor intră cu micuțul Mick.

- Mama! strigă băiețelul, apoi lăsă mâna tatălui său și se îndreptă, mergând nesigur, către ea.

Heather îl privi cu un amestec de uimire și lacrimi.

- Mergi, șopti ea, apoi îl strânse în brațe. Bravo, băiatul meu mare!

Se întoarse spre Connor.

- Când? întrebă ea, incapabilă să ascundă nota de gelozie pe care o simțea dându-și seama că ratase acest eveniment important din viața fiului ei.

Micuțul Mick mai avusese tentative, dar reușise doar să se deplaseze de colo-colo prin apartament, ținându-se de mobilă. De data asta făcuse pașii singur.

- Azi-dimineață, răspunse Connor, observând dezamăgirea ei. Îmi pare rău că ai ratat. A văzut ceva ce voia în cealaltă parte a bucătăriei și pur și simplu a pornit într-acolo.

- Aș fi vrut să fiu de față, recunosc eu ea.

- Ai fost de față pentru toate celelalte prime dăți ale lui, îi aminti Connor. Am pierdut și eu destule.

- Știu. Este prostesc din partea mea, dar mi se pare că e ceva atât de mare.

- Se putea întâmpla de față cu o bonă sau cu bunicii, nu cu unul din noi, o consolă el, apoi băgă mâna în buzunar și își scoase telefonul mobil. Am făcut fotografii.

Ea se uită prin ele, zâmbind la cea în care micuțul Mick părea să realizeze că stătea singur în mijlocul încăperii, în timp ce în următoarea era deja întins pe podea, cu jucăria dorită în mână.

- Îți voi imprima fotografiile, îi promise Connor. Putem sta cu tine la masă?

Era o întrebare inutilă, de vreme ce micuțul Mick se așezase deja în separeu, lângă ea.

- Sigur că da.

Connor se așază pe locul din fața ei, apoi tăcu.

În cele din urmă ea nu mai putu îndura liniștea, așa că-i căută privirea și puse întrebarea care nu-i dăduse pace tot weekendul.

- Este adevărat de am auzit? Te gândești serios să te muți înapoi aici?

El dădu din cap.

- Cum te-ai simți dacă aș face-o?

- Nu sunt foarte sigură, răspunse ea cu sinceritate. Cred că ar fi minunat pentru tine să începi de la zero într-un alt domeniu, iar pentru micuțul Mick ar fi fantastic.

- Dar pentru tine, nu prea, ghici el, dovedind o intuiție surprinzătoare.

- Încă nu știu ce simt, recunosc eu ea. Abia m-am obișnuit să fiu singură. De fapt, chiar înainte să ajungeti voi, mă gândeam la puținele ocazii în care am mâncat singură în public. M-am simțit puțin stingherită când m-am așezat, dar apoi mi-am dat seama că nimeni nu-mi dă atenție. Știi că până acum nu am trăit niciodată independent? De acasă am mers la căminul meu din facultate, apoi la tine acasă.

- Cum îți place? o întreabă el.

- Nu sunt foarte sigură. Uneori mă simt singură, alteori copleșită, dar descopăr noi lucruri despre mine însămi. Sunt mai puternică decât am crezut vreodată, spuse ea cu mândrie.

- Mereu ai fost mai puternică decât ai crezut, spuse Connor. Ai fi în continuare independentă, dacă asta îți dorești. Eu aș fi în apropiere în caz că ai nevoie de ceva.

- Cred că m-aș simți ciudat ieșind la o întâlnire și știind că ne-am putea intersecta, spuse ea, înainte să se poată cenzura. S-ar fi putut întâmpla și în Baltimore, cred, dar șansele ar fi fost mai mici. În orașelul ăsta, sunt aproape sigură că se va întâmpla.

Connor se încruntă.

- Ai început să ieși la întâlniri? Data trecută când am venit aici te-ai purtat ca și cum asta ar fi fost ultima pe lista ta de priorități.

- Încă este. Spun doar că s-ar putea întâmpla în viitor, și m-aș simți ciudat în legătură cu asta.

Chelnerița veni cu un scaun de masă pentru micuțul Mick, apoi luă comanda lui Connor, dându-i timp lui Heather să se adune. Când adolescenta plecă, Heather spuse:

- Uite, ce simt eu - sau ce s-ar putea să simt la un moment dat - nu e important în cazul de față. Trebuie să faci ce este bine pentru tine.

El îi studie chipul.

- Sper că asta crezi cu adevărat, pentru că eu cred că mutarea este potrivită pentru mine. M-am gândit la propunerea asta tot weekendul și văd avantajele deschiderii

unui birou de avocatură aici. Plănuiesc să-i spun asta lui Joshua Porter mâine-dimineată, când ne vedem.

Heather se strădui să înăbușe valul de speranță și groază care amenința să o copleșească.

- Înseamnă că te-ai hotărât, spuse ea fără nici o intonație.

- Doar dacă nu-mi spui tu acum, fără echivoc, că nu mă vrei în preajmă.

Ea încercă cu disperare să găsească cuvintele ce l-ar fi ținut departe, dar acea parte din ea care își dorea să-l vadă implicat, măcar într-o mică măsură, în viața ei - și a fiului lor, o împiedică.

Trebuia să găsească o metodă de a face față situației și să renunțe la vechiul ei vis care oricum nu avea nici o șansă de îndeplinire.

capitolul 15

Decizia lui Connor de a părăsi firma de avocatură din Baltimore îi șocă pe parteneri. Era extrem de satisfăcător să vadă cum încercau să-l convingă să rămână.

- Vei fi asociat secund aici înainte de sfârșitul anului, îi aminti Grayson. Cum poți să compari deschiderea unui birou într-un orașel de mărimea lui Chesapeake Shores cu așa ceva, luând în considerare atât veniturile, cât și prestigiul? Ești un tânăr ambițios, Connor. Am văzut cu toții asta. Este una dintre cele mai admirabile trăsături ale tale. Dacă pleci acum, nu vei mai avea o asemenea oportunitate. Ai arunca pe apa sâmbetei ultimii ani de muncă grea.

Connor nu vedea cum ar fi putut să considere o pierdere toată experiența acumulată în anii în care lucrase pentru o firmă importantă.

- Asta este ceea ce trebuie să fac, spuse el. Vreau să fiu lângă fiul meu. El este prioritatea mea.

- Și Heather? întrebă bărbatul mai în vârstă, cu intuiție. Ai fost neliniștit de când a plecat. Am observat asta cu toții. Nu am înțeles de ce nu îi dai pur și simplu ce-și dorește. Căsătorește-te cu ea. Sunt sigur că va fi dispusă să se mute înapoi în Baltimore dacă o faci. Este o tânără minunată. Ar fi o pereche foarte potrivită pentru un tânăr avocat promițător. Nu îți va sta nimic în cale aici cu o asemenea femeie alături.

Connor clătină din cap, nu numai pentru a respinge ideea căsătoriei, ci și pe aceea că Heather ar fi putut fi o soție-trofeu. Ideea era hilară.

- Nu ar fi niciodată de acord, spuse el direct. Are propriile visuri, pe care le duce la îndeplinire în Chesapeake Shores.

Nu putea spune cu mâna pe inimă că le înțelegea întru totul, dar era evident că magazinul îi aducea împliniri pe care nu le simțise niciodată cât timp predase.

- Ba sigur că ar fi. Este foarte inteligentă. Sunt sigur că înțelege ce este în joc. Stai de vorbă cu ea. Sunt convins că-și dorește să ai succes.

Connor chicoti.

- Lui Heather nu-i pasă dacă am succes sau nu, și și-ar da seama de îndată că pun ceva la cale dacă mi-aș schimba brusc ideile despre căsătorie. Știe ce simt față de căsătorie. Nu neg că o iubesc. Dar dacă nu m-aș căsători cu ea din dragoste, cu siguranță nu aș face-o pentru carieră. Îmi place să cred că mi-a mai rămas ceva integritate.

- Dacă nu te duci acolo pentru ea, de ce o faci? întreabă Grayson, uluit și nevenindu-i să creadă că un copil putea fi un motiv suficient pentru a face o schimbare atât de drastică.

- Este vorba despre rearanjarea priorităților mele și despre apropierea de familie. Își privi șeful cu tristețe. Și este vorba despre faptul că m-am săturat până peste cap să aud scuzele pe care și le găsesc bărbații pentru felul mizerabil în care își tratează soțiile. Vreau să practic un alt fel de avocatură.

Ar fi vrut să-i descrie perspectiva lui Joshua Porter, dar se îndoia că Grayson l-ar fi înțeles. Pentru un bărbat concentrat în totalitate asupra acumulării de ore taxabile și de publicitate potrivită, toate acestea ar fi părut niște sentimentalisme ieftine.

- Ar fi extrem de păcat, spuse Grayson. Ți-ai făcut un nume aici, ocupându-te de cazurile de divorț notorii. Cum rămâne cu cazurile pe care le ai pe rol? Ce le vei spune tuturor acelor bărbați care contează pe tine să-i scapi de căsnicii și o faci astfel încât să nu piardă foarte mult?

- Avem alți avocați care le pot prelua. Sau pot pur și simplu să nu mai accept cazuri noi, ci să le direcționez înspre altcineva. Voi termina cu clienții pe care îi am deja, oricât de mult ar dura. Depinde de tine de cum

vrei să gestionez asta. Nu mi-am propus un termen limită pentru plecare, dar nu voi abandona pe nimeni, decât dacă așa preferi.

Grayson clătină din cap.

- Va trebui să mă gândesc la această situație. Acești bărbați te-au căutat pe tine. S-ar putea să nu se simtă confortabil cu un alt avocat care să le preia cazul din mers. Pe de altă parte, dacă află că vrei să pleci, și-ar putea pierde încrederea în judecata ta.

- După cum am spus, depinde de tine; am putea să ne întâlnim cu fiecare client în parte și să decidem care abordare este mai potrivită pentru fiecare, spuse Connor, încercând să pară rezonabil.

Deși era nerăbdător să pornească în noua sa aventură, nu voia să lase lucrurile neterminate în Baltimore. Dacă lucrurile nu mergeau așa cum spera în Chesapeake Shores, era posibil ca la un moment dat să se întoarcă în Baltimore, căutând de lucru.

- Voi discuta cu partenerii și vom găsi o soluție, spuse Grayson. Nu vor fi deloc fericiți, Connor. Am investit o mulțime de timp și energie în a te aduce în firmă. Ai fost steaua noastră.

- Apreciez asta, răspunse Connor, apreciez cu adevărat. Desigur, ceea ce apreciau ei era faptul că încă de la început fusese nu doar ambițios, ci și agresiv în construirea cazurilor. Îl ghidaseră în multe privințe, dar el venise deja cu aceste trăsături atunci când se alăturase firmei. În timp ce unii din colegii săi aveau să-i ducă lipsa cu adevărat, celor mai mulți urmau să ducă dorul veniturilor pe care le genera el. Nu avea nici o iluzie în această privință.

O oră mai târziu, Grayson se întoarse în biroul lui.

- Dacă refuzi să te răzgândești, am căzut de acord că cel mai bine e să încheiem cât mai repede. Mitch Douglas și Frank Helms vor prelua imediat cazurile tale. Secretarele lor îi vor anunța pe clienți cu privire la schimbări. Le poți transfera dosarele până la sfârșitul zilei.

Connor știa că nu ar fi trebuit să fie șocat, dar așa se simțea.

- Vrei să plec astăzi?

Expresia lui Grayson era rece și neșovăitoare. Connor îl văzuse arătând exact la fel atunci când se pregătea să atace un martor din boxa martorilor, la tribunal.

- Credem că este cel mai bine să nu mai prelungim situația, spuse Grayson. Sunt sigur că înțelegi.

Dispăruse orice urmă de afecțiune sau de curtoazie. Totul se rezuma doar la afaceri. Decizia lui Connor era percepută ca o trădare, iar partenerii doreau să-și minimizeze pierderile. Connor era aproape ușurat. Comportamentul acesta îi spunea multe despre avocații pentru care lucrase în ultimii câțiva ani.

- Crede-mă, înțeleg foarte bine, spuse Connor la fel de rece.

Ceva îi spunea că nu numai că făcuse alegerea corectă, ci o făcuse tocmai la timp - înainte să devină unul din acei bărbați lipsiți de sentimente, ahtiați după bani, pe care odată îi admirase.

Megan își ridică surprinsă privirea din carte când auzi o mașină oprindu-se în fața casei. Fu și mai surprinsă când îl văzu pe Connor ieșind din mașină. Își luase o zi liberă și plănuiise să o petreacă bucurându-se de liniștea de afară și nefăcând aproape nimic. Viața ei fusese un vârtej continuu de când revenise în Chesapeake Shores, se recăsătorise cu Mick și-și deschisese galeria. Astăzi, cu Mick plecat să supravegheze unul dintre șantierelor Habitat for Humanity, se gândise să petreacă o după-amiază fără nici o întrerupere, cu atât mai puțin din partea fiului ei.

- Ce te aduce aici în mijlocul săptămânii? îl întreabă ea în timp ce el traversa gazonul. Nu că nu aș fi încântată să te văd, însă sunt surprinsă.

- Nu poți fi prea surprinsă, spuse el, așezându-se într-un balansoar, lângă ea. Întregul oraș pare să cunoască secretul întoarcerii mele acasă.

- Astăzi? întrebă ea, uluită.

- Nici un moment nu-i mai bun ca prezentul, spuse el sarcastic. Cel puțin asta a părut să fie consensul în firma mea, oricum.

Ea se uită șocată la el.

- Te-au dat afară?

El zâmbi auzind-o.

- De vreme ce tocmai demisionasem, nu cred că se poate spune asta, dar da, au fost surprinzător de nerăbdători să mă vadă plecat.

- Ei bine, nu pare prea corect, după toate eforturile pe care le-ai făcut pentru ei, spuse ea indignată. Ce fel de oameni sunt?

- Lacomii și centrați pe ei înșiși, evaluă el. Cred că le era teamă că voi pleca cu toți clienții dacă îmi dădeau oportunitatea să stau de vorbă cu ei.

- Dar asta este absurd. Ești o persoană onorabilă.

El râse.

- Mulțumesc pentru votul de încredere. Adevărul este că am simțit un sentiment intens de eliberare când am ieșit ieri pentru ultima dată pe ușă. Azi-dimineață m-am gândit că cel mai bine ar fi să-mi încarc în mașină câteva lucruri și să pornesc încoace. Se întoarce spre mama lui. Este în regulă pentru tine și pentru tata dacă stau aici câteva zile?

- Sigur că da, spuse ea, în timp ce fața i se lumina. Mi-ar plăcea foarte mult.

- Și tata?

- Tatălui vostru îi place mereu să vă aibă pe câte unul sub același acoperiș cu el. Îi place să facă pe șeful și cu altcineva în afară de mine.

Connor o privi cu surprindere.

- Tata face pe șeful cu tine?

Megan izbucni în râs.

- Încearcă. Din când în când îl las.

Connor tăcu.

- Pot să te întreb ceva? spuse el după un timp.

- Sigur că da.

- Cum reușiți?

Ea îl privi nedumerită.

- Ce?

- Să aveți un mariaj funcțional, mai ales după ce prima oară ați dat greș.

Megan oftă.

- Of, Connor, nu există nici un fel de formulă magică. Cred că atât eu, cât și tatăl tău am învățat din greșelile pe care le-am făcut de-a lungul anilor în care am fost căsătoriți. Eu am învățat că trebuie să spun atunci când îmi doresc ceva. Prea mult timp am așteptat ca tatăl tău să știe că eram nefericită, fără ca eu să-i spun ce trebuie să se schimbe. Bărbații nu pot citi gândurile. Nimeni nu poate, de fapt. A avut nevoie să-și dea seama că impulsul său compulsiv de a-și întreține familia, împreună cu o anumită doză de ambiție, îl țineau prea mult timp departe de familia lui. A trebuit să găsim echilibrul și compromisurile care să ajute mariajul să funcționeze.

Megan întâlnește privirea fiului ei.

- Dar trebuie să știi că fiecare cuplu este diferit. Nevoia de a găsi un compromis este însă universală.

- Crezi cu adevărat că de data aceasta lucrurile vor merge? întrebă el, cu o notă surprinzătoare de speranță în voce.

- Nu fără eforturi, dar da, cred că de data asta va merge. Nu am încetat niciodată să ne iubim, să știi. Am pierdut însă din vedere asta, cu toate lucrurile care se întâmplau atunci. M-am simțit abandonată și copleșită. În loc să explic însă asta, am lăsat frustrarea să se acumuleze până când singura soluție părea divorțul. Acum îmi dau seama că a fost o tentativă drastică și prostescă de a-i atrage atenția tatălui tău, dar odată ce am pornit pe drumul acela, a fost prea târziu să mai dau înapoi.

Connor o privi șocat.

- Nu ai vrut cu adevărat să divorțezi?

- Dacă e să fiu complet sinceră, nu, spuse ea. În cele din urmă cred că așa a fost cel mai bine, dar a costat enorm. Mi-am pierdut toți copiii. Încă încerc să vă câștig

pe toți înapoi. Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că am primit o a doua șansă. Îl studiez cu atenție timp de câteva minute. Pari deosebit de gânditor azi. Este din cauza slujbei tale sau are ceva de-a face cu sentimentele pe care le ai pentru Heather?

- Este vorba de Heather.

Megan fu surprinsă. Nu se așteptase să-l audă recunoscând acest lucru.

- O iubesc, spuse el încet.

- Știu asta.

Connor o privi rugător.

- Atunci spune-mi de ce nu-i pot oferi singurul lucru pe care-l dorește?

- Pentru că încă nu ești pregătit, răspunse ea cu sinceritate, regretând să-l vadă luptându-se cu atâtea sentimente contradictorii. Îi mângâie mâna și continuă: Dar vei fi. Mutarea acasă a fost primul pas. Prezic că tu și Heather vă veți găsi drumul unul spre celălalt și, când o veți face, va fi momentul potrivit pentru amândoi.

- Crezi asta, deși am făcut tocmai ce ați făcut tu și tata, abordând poziții din care ne este imposibil să ne retragem?

- Dar noi ne-am revenit, îi aminti ea, apoi zâmbi. În cele din urmă.

- Ai fost mereu atât de optimistă? întrebă el, părând amuzat.

Ea îi luă întrebarea în serios.

- Nu întotdeauna. Am renunțat la tatăl tău, nu-i așa? Ridică din umeri. Dar acum, da, cred în finalurile ferice. Acum intră și fă-te comod. Voi pregăti mâncarea ta preferată la cină. De ce nu-i inviți pe Heather și pe fiul vostru să ni se alăture? Putem sărbători noul capitol din viața ta.

El o privi curios.

- Care este felul meu preferat de mâncare?

- Spaghete cu chiftele, spuse ea de îndată, apoi rânji. Credeai că nu știu, așa-i?

- Cam așa, recunosc el.

- Ai fi surprins de cât de multe îmi amintesc despre fiecare dintre voi, Connor. Poate că într-una din zilele acestea vei înțelege că nu am încetat niciodată să vă iubesc.

- Poate că o voi face, spuse el.

Apoi, părând foarte stânjenit de momentul acesta rar de intimitate dintre ei, coborî de pe terasă și se duse la mașină, să-și descarce lucrurile din portbagaj.

Megan îl privi puțin, apoi oftă. Câte un pas, își reaminti ea. Faptul că îl avea acum pe Connor sub același acoperiș avea să-i ofere timpul necesar pentru a repara lucrurile între ea și fiul ei cel mai mic.

Heather fu uimită să-l vadă pe Connor intrând în magazin într-o marți după-amiază.

- Asta este o surpriză, îi spuse ea.

- Vorbești exact ca mama. Este evident că sunt prea previzibil.

- Să știi că ești, spuse ea. Ce se întâmplă?

- Pe scurt, partenerii din firmă nu au fost prea fericiți în legătură cu decizia mea de a pleca, așa că mi-au sugerat să plec acum, în loc de cele două săptămâni sau mai mult pe care eram dispus să le mai petrec acolo, pentru a finaliza cazurile pe rol.

- Ticăloșii! spuse ea succint. Ți-am zis mereu că Grayson nu este nici pe jumătate bărbatul pe care-l credeai tu a fi.

- Înțeleg de ce au făcut-o, recunosc eu el. Și probabil este mai bine așa. Pot începe aici mult mai repede. Joshua Porter a fost încântat când am trecut pe la el să-i dau detaliile. Dacă aș vrea, aș putea începe de mâine-dimineață.

- Și vrei?

- Cred că voi petrece restul săptămânii aducându-mi toate lucrurile la casă; în plus, trebuie să rezolv lucrurile cu casa din oraș. Voi începe de luni.

- Sună bine. Vrei să-l iei pe micuțul Mick cu tine acasă diseară?

El își îndesă mâinile în buzunare, părând să se simtă surprinzător de inconfortabil.

- Am venit de fapt să vă invit pe amândoi la cină. Mama face spaghetti cu chiftele.

Heather căscă ochii.

- Mâncarea ta preferată. Pun pariu că-i iese mult mai bine decât mie.

Connor râse.

- Nu comentez nimic, spuse el. Veniți? Cred că vrea să sărbătorească. Doar noi, nu toată familia.

Ea ezită, dar în cele din urmă nu putu rezista.

- Sigur, de ce nu? La ce oră?

- Devreme, pentru micuțul Mick. E bine pe la șase și jumătate?

- Da. Să aduc ceva?

- Doar armura, spuse el în glumă. Sunt sigur că tata va încerca din răputeri să își bage nasul între noi.

- Mă descurc cu tatăl tău, spuse ea plină de curaj.

Connor era cel față de care nu avea nici o imunitate. El izbucni în râs.

- Așa crezi tu. Până acum a fost subtil. După mutarea mea aici, mă aștept să scoată artileria grea.

Ea îl privi printre gene.

- Încerci să mă faci să mă răzgândesc?

- Nu, te alertez doar asupra pericolului. Nu conta pe mama să te protejeze. E aproape la fel de rea ca și el.

- Eu și mama ta avem o înțelegere, spuse Heather increzătoare.

Connor râse din nou.

- Nu te baza pe asta. Ți-a dat un fals sentiment de securitate. Tocmai am descoperit că este aproape la fel de manipulator ca tata.

- Înseamnă că ne vom confrunta cu un interesant test al voințelor, zise Heather.

În mod ciudat însă, abia aștepta. Și asta era probabil o greșeală imensă.

Connor se înșelase în privința serii liniștite pe care o anticipase. Când se întoarse acasă, buni era în bucătărie cu mama lui, nepoatele sale erau în sufragerie cu tatăl lui, iar ceilalți începură să apară, unul câte unul, până când casa fu plină de haos. Deși inițial fu șocat, își dădu seama că acesta era unul din avantajele mutării acasă. Îi lipsiseră aceste întâlniri neprogramate, iar acum urmau să facă din nou parte din viața sa. Înainte, fusese unchiul sau fratele venit în vizită. Acum se afla din nou în miezul lucrurilor.

- La ce oră ajunge Heather? întrebă mama lui.

- Șase și jumătate, îi spuse Connor, iar Trace îi aruncă o primire amuzată.

- Nu pierzi nici un moment, nu?

- Ce vrei să spui?

- Doar că lucrurile ar trebui să înceapă așa cum vrei să le continui. Implic-o de la bun început.

- A fost ideea mamei să o invite, îi spuse Connor cumnatului său.

Trace se mulțumi să râdă.

- Se poate să fi fost ideea ei, dar este evident că n-ai încercat să o faci să se răzgândească. De fapt, tu ai fost cel care a făcut invitația propriu-zisă, am dreptate?

- Da, răspunse Connor cu o grimasă. Și ce vrei să spui?

- Toată lumea din familie pare să-și dea seama ce se întâmplă, în afară de tine, îi explică Trace cu răbdare. Măcar ai recunoscut că te muți aici pentru că nu poți trăi fără ea?

- Mă mut aici pentru că vreau un alt stil de viață, insistă Connor. Vreau să trăiesc din nou într-o comunitate mică și prietenoasă. Vreau să fiu în apropierea familiei mele, deși, în acest moment, mă întreb de ce.

Trace râse, apoi privi spre ușa prin care tocmai intrau Heather și micuțul Mick. Connor îi urmări privirea și păru să nu și-o mai poată desprinde de cei doi. Ajungea să o vadă pe Heather pentru o secundă doar, și-și pierdea

răsufierea. Ea păru să-l surprindă privind-o, deoarece zâmbetul de pe față i se stinse.

- Nu mai am nimic de spus, concluzionează Trace, înghiontindu-l în coaste pentru a-i atrage atenția. Ești pierdut, omule. Recunoaște-o și vezi-ți de viață.

- Nu am negat niciodată că sunt nebun după ea, rosti Connor pe un ton defensiv, privind-o cum interacționa cu membrii familiei sale.

Apoi ea dispăru în spatele altcuiva. Trace își dădu ochii peste cap.

- Căsătoria e doar o bucată de hârtie, nu? De câte ori te-am auzit cu toții spunând asta? Dacă e atât de lipsită de importanță, de ce lupti atât de greu împotriva semnării ei? Hârtia aceea e biletul tău spre fericire.

Connor își dori să creadă că era doar atât. Prea des era însă o cale sigură spre nefericire. Pasiunea se transforma în ură. Copiii sufereau. Nimic din ce puteau spune rudele sale fericite nu avea să-l convingă de contrariu.

Trace îl studie ca un cunoscător, ca și cum i-ar fi putut citi gândurile.

- Desigur, dacă nu cumva ești convins că eu și Abby, Jake și Bree și toți ai noștri suntem deja condamnați, spuse el cu viclenie.

Connor nu negă.

- Ei bine, surorile și părinții tăi s-ar putea supăra, îi spuse Trace. La naiba, și eu mă supăr. Eu și Abby avem momente grele, dar în cea mai mare parte a timpului suntem perfect fericiți. Dacă aș putea-o încetini suficient cât să mă asigur că ne mărim familia, cred că viețile noastre ar fi aproape perfecte.

- Știi că vă doresc tot binele din lume, îi spuse Connor. Sper ca mariajele voastre să dureze pentru totdeauna. Cred doar că șansele sunt mici.

- Așa că e mai bine să nici nu încerci? întrebă Trace.

- Eu așa văd lucrurile, insistă Connor.

Dar nu-și putu înăbuși un fior de gelozie când Abby se apropie și-și încolăci brațele în jurul taliei soțului ei, dându-i un sărut amețitor. De partea cealaltă

a încăperii, Jake era aplecat peste Bree, uitându-se la fetița de două săptămâni din brațele ei, cu o expresie plină de uimire, mai cu seamă că fuseseră convinși că vor avea un băiețel. Connor își aduse aminte că se simțise exact la fel atunci când Heather se întorsese de la maternitate cu fiul lor. Sarcina ei cu micuțul Mick fusese un accident. Conștientizarea faptului că nu avea să mai existe o alta îl umplu de o tristețe de nedescris.

- Am nevoie să iau puțin aer, spuse el deodată, nimănui în particular, și ieși afară.

Spre disperarea lui, o găsi pe Heather afară pe terasă. În dispoziția în care se afla acum, era o tentație prea mare pentru a-i putea rezista.

Înainte să-și dea seama ce făcea, o prinse de bărbie și o sărută, atingându-și buzele cu rapiditate de ale ei. Ea clipi, confuză.

- Ce-a fost asta? întrebă, cu un nod în gât.

- Nu sunt sigur, recunosc el.

- Atunci poate că nu ar trebui să o faci, spuse ea, ștergându-și buzele, ca și cum ar fi vrut să înlăture senzația buzelor lui pe ale sale.

- Poate că nu, fu el de acord, și o privi în ochi.

Era probabil o idee proastă să recunoască faptul că nu spunea adevărul. Înțelept sau nu, aveau să urmeze mai multe săruturi dacă era după el. În zilele următoare trebuia să se gândească odată unde voia să ajungă cu toate acestea.

După câteva săptămâni de la cina de bun venit, care se transformase într-o adevărată petrecere, Heather concluzionează că nu avea să-i fie ușor cu Connor în același oraș. Cina în sine mersese bine, nu mai inconfortabilă decât alte ocazii în care fusese invitată la familia O'Brien. Sărutul fusese acela care o făcuse să se simtă confuză și tulburată.

Nu-și dorise să simtă fiorul acela de speranță care crescuse în ea, deoarece știa foarte bine că un simplu sărut nu însemna nimic. Cât despre mutare, putea însemna

doar atât, revenirea lui Connor în orașul natal. Nu trecea nici o oră fără ca Heather să disece semnificația gestului sau să privească visătoare pe fereastră, gândindu-se la cum se simțiseră buzele lui peste ale sale. Nu mai era în toate mințile. Nimic nu se schimbase.

Cu toate acestea, în cele trei săptămâni de când revenise în oraș, Connor găsisese tot mai multe scuze pentru a petrece timp cu ea și cu micuțul Mick. Mai existase chiar câte un sărut furat pe ici, pe colo, nu la fel ca cele care o lăsaseră altă dată fără suflare, ci genul acela care îi stârnea simțurile și o umpleau de dorință. Protestele ei fuseseră ignorate, cel mai probabil deoarece nu fuseseră prea convingătoare. Încă nu știa ce însemnau.

Rezultatul era că fusese mai distrată decât de obicei. Laila și Connie o sunaseră de mai multe ori. Era bine că avea numai de coborât scările pentru a ajunge la serviciu, pentru că numai Dumnezeu știa unde ar fi ajuns dacă ar fi avut de condus.

Astăzi totuși, după închiderea magazinului, decisese să meargă până la un supermarket și să se aprovizioneze cu tot ce-i lipsea, de la detergent și mâncare pentru bebeluși până la scutece și hârtie igienică. Îl lăsase pe micuțul Mick alături, la galerie, cu Megan, și promise să revină în vreo două ore.

Alesese o zi nepotrivită pentru această călătorie. Plo-uase întreaga dimineată, ceea ce scăzuse și mai mult vizibilitatea pe șoseaua plină de serpentine. Conducea tensionată, strângând volanul cu putere și fiind atentă la farurile mașinilor care veneau din sens opus. Nu era convinsă că avea să se obișnuiască să conducă pe drumurile acestea înguste, cu două benzi. Ar fi ales oricând traficul intens de pe o autostradă.

Mai rău încă, în spatele ei era o altă mașină. Deși deocamdată șoferul nu părea impacientat de condusul ei preventiv, Heather continua să arunce câte o privire în oglinda retrovizoare, ceea ce adăuga și mai mult stres.

După nici zece kilometri de la ieșirea din oraș, luă o curbă și văzu o mașină din sensul opus venind direct

spre ea, pe banda greșită. Instinctiv, roti volanul pentru a evita coliziunea, dar nu avea unde să meargă pe șoseaua îngustă. Cauciucurile ei alunecară pe pietrișul de pe margine, apoi pierdură tracțiunea, iar mașina ieși de pe șosea.

După aceea, totul păru să se miște cu încetinitorul. Deși apăsă puternic frâna, mașina continuă să se miște, alunecând pe pământul ud direct spre copacii care mărgineau șoseaua.

Panicată, își dădu seama că ciocnirea era inevitabilă. Ultimele ei gânduri se îndreptară spre fiul ei și spre Connor. Se rugă să-i mai vadă.

Abia auzi zgomotul făcut de metal atunci când mașina se lovi de primul copac, ricoșând apoi în al doilea. Airbagul se umflă cu o forță uimitoare.

Durerea era aproape orbitoare. Totul dura. Capul. Picioarele. Pieptul.

Apoi, din fericire, totul se făcu negru.

capitolul 16

Era mijlocul celei de-a treia săptămâni de când se întorsese în Chesapeake Shores. Connor își aranja cărțile de drept în noul său birou, când Mick intră neanunțat. Connor își privi tatăl cu îngrijorare. Pe lângă că, după câte se părea, ieșise în ploaie fără umbrelă, avea o expresie mai sumbră decât îl văzuse Connor vreodată, cu excepția zilelor de după plecarea mamei sale de acasă. Se opri din ceea ce făcea și traversă camera.

- Tată, ce s-a întâmplat? Nu ar trebui să ieși din casă pe o asemenea vreme. Ești ud leoarcă.

- Nu-ți face griji pentru mine. Sunt bine, dar tu trebuie să te așezi, spuse Mick, deși el era cel care arăta ca și cum ar fi fost pe punctul de a-și pierde cunoștința.

Trupul lui Connor păru să amorțească cu totul la vederea expresiei sumbre a tatălui său și la auzul tonului vocii lui.

- Ce s-a întâmplat? A pățit micuțul Mick ceva?

Mick scutură din cap și puse o mână pe umărul lui Connor, ca și cum ar fi vrut să-i dea curaj pentru ce avea să urmeze.

- Este vorba despre Heather, fiule. A avut loc un accident.

Genunchii lui Connor se înmuiară în timp ce el încerca să înțeleagă ce tocmai auzise. Era unsprezece dimineața. Heather trebuia să fie la muncă. Ce accident ar fi putut avea într-un magazin de textile, pentru numele lui Dumnezeu?

- Nu înțeleg. A căzut de pe o scară?

- Era în mașină, Connor. A ieșit de pe șosea și a lovit un copac. Străzile sunt alunecoase astăzi din cauza ploii, dar nu știu dacă asta a avut ceva de-a face cu accidentul sau nu. Kevin nu mi-a pomenit nimic.

- Kevin? Ce are el de-a face cu asta?

- Îți explic în mașină, spuse Mick. Trebuia să plecăm.

Connor încercă să înțeleagă ce-i spunea tatăl său, dar cuvintele nu aveau nici un sens. Le recunoștea pe fiecare individual, desigur, dar nu părea să înțeleagă implicația lor. Tatăl lui îl privi cu compătimire.

- Ești bine? îl întrebă el pe Connor, care se lăsă deodată să cadă pe un scaun. Vrei să-ți aduc niște apă? Sau poate că Joshua are ceva mai puternic în birou. Îmi pare rău că am dat așa buzna, aducând vești proaste, dar trebuie să pornim la drum.

Connor își scutură capul, pentru a-și limpezi gândurile.

- Nu am nevoie de nimic, sunt bine, insistă el. A... Nu-și putu termina întrebarea, așa că se mulțumi să întrebe în schimb altceva: Unde e?

- Este la spital acum, dar trebuie să ajungem acolo repede. Trace așteaptă afară să ne ducă. Ne întâlnim acolo cu mama și cu surorile tale. Buni are grijă de micuțul Mick.

Adunarea aceasta impresionantă de trupe îl sperie pe Connor. Ochii i se umplură de lacrimi.

- Se va face bine, așa-i? Au spus că va fi bine? Nu trebuie să îndulcești nimic, tată. Vreau să știu la ce să mă aștept.

- Să mergem doar, spuse Mick, îndemnându-l spre ușă. Îți voi spune tot ce trebuie să știi pe drum spre spital.

Afară, Trace îi aștepta cu motorul pornit. Se uită cu simpatie la Connor, apoi se concentrează asupra condusului. Connor simțea că e pe cale să-și piardă mințile în absența răspunsurilor la întrebările sale.

- Tată, vorbește cu mine! Ce naiba s-a întâmplat?

- Kevin era pe drum spre serviciu. Era pe șosea chiar în spatele ei. A spus că un șofer care venea din direcția opusă a intrat pe contrasens, chiar în curba de la Miller's Creek. Am spus de ani buni că vizibilitatea e redusă acolo, dar administrația nu a făcut nimic. Se

pare că Heather nu a văzut mașina decât în ultima clipă. A încercat să evite coliziunea, a alunecat de pe șosea și a lovit câțiva copaci.

- Dumnezeu, șopti Connor, imaginându-și totul. Cum se întâmplase așa ceva acum, când aveau cu adevărat o șansă să-și rezolve problemele? A spus Kevin.... începu el, înghițind greu. A spus dacă va fi bine? Haide, tată. El se pricepe la lucruri dintr-astea. Trebuie să fi spus ceva.

Mick îi evită întrebarea.

- Concentrează-te doar asupra faptului că fratele tău a fost chiar acolo, la locul faptei. Heather a avut alături de ea un paramedic priceput care a început să o îngrijească înainte de sosirea ambulanței. Îl știi pe fratele tău, Connor. Are ani de experiență în îngrijirea pacienților cu traume. Nu încape nici o îndoială că a făcut tot ce a putut.

Connor nu auzi decât ceea ce tatăl său nu spusese. Evitarea întrebării atârnă greu în aer până când nu mai putu suporta.

- La naiba, tată, va trăi sau nu?

Mick clătină din cap, cu o expresie neajutorată.

- Nu știu, fiule. Pur și simplu, nu știu.

Auzind aceste cuvinte, Connor știu că viața lui se putea schimba pentru totdeauna.

„Te rog dă-mi încă o șansă“, se rugă el în tăcere. „Te rog, Doamne. Voi face cum vrea de data asta. Mă voi pune în genunchi și-i voi cere mâna. Numai las-o să trăiască.“

Își aminti cum Kevin abia reușise să facă față atunci când Georgia, mama lui Davy, murise în Irak. Se îndoia că s-ar fi descurcat mai bine să-și crească fiul singur, așa cum nu se descurcase nici fratele său în acele momente teribile.

- Fiul meu are nevoie de mamă, șopti el.

- Știu, Connor, spuse tatăl lui, strângându-i cu putere mâna. Întreaga familie se roagă să aibă - să aveți amândoi - parte de ea mulți ani de-acum încolo.

Dar, în ciuda asigurărilor lui Mick și a faptului că el însuși se ruga, Connor se întrebă dacă Dumnezeu avea să-l audă, după toate duminicile în care lipsise de la biserică și după toate greșelile făcute.

La spital îi găsiră pe Kevin și pe restul familiei în sala de așteptare a secției de urgențe. Connor se duse direct la fratele său. Mulțumită experienței sale de paramedic și a timpului în care servise în Irak, Kevin știa la fel de multe despre traume ca orice doctor. Mai mult, el avea să fie brutal de onest în evaluarea situației.

Connor se opri în fața lui și-i căută privirea.

- Cât de rău e, Kev?

Kevin îi susținu privirea fără să clipească.

- Rău, spuse el, încet.

Connor încercă să-și oprească un geamăt de deznădejde, dar nu reuși decât să-l transforme într-un hohot ce păru să răsunе din adâncul sufletului. Kevin îl trase pe un scaun, apoi se lăsă pe vine în fața lui.

- Spune-mi, îl rugă Connor.

- Are o lovitură destul de serioasă la cap, mai mult ca sigur o contuzie de gradul trei, de vreme ce era inconștientă. Poate chiar mai rău, îi spuse el direct lui Connor. Prioritatea mea a fost să opresc sângerarea, dar mai are probabil câteva coaste rupte din cauza declanșării airbagului, și se pare că piciorul drept i-a fost prins sub bord. Sunt sigur că are fracturi la nivelul tibiei și fibulei, chiar sub genunchi. Nu am încercat să o mișc, nu am vrut să agravez lucrurile. Nu am avut cum evalua rănille interne. Pulsul... Clătină din cap. Nu era bine, Connor, dar paramedicii i-au măsurat semnele vitale și au spus că a rezistat pe drum încoace.

- Era conștientă?

- A oscilat câteva minute, dar apoi a rămas inconștientă.

Connor dădu din cap.

- Și ce se întâmplă acum?

- Medicii o evaluează, îi fac probabil un CT sau un RMN la cap. Probabil va intra curând în operație, odată ce pot stabili de care răni trebuie să se ocupe cu prioritate și determină dacă există și răni interne.

Connor se ridică în picioare.

- Trebuie să o văd. Unde este?

Văzu ușile duble care duceau spre zona de tratamente și porni în direcția lor. Kevin păși în fața lui.

- Nu te duce, îi ordonă el. Le vei fi tuturor în drum.

Connor îl ocoli pur și simplu.

- Sunt lucruri pe care trebuie să i le spun, lucruri pe care trebuie să le audă în caz că...

Nu reuși să-și termine gândul.

Înainte să poată trece prin ușile duble, Megan veni lângă el.

- Connor, dragul meu, ascultă-l pe fratele tău. Vei avea suficient timp să-i spui toate lucrurile pe care vrei să i le spui, îl asigură ea. Lasă doctorii să-și facă treaba. Acum, singurul lucru care contează este să-i salveze viața lui Heather.

Mick li se alătură.

- Ce-ar fi să ieșim la o plimbare? sugeră el, punându-și brațul în jurul umerilor lui Connor.

- Nu plec de aici, spuse acesta, privindu-i pe toți sfidător. Nu până primim niște răspunsuri, nu până nu o văd pe Heather.

- Nu mergem departe, doar să luăm niște aer, insistă Mick. Trebuie să-ți păstrezi cumpătul de dragul lui Heather și al fiului vostru. S-ar putea să avem mult de stat aici. Cineva ne va aduce vești dacă se schimbă ceva, nu, Kevin?

- Cu siguranță, răspunse Kevin. O să vin eu să vă caut.

Connor nu voia să plece, însă nu ar fi făcut decât să-și sporească anxietatea dacă rămânea în sala aceasta rece, plină de scaune de plastic și de oameni agitați.

- În regulă, merg, murmură el și-și urmă tatăl afară, în curtea spitalului.

Se plimbă încoace și-ncolo timp de câteva minute, însă în cele din urmă fu copleșit de frustrarea de a nu avea nici o noutate.

- La naiba, am nevoie de răspunsuri, spuse el.

- Le vei avea, îi promise Mick. Se așează pe o bancă de beton, apoi bătu cu palma locul de lângă el. Hai și stai lângă mine, Connor. Când acesta se conformă, Mick îl privi în ochi. Știi cât de greu i-a fost mamei tale în noaptea în care te-ai născut?

Connor clipi, nedumerit.

- Despre ce vorbești? Nu am auzit nimic despre asta.

- Te-ai născut în prezentație pelviană, iar lucrurile nu mergeau grozav. Eram în sala de nașteri, tulburat, iar medicii m-au scos afară. Am crezut că-mi pierd mințile așteptând noutăți. Unchii tăi au stat aici cu mine, încercând să mă convingă că totul avea să fie bine, dar pentru mine erau niște cuvinte fără nici un sens. La urma urmei, ce știau ei? Thomas nu a avut niciodată copii, iar Jeff o avea doar pe Susie pe atunci. Copilul ăla s-a născut ca și cum ar fi avut o treabă urgentă de rezolvat. Nici o problemă. Nașterea lui Susie fusese la fel de ușoară ca nașterile lui Abby, Kevin și Bree. Ar fi trebuit să știu din noaptea aceea câte necazuri aveai să ne aduci.

Connor simți umbra unui zâmbet care îi curba buzele.

- Susie nu s-a schimbat prea mult. Încă se grăbește, și nu a produs nimănui nici o supărare. Zâmbetul îi deveni mai larg. Cu excepția lui Mack, poate.

- Da, fac o pereche nemaipomenită, nu-i așa? spuse Mick. Cum reușesc să-și petreacă fiecare minut împreună, dar să jure în același timp că nu sunt un cuplu?

- Se amăgesc amândoi, asta e tot, spuse Connor. Mick clătină din cap.

- E o nebunie, dacă mă întrebi pe mine. Oricum, ce vreau să spun este că atunci când cineva drag este rănit sau suferă, să stai și să aștepti poate fi unul dintre cele mai grele lucruri pe care trebuie să le faci vreodată, dar o vei face, fiule, pentru că trebuie. Oamenii contează

pe tine să fii puternic. Heather are nevoie de asta. La fel și fiul tău.

- Știu, spuse Connor, trecându-și mâna prin păr. Numai că nu mă pricep deloc la așteptat. Trebuie să fac ceva.

- Atunci hai să facem așa, spuse Mick încet. Trebuie să încerci să suni familia lui Heather. Ar vrea să fie aici. Înainte ca fiul său să riposteze, Mick ridică o mână. Uite, știu că ați avut niște probleme, dar vorbim despre părinții ei. Trebuie să știe ce s-a întâmplat. Așa este corect.

- Heather nu ar vrea să vină aici și să se arate îngrijorați dintr-odată, după felul în care au respins-o pe ea și pe fiul nostru, protestă Connor. În plus, nu vor fi deloc încântați să-mi audă vocea.

- Nu contează, insistă Mick. În astfel de momente, familiile uită de neînțelegeri. Orice ar decide, trebuie să faci lucrul corect și să le oferi cel puțin opțiunea de a fi aici pentru fiica lor. Pot să o rog pe mama sau pe Megan să-i sune, dacă tu nu vrei să o faci. Doar dă-mi numărul de telefon.

Connor se gândi la cele spuse de tatăl tău și știu în sinea lui că trebuia să dea acel telefon.

- O voi face, spuse el în cele din urmă.

- Ai numărul lor? întrebă Mick.

Connor aprobă cu o mișcare a capului.

- Îl am în agenda telefonului mobil. Întoarce-te la ceilalți. Voi suna și revin și eu după aceea. Dacă între timp afli ceva, dacă vin doctorii, hai și spune-mi.

- Sau pot aștepta cu tine, se oferă Mick.

- Nu, jur că voi da telefonul. Nu trebuie să stai și să mă păzești, așa cum ai făcut când l-am lovit pe Timmy Frost, iar tu m-ai făcut să-l sun și să-i cer scuze, și ai stat lângă mine până am făcut-o.

Mick zâmbi.

- Să nu crezi că nu mi-am dat seama că ai ținut tot timpul apăsat butonul de întrerupere a convorbirii, spuse el.

Înveselit de amintire, Connor râse.

- Ai știut?

- Sigur că da. Aș fi făcut același lucru și eu. De ce crezi că te-am dus la casa lui Timmy imediat după aceea și m-am asigurat că stai de vorbă cu el față în față?

- Am crezut că făcea parte din pedeapsa mea, recunosc Connor. A fost umilitor.

- Ți-ai învățat lecția totuși, nu-i așa? Mick strânse cu afecțiune umărul lui Connor. Acum dă telefonul acela. Voi fi înăuntru.

Connor se plimbă de jur împrejurul micii curți, ignorând pacienții și membrii altor familii care stăteau pe bănci. Gândul că trebuia să dea acel telefon îl îngrozea, nu doar din cauza veștilor, ci și pentru că se temea că Bridget și Charles Donovan nu aveau să reacționeze ca niște părinți iubitori, ci ca acele persoane critice care o răniseră pe Heather atât de mult.

În cele din urmă, știind că nu mai putea amâna, formă numărul. Telefonul sună de câteva ori înainte ca Bridget Donovan să preia apelul.

- Doamnă Donovan, sunt Connor O'Brien, spuse el, apoi auzi icnetul ei de neplăcere. Vă rog nu închideți. Este ceva ce trebuie să știți. Este vorba despre Heather.

- Ce-i cu ea? întrebă Bridget pe un ton nesigur. Nu am vorbit de câteva luni.

- Știu asta, dar acum asta nu este important. A fost implicată într-un accident. Este la spitalul din Maryland. Încă aștept vești despre gravitatea stării ei, dar lucrurile nu stau grozav. M-am gândit că dumneavoastră și domnul Donovan ar trebui să știți asta. Ezită, apoi adăugă: Dacă vreți să zburați înapoi, pot aranja să vă aștepte cineva la aeroport.

- Nu ne va vrea acolo, zise ea, părând tristă.

- Acum este important să fie înconjurată de toți cei care o iubesc, spuse Connor. Veniți, vă rog. Știu că veți regreta dacă nu o faceți.

- Este... este atât de grav? întrebă ea șoptit.

- Da, spuse el. Veniți, vă rog.

- Vom veni cu mașina, spuse ea cu hotărâre. E mai rapid decât să căutăm un zbor. Oricum nu cred că-l pot convinge pe Charles să urce într-un avion, nici măcar pentru acest motiv. Spune-mi unde este.

Connor îi dădu detaliile.

- Aveți un telefon mobil? întrebă el.

- Da, răspunse ea și-i dădu numărul.

- Vă sun de îndată ce mai aflu ceva, promise el. Mă puteți suna în caz că aveți întrebări, ori dacă aveți nevoie de îndrumări.

- Ajungem până diseară. Drumul nu ar trebui să ne ia mai mult de opt ore. Ezită, apoi adăugă: Mulțumesc pentru telefon, Connor. Sunt sigură că nu a fost ușor să ne suni, mai ales după cum v-am tratat noi.

- Nu este important acum, spuse Connor.

- Îmi mai poți spune ceva înainte să închizi? Ai fost și tu în mașină cu ea? întrebă Bridget.

- Nu, era singură. Plecase să facă niște cumpărături, după cum a spus mama.

- Dar - ezită ea - copilul? Nu era cu ea?

- Nu, îl lăsase în grija mamei mele.

- Slavă Domnului pentru asta, murmură ea.

- Grăbiți-vă, doamnă Donovan.

- Ne grăbim, și nu te îngrijora. Heather e puternică. Își va reveni din asta. Așteaptă puțin și ai să vezi. Ne vedem curând.

Connor închise, ușurat să afle că părinții ei aveau să ajungă acolo în câteva ore. Mick avusese dreptate. Nu era momentul să lase ciorovăielile mărunte, care păreau lipsite de importanță în lumina noii situații, să-i țină departe de fiica lor.

Bridget Donovan era o femeie mare, osoasă, care sosi singură, arătând ca și cum era gata să cadă din picioare. Connor traversă fără tragere de inimă sala de așteptare, întâmpinând-o.

- Unde este domnul Donovan? întrebă el, conducând-o spre unul din scaunele de plastic.

- A refuzat să vină, răspunse ea sec. E un încăpățânat. Cum e? Cum e Heather?

- Este în operație, spuse el. Dar doctorii sunt rezervați de optimiști. A avut o contuzie serioasă, și există o inflamație la nivelul creierului, dar vor elibera presiunea. Ei cred că își va recăpăta cunoștința în cele din urmă.

Doamna Donovan își făcu semnul crucii.

- Nu s-a trezit deloc în tot acest timp?

Connor clătină din cap, încercând să-și ascundă propria panică.

- Altceva? mai întrebă ea.

- Nu au găsit leziuni interne, doar câteva coaste rupte, dar are piciorul drept fracturat în două locuri, așa că-i vor pune o tijă de metal. Va avea piciorul în ghips vreo două luni, din câte ne-au spus.

Doamna Donovan păli auzindu-l.

- Oh, bietul meu copil, șopti ea.

Connor o privi ușurat pe mama lui, care li se alătură, așezându-se lângă doamna Donovan și prezentându-se.

- Trebuie să fiți epuizată, spuse Megan. Ce-ar fi să mergem la cafeneaua spitalului, să mâncăm niște supă? Cineva va veni să ne caute dacă apar noutăți. Cred că avem o noapte lungă înaintea noastră.

Doamna Donovan arăta prea obosită pentru a refuza. În timp ce Connor șoptea *mulțumesc*, Megan o conduse afară din sala de așteptare.

- Cel puțin nu te-a împușcat de cum a intrat, spuse Kevin, așezându-se lângă el. Mă așteptam la ceva scânteii.

- O, va fi timp suficient pentru asta, spuse Connor, realist. Cred că acum e în stare de șoc, ca și mine, de altfel. Întâlni privirea fratelui său. Kevin, spune-mi adevărul. Își revin oamenii după asemenea traumatisme? Vorbesc despre lovitura de la cap.

- Tot timpul, îl asigură Kevin. E norocoasă că nu a fost mai mult decât o contuzie severă. Va avea probabil dureri de cap, dar de vreme ce nu a avut hemoragie, simptomele ar trebuie să fie minime și de scurtă durată.

- Înseamnă că nu vor exista... știi tu...

- Leziuni cerebrale? spuse Kevin, exprimând temerile lui Connor. Ar trebui să fie bine, Connor. Bineînțeles, nimeni nu poate fi absolut sigur că nu vor exista complicații pe termen lung decât după ce Heather se trezește și este supusă testelor, dar avem toate motivele să fim optimiști.

- Șansele sunt de partea ei? insistă Connor.

- Dacă aș fi un parior, aș spune că da, îl asigură Kevin. Haide, frățioare, păstrează-ți speranța. Heather își va reveni cât ai zice pește. Ți va fi dor de zilele când nu-ți ieșea mereu în cale.

Connor reuși să zâmbească.

- Abia aștept.

- Atunci concentrează-te la asta, îi spuse Kevin.

Mai trecură alte trei ore până când un alt doctor veni să le dea vești noi, aproape de miezul nopții. Heather era la Terapie intensivă acum, iar medicul era mulțumit de felul în care decurseseră lucrurile în sala de operații.

- Va mai trece un timp până să se trezească, chiar și în cele mai bune condiții, le spuse el. Mergeți acasă și dormiți. Acesta e doar începutul lungului drum spre recuperare. Coastele se vor vindeca de la sine, dar piciorul drept va avea nevoie de destul timp până la vindecare. Se uită la Connor. Aveți întrebări?

- Pot sta cu ea astă noapte? întrebă el.

- V-ar fi mai bine acasă, în patul dumneavoastră, spuse doctorul, însă apoi păru să observe felul încâpățânat în care Connor își încleștase maxilarul. Pe de altă parte, îi va face bine să vadă o față familiară dacă se trezește înainte să se facă dimineață.

- Mulțumesc.

Connor o privi pe doamna Donovan.

- Vreți să rămâneți și dumneavoastră?

Megan interveni de îndată:

- Bridget, cred că după toată oboseala drumului și după stresul pe care l-ai simțit, ar trebui să te întorci cu mine și cu Mick acasă, să te odihnești cum se cuvine.

Deși nu păru să accepte cu prea mare tragere de inimă, în cel din urmă doamna Donovan fu de acord.

- Aș fi recunoscătoare, dacă aveți suficient loc.

- Sigur că da, spuse repede Megan. Să plecăm. Nell mi-a spus că a făcut o oală mare de supă de cartofi. Cred că este tocmai de ce avem nevoie după o zi ca asta.

Înainte să plece, Megan se duse la Connor și-l îmbrățișă strâns.

- Dacă Heather se trezește în noaptea asta, transmite-i toată dragostea noastră și spune-i că ne rugăm pentru ea. Asigură-te că-i spui că și mama ei e aici.

Connor dădu din cap.

- Îi spun. Mulțumesc, mamă.

Își plimbă apoi privirea pe la toți membrii familiei.

- Nu știu ce m-aș fi făcut astăzi aici fără voi.

- Locul nostru era aici, spuse Mick. Întotdeauna ne adunăm când e vorba de o criză. E de la sine înțeles.

- Pot rămâne cu tine în noaptea asta, se oferi Kevin.

- Nu, dacă doctorul are dreptate și nu se va trezi până dimineață, probabil că voi ațipi și eu lângă patul ei, spuse Connor. Du-te acasă, la familia ta, și mulțumește Cerului că sunteți cu toții sănătoși și în siguranță.

- Amin, spuse Abby, îmbrățișându-l. Te iubesc, frățioare.

Când sala de așteptare se goli de membrii familiei O'Brien, doctorul îl privi pe Connor cu o expresie compătimitoare.

- Trebuie să fie puțin copleșitor să aveți o asemenea familie.

- Uneori, fu de acord Connor. Dar în zile ca asta, este o adevărată binecuvântare.

Heather se simțea ca și cum ar fi căzut într-un bazin cu vată, din care nu putea ieși. Încercă să-și deschidă ochii, dar asta părea să necesite un efort mult prea mare. Trupul ei, cel puțin părțile care nu o dureau, părea să fie de plumb.

- Haide, iubito, deschide ochii aceia frumoși ai tăi.

Ea auzi vocea ca și cum ar fi venit de la mare distanță. Era Connor, desigur. Simți cum buzele i se curbau într-un surâs la conștientizarea prezenței lui lângă ea. Sau îl visase?

- Heather!

De data asta vocea părea nerăbdătoare.

- Ce? murmură ea, cu vocea la fel de răgușită ca a unei broaște.

Auzi un sunet și-și dădu seama că el râdea.

- Nu e amuzant, reuși să mormăie.

- Nu, nu e amuzant, fu el de acord. Este cel mai minunat sunet pe care l-am auzit în ultimele patruzeci și opt de ore.

Ea încercă să priceapă ce auzea. De ce trecuseră două zile de când o auzise vorbind? Unde era? Încercă să se ridice în șezut, dar o străbătu un fulger dureros, și căzu înapoi în pat.

Simți mângâierea mâinii lui Connor pe umăr.

- Liniștește-te, îi spuse el. Este posibil să te simți cam amețită acum.

- Prea multă vată, spuse ea, încercând să-și scuture capul pentru a și-l limpezi, dar și asta o duru.

- Vată? întrebă el.

- Nu simți? E peste tot.

- Nu este nici o vată. Sunt multe bandaje. Ești în spital, și doctorii au multă grijă de tine. Vei fi bine.

La spital?

- De ce?

- Nu-ți amintești accidentul?

Ea începu să-și scuture capul, dar își dădu seama de îndată că era o idee proastă, când o fulgeră din nou durerea.

- Accidentul?

- Îți povestesc totul mai târziu, promise el. Acum, trebuie să-i anunț pe doctori că te-ai trezit.

- Nu pleca, îl rugă ea. Nu voia să rămână singură în locul acesta ciudat.

- Nu lipsesc mult. Mă întorc în două minute.

Ea îi simți buzele deasupra frunții, ca o adiere, apoi Connor plecă. Ea își dori să rămână trează până la întoarcerea lui, dar nevoia de a dormi era prea puternică.

Când se trezi din nou, reuși să-și deschidă ochii, dar regretă de îndată. Era ca și cum ar fi ieșit în lumina puternică a soarelui după zile întregi de întuneric. Totul era mult prea strălucitor.

- Connor?

- Sunt aici, spuse el, prinzând-o de mână. Cum e cu vata?

- Nu mai e așa rău acum, spuse ea. Cât am dormit de data asta?

- Doar câteva ore. Este sâmbătă după-masă.

- Sâmbătă? Nu-mi aduc aminte de nimic după... Încercă să se gândească la zilele din urmă. După marți, cred. Atunci am avut accidentul?

- Nu, miercuri dimineață. Mama a spus că mergeai la cumpărături.

Ea încercă să-și amintească acea parte a dimineții, însă totul era încețoșat.

- Ce e în neregulă cu mine? întrebă ea în direcția imaginii neclare despre care știa că era Connor. Te văd neclar.

- Ai avut o contuzie serioasă, dar doctorii au rezolvat-o. S-ar putea să vezi încețoșat din când în când din cauza asta. Ai două coaste rupte, iar piciorul tău drept e într-o stare cam proastă. Probabil că acum îl simți greu, pentru că ai un ghips de la gleznă până la șold, ca să se sudeze oasele rupte.

Ca și cum ar fi încercat să-l contrazică, ea încercă să-și miște piciorul, dar era prea greu. Întinse degetele și simți marginea ghipsului.

- Lam rupt?

- Destul de serios. Se pare că a rămas blocat cumva sub bordul mașinii, iar fibula și tibia au plesnit. Genunchiul era destul de rău învinețit, dar nu au descoperit nici o fractură acolo. Vor să te pună cât de curând să mergi cu cârjele. În mod normal ar face asta și mai

repede, dar au fost mai precauți din cauza loviturii de la cap.

Ea clipi cu greutate, iar vederea i se limpezi puțin. Încercă să descifreze expresia lui Connor, dar el păstra una perfect neutră.

- Ce anume nu-mi spui? întrebă ea.

- Ți-am spus totul, insistă Connor.

- Nu am alte leziuni? îl presă Heather. Nu voi descoperi mâine că-mi lipsește o parte importantă a corpului? El zâmbi auzind-o.

- Nu, te asigur că toate părțile sunt la locul lor. Ai o mulțime de tăieturi și vânătăi ca amintire, dar asta este tot.

- Atunci ce-mi ascunzi? Știu că e ceva important, pentru că ai expresia aceea.

- Ce expresie?

- Cea pe care o aveai întotdeauna înainte de a-mi spune ceva ce știai că nu vreau să aud.

- Oh, *acea* expresie, spuse el, zâmbind.

- Tragi de timp, Connor. Spune-mi odată, orice ar fi.

- Bine, uite ce e, spuse el. Mama ta e aici. Stă cu noi acasă. Am sunat-o să-i spun că te-ai trezit, așa că probabil va ajunge curând.

Heather nu înțelese de la început ce spunea.

- Mama e aici? În Chesapeake Shores?

Connor dădu din cap.

- Am fost pe moarte? Așa ai convins-o să vină?

- Erai rănită. Așa am convins-o să vină. Nu a ezitat nici o clipă.

- Ei bine, spune-i să meargă acasă, zise Heather pornită. Dacă nu a putut fi alături de mine când s-a născut micuțul Mick, cine are nevoie de ea acum?

Abia termină de vorbit, când auzi un icnet consternat și o văzu pe mama ei în pragul ușii camerei de spital, albă ca hârtia. Intrase tocmai în momentul nepotrivit.

Chiar și cu vederea ei compromisă, Heather putea vedea că mama ei nu doar că auzise ce spusese, ci și că acele cuvinte o răniseră teribil.

Îi stătea pe limbă să-i spună „îmi pare rău“, însă cuvintele nu păreau să se formeze. Simțea că ea era cea căreia i se datorau scuze, pentru lunile în care fusese tratată ca și cum și-ar fi făcut familia de răs.

Connor își plimbă privirea de la Heather la mama ei și înapoi.

- Voi două ar trebui să stați de vorbă, spuse el încet. Vă las puțin singure.

- Nu, protestă Heather, apucându-l de mână.

El își eliberă cu blândețe mâna, apoi spuse:

- Ba da. Este timpul, Heather. Mama ta e aici. Aveți nevoie să discutați față în față.

Se întoarse apoi spre mama ei.

- O conversație scurtă, totuși. Nu o supărați.

Spre surprinderea lui Heather, în timp ce Connor pleca, mama ei intră înăuntru. Trase scaunul pe care stătuse Connor puțin mai aproape de pat și apoi se așeză, strângându-și bine poșeta în brațe.

- Are dreptate, îi spuse ea în cele din urmă lui Heather. Trebuie să punem lucrurile la punct.

Heather oftă.

- Mă îndoiesc că este posibil.

- Ei bine, trebuie să încercăm, zise mama ei cu încăpățănare. Ești singurul meu copil. Vreau să fac parte din viața ta. Înghiți cu greu, în timp ce pe obraji îi curgeau lacrimi. Iar nepotul meu... Vocea i se pierdu. Când vorbi din nou, zâmbea. Oh, draga mea Heather! Este un băiețel minunat! Am fost o proastă că v-am îndepărtat de mine. Accidentul ăsta a fost ca un semnal de alarmă. Dintr-odată am înțeles că nu știm niciodată ce ne așteaptă.

- Tu ești cea care m-a îndepărtat din viața ta, îi aminti Heather, apoi întrebă: Unde e tata?

- Acasă, lucrează, recunosc mama ei, părând tristă.

- Pentru el nu a fost chiar așa un semnal de alarmă, nu? întrebă Heather sarcastic, apoi închise ochii. Nu pot vorbi acum despre asta.

- Atunci stau aici cât te odihnești, spuse hotărâtă Bridget. Nu ies din camera asta, și cu siguranță nu plec din oraș înainte să-mi recuperez fiica.

Heather observă determinarea din ochii mamei ei și o recunoscuse prea bine. Avea să fie aici și de Crăciun, dacă era nevoie. Ceea ce însemna că, mai devreme sau mai târziu, Heather trebuia să îi facă față.

Închizând ochii și întorcându-se pe o parte, optă pentru mai târziu.

capitolul 17

Connor o găsi pe mama lui în sala de așteptare, unde stătuse în fiecare zi de la accident. O vizitase ocazional pe Heather, însă părea să fie acolo mai mult pentru el și, în ultimele câteva zile, pentru Bridget Donovan.

- Mamă, nu te-ai săturat să stai aici? o întreabă Connor, nedorind să recunoască ce ușurat se simțise să o știe aproape. Este deprimant.

Ea zâmbi auzindu-i comentariul, apoi privi de jur împrejurul încăperii, care ar fi avut nevoie de un strat nou de zugrăveală și de un alt mobilier.

- Nu te pot contrazice, dacă te referi la decor. De fapt am vorbit deja cu tatăl tău să aducă o echipă de muncitori și să reamenajeze puțin spațiul. Apoi, împreună cu bunica și surorile tale, ne vom ocupa de mobilier. Am câteva cu tablouri la galerie care vor înveseli puțin încăperea.

El căscă ochii.

- De ce?

- Pentru că este nevoie de asta, iar noi avem mijloacele să o facem, spuse ea cu simplitate. Le suntem foarte recunoscători tuturor celor de aici pentru ce au făcut pentru a o salva pe Heather. Acesta este felul nostru de a o arăta.

- Sunt uimit, spuse el.

Ea îi zâmbi.

- Nu ar trebui să fii. Ai o familie de treabă.

El se încruntă.

- Știu asta, mormăi el. După numai câteva zile în preajma doamnei Donovan, sunt mai recunoscător ca niciodată pentru voi toți.

Expresia mamei lui redeveni serioasă.

- Face tot ce poate, Connor. Situația - tu, Heather și micuțul Mick - nu este ceea ce-și dorea pentru unicul ei copil. Am stat mult de vorbă, și cred că înțeleg reacțiile ei.

- Le-ai fi îndepărtat și tu pe Abby, Bree sau Jess dacă ți-ar fi spus că au rămas însărcinate fără să se căsătorească? întrebă el, curios de răspunsul ei.

- Categorie nu, răspunse ea de îndată. Nu-mi pasă de defectele pe care le-ați putea avea oricare din voi. Treaba mea e să vă dau sfaturi dacă vreți să le ascultați, să vă ascult când vreți să vorbiți, dar, mai mult decât orice, să vă iubesc pe toți, indiferent de situație. Cu toate acestea, înțeleg dorința unei mame care vrea ce e mai bun pentru copilul ei.

- Și eu, admise el. Ce nu înțeleg e abordarea asta de genul totul sau nimic.

- Pentru că, în ciuda părerii tale uneori proaste despre felul în care te-am crescut, ai fost învățat să fii tolerant față de alegerile altor persoane.

- Nu sunt sigur că tata îți împărtășește abordarea, spuse el. Niciodată nu se sfiește să sublinieze greșelile pe care crede el că le facem.

- Dar știi că de fapt iubirea lui e necondiționată, sublinie Megan, apoi îl privi cu atenție. Știi asta, nu? Mick a învățat de la Nell. Ea a crescut cu convingeri puternice și a făcut tot posibilul să le transmită fiilor ei și vouă tuturor, dar, buni sau răi, sunteți familia ei și v-ar apăra împotriva oricărei persoane care ar îndrăzni să vă critice.

- Poate că ea e cea care va reuși să o îmblânzească pe doamna Donovan. Sunt sigur că împărtășesc aceleași valori catolice, spuse Connor cu speranță. Și oricât de nemulțumită ar fi buni de mine, nu m-a făcut niciodată să mă simt ca și cum aș fi la un pas să fiu dezmoștenit de ea.

- Cred că ar trebui să vedem accidentul acesta ca pe o binecuvântare ascunsă, sugeră Megan. A adus-o pe Bridget aici. Cred că va vedea cât de mult vă iubiți tu și Heather și cât îl iubiți pe fiul vostru, chiar dacă relația

voastră nu e una tradițională. Dă-i această șansă, Connor. Încearcă să petreci puțin timp cu ea, ca să poată vedea ce tânăr minunat ești.

Connor se foi, simțindu-se inconfortabil.

- Apropo de asta, spuse el. De chestia tradițională.

Mama lui își lăsă capul într-o parte, în mod evident nedumerită.

- Ce-i cu asta?

- Toate astea m-au făcut să mă gândesc serios, începu el, apoi se opri.

Dacă spunea cuvintele cu glas tare, mama lui putea să-l facă să le respecte. Dacă intra în panică și se răzgânde?

Ea continua să-l privească cu seriozitate. Dintr-odată păru că înțelese.

- Connor O'Brien, vrei să spui ce cred eu că vrei să spui? întrebă ea plină de entuziasm. Ai de gând să o ceri pe Heather în căsătorie?

Cam atât cu asigurarea lui în caz că se răzgânde, își spuse Connor.

- Cred că da, recunosc el.

Expresia ei se schimbă la auzul acestui răspuns.

- Entuziasmul tău nu e deloc copleșitor.

- Știi ce cred eu, dar atunci când am crezut că o pierd pe Heather mi-am dat seama că nu pot trăi fără ea tot restul vieții. Dacă nu ne căsătorim, în cele din urmă se va căsători cu altcineva, iar eu o voi pierde. Îi voi pierde și pe ea, și pe micuțul Mick.

- Înainte de toate, nu-ți vei pierde niciodată fiul, spuse Megan. Iar faptul că nu vrei să o vezi pe Heather fericită cu un alt bărbat nu este un motiv suficient de bun pentru a te căsători. Este o dovadă de egoism. Întrebarea care contează este - o iubești?

- Desigur, spuse el fără nici o ezitare. Credeam că asta este clar. Toată lumea mi-a aruncat asta în față de destule ori.

Mama lui zâmbi abia simțit.

- E bine de știut că ai ascultat. Ce vreau să spun este că trebuie să-ți dorești căsătoria și tot ce ține

de ea nu doar pentru că vrea Heather, ci pentru că și tu o vrei. Vrei?

El își opri un oftat.

- Nu e chiar atât de simplu.

Ea îl privi înduioșată.

- Ar trebui să fie. Uite, mi-am promis că nu-ți voi oferi sfaturi necerute, dar trebuie să spun asta. Nu o cere pe Heather de soție decât dacă ești convins sută la sută că vrei să te implici în tot ceea ce înseamnă. Căsătoria necesită multă muncă și multă motivație.

Connor știa că era probabil un sfat bun; nu credea însă că-l putea urma. Îi făcuse lui Dumnezeu o promisiune în mașină, în drum către spital. Heather era vie, iar el intenționa să-și țină promisiunea. Deși nu credea în căsătorie, credea în Heather și în dragostea lor. Cumva, trebuia să facă lucrurile să meargă.

Heather trebui să recunoască faptul că mama ei era insistentă. Bridget venea la spital aproape la fel de des și de mult precum Connor, deși, în mod surprinzător, cei doi reușeau să se evite unul pe celălalt. Asta o enerva pe Heather aproape la fel de mult ca realizarea faptului că recuperarea ei urma să fie lentă și îndelungată.

Mai rău decât orice însă era dorul ei de micuțul Mick. Știa că era pe mâini bune, locuind în casa bunicilor lui, împreună cu aceștia și străbunica sa, și cu Connor prezent pentru cel puțin o parte din zi. La început, personalul medical nu-i permisesese băiețelului intrarea în secția de terapie intensivă. Apoi Heather se temuse că avea să fie prea greu pentru el să o vadă întinsă în patul de spital, acoperită de vânătaii. Acum însă se gândea că ea urma să-și piardă mințile dacă nu-l vedea măcar pentru puțin timp pe băiețelul ei minunat.

Stătea întinsă în pat, gândindu-se la copil și încercând să-și ignore mama, când Connor deschise ușa și aruncă o privire înăuntru.

- Ai chef de companie? întrebă el, apoi deschise ușa larg, lăsând-o să vadă că îl ținea pe micuțul Mick de mână.

- Mama! strigă bucuros micuțul Mick, înaintând șovăitor către ea.

Patul era prea înalt pentru ca el să se poată cățăra, dar Connor îl ridică în brațe și-l așeză cu blândețe lângă ea.

Ochii lui Heather se umplură de lacrimi și căutară privirea lui Connor.

- Cum ai știut că tocmai de asta aveam nevoie?

- Am ghicit, spuse el. În plus, și lui îi era dor de mama lui. Întreba de tine de fiecare dată când era treaz. Începuse să îmi rupă inima.

- E adevărat, zise și Bridget, privindu-l pe Connor aprobator. I-a fost dor de mămica lui.

Stând tăcut lângă ea, micuțul Mick se întristă. Se întinse și atinse cu degetul o tăietură de pe obrazul ei.

- Buba? întrebă el îngrijorat.

- Una mică, spuse ea, apoi rânji. Dă-mi un pupic, să-mi treacă.

- Bine, spuse el, apropiindu-se și lipindu-și buzele de tăietură. Mai multe buba, observă el. Mai mulți pupici? Heather râse.

- Asta s-ar putea să dureze toată ziua, spuse ea, gâdilându-l până îl făcu să chicotească. Mă bucur că ai venit să mă vezi, îi spuse ea. Ești cel mai bun medicament, dar cred că ar trebui să mergi acasă. Pare să fie o zi frumoasă. Cred că bunicul Mick te-ar duce după-masă la pescuit dacă l-ai ruga.

- Bunicul, spuse el, dând entuziasmat din cap.

Connor chicoti.

- Bine, atunci. Să mergem să-l găsim pe bunicul Mick. Se aplecă și o sărută pe obraz, făcându-i cu ochiul. Ca să-ți treacă.

- Mulțumesc, spuse ea, uitându-se lung în urma lor după ce ieșiră.

- Copilul acesta te adoră, spuse mama ei, revenind pe scaunul de lângă pat. La fel și tatăl lui. O văd în ochii

lui de fiecare dată când e aici. Iar când vorbește despre tine... E clar cât a fost de speriat când a crezut că te pierde. Este peste puterea mea de înțelegere cum nu puteți voi doi să vă rezolvați problemele.

- Nu vreau să vorbesc despre asta cu tine, mamă. Ți-am spus cum stau lucrurile între mine și Connor. Nimic nu se va schimba.

Bridget îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Ești sigură în privința asta? Nu am văzut pe nimeni mai nebun după o femeie. Abia a închis un ochi când ai ajuns la spital, și este aici în fiecare clipă liberă. Și-a lăsat în așteptare și noua slujbă. Asta-mi spune multe despre devotamentul lui Connor față de tine. Adevărul este că am avut o revelație.

Ultima ei afirmație era nouă pentru Heather. Trebuia să-i spună lui Connor că era timpul să meargă la serviciu. Nu voia să stea în calea noii sale cariere. Deși era recunoscătoare pentru vizitele lui, nu mai avea nevoie ca el să fie prezent mereu, nici să intervină între ea și mama ei.

- Am de gând să port o discuție serioasă cu el, spuse Bridget. Este timpul să își asume responsabilitățile și să facă lucrul corect față de tine și față de copil! Mă îndoiesc că e nevoie de prea multe impulsuri ca s-o ia în direcția cea bună.

- Mamă! protestă Heather. Nu-i spune nici un cuvânt lui Connor. Este clar? Suntem amândoi adulți și suntem perfect capabili să decidem ce este bine pentru noi.

- Nu văd nici urmă de așa ceva, insistă Bridget.

- Va trebui să ai încredere în mine. Stai deoparte, mamă. Vorbesc serios.

Mama ei păru deranjată de acest ordin, dar în cele din urmă dădu din cap.

- Bine, fie. Cum vreți. Îmi voi ține opiniile și observațiile pentru mine.

- Aș aprecia acest lucru, îi spuse Heather.

Nu dorea să audă speculațiile mamei ei despre sentimentele lui Connor, deoarece stârnirea vechilor

speranțe nu ducea la nimic. Acceptase realitatea cu mult timp în urmă, și nimic nu se schimbase.

Din nefericire, acceptarea realității și găsirea unui mod de a trăi cu ea, mai ales când Connor fusese atât de atent în ultimul timp, erau două lucruri complet diferite.

Connor era pe hol, îndreptându-se spre camera lui Heather, când se întâlnește cu asistenta socială.

- Domnule O'Brien, aveți un minut? îl strigă Jill Swanson.

El se opri și așteaptă să-l ajungă din urmă.

- Ce s-a întâmplat?

- Doamna Donovan va fi externată într-o zi sau două, dar trebuie să ne asigurăm că se va descurca, odată întoarsă acasă. Înțeleg că locuiește împreună cu fiul ei într-un apartament la etaj. Căută privirea lui Connor și continuă: În condițiile actuale, asta nu va funcționa. Nu poate face față nici scărilor, nici unui copil energic.

Connor anticipase așa ceva. Deja se hotărâse că fie Heather venea cu el acasă, unde erau o mulțime de persoane gata să dea o mână de ajutor, fie se muta el în apartamentul ei. Asta, bine-nțeles, dacă nu cumva Bridget Donovan nu intenționa să rămână până la recuperarea completă a lui Heather. Date fiind telefoanele din ce în ce mai aprinse pe care le primea de la soțul ei din Ohio, se îndoia că avea să se întâmple asta.

- Am câteva opțiuni alternative, dar trebuie să le discut cu Heather, îi spuse el asistentei sociale. Vă asigur însă că, la momentul potrivit, Heather va avea parte de tot ajutorul de care are nevoie.

- Vă rog să-mi dați detaliile de îndată ce le stabiliți, insistă femeia. Altfel nu voi putea fi de acord cu externarea sa.

- Nici o problemă, o asigură el.

Cel puțin nu dacă Heather era rezonabilă. De vreme ce știa deja cât de tare își dorea să plece de aici, bănuia că măcar acum avea să fie mai de înțeles decât de obicei.

*

După discuția cu Jill Swanson, Connor se întoarce și părăsi spitalul. Conduse direct la magazinul de bijuterii, alese un inel cu diamant, trecu pe la magazinul surorii sale pentru un buchet generos de bujori albi și roz aprins, apoi reveni la spital. Când ajunse înapoi, Heather dormea. Mama ei se întorsese cu Megan acasă, pentru masa de prânz.

Connor stătea lângă pat, gândindu-se ce să spună. Nu mai ceruse niciodată pe nimeni în căsătorie, era ceva nou pentru el. Aveau importanță cuvintele? Sau conta doar intenția? Pentru un bărbat care ținea pledoarii în sălile tribunalelor, era surprinzător de incapabil să-și exprime sentimentele prin cuvinte. În cazul de față, miza era prea mare.

În timp ce exersa în tăcere diferite opțiuni, aruncă o privire spre pat și o văzu pe Heather uitându-se la el cu ochii mari, evident amuzată.

- Ai vreun caz important mâine la tribunal? întrebă ea.

- Nu. De ce?

- Pentru că nu te-am văzut mormăind printre dinți decât atunci când încerci să-ți repeți pledoaria de închidere până ieșea perfect.

Connor o privi în ochi.

- Într-un fel, e același lucru, recunosc el.

- Cum?

- Pledoaria de închidere rezumă întregul caz. Spune judecătorului ce anume contează din toate problemele prezentate.

- Știu asta, spuse ea.

- Ei bine, ceea ce vreau eu să-ți spun seamănă mult cu asta. Trebuie să-mi prezint toate probele, să le rezum și apoi să sper să iei decizia potrivită.

Ea îl studie cu o expresie perplexă.

- Nu ești prea coerent. Privi dincolo de el și văzu vaza plină de bujori. De unde au apărut? Sunt foarte frumoși și miros minunat.

- Sunt parte a probatoriului meu, îi spuse el. Vreau să știi cât de mult te iubesc. Știu că adori bujorii.

Ea îl privi acuzator.

- Connor, nu m-am îndoit niciodată de iubirea ta. Nu trebuie să-mi aduci flori ca să-mi dovedești ceva. Faptul că ai venit aici câteva ore în fiecare zi îmi spune tot ce trebuie să știu.

- Uite cum stau lucrurile, începu el pe un ton serios. Accidentul acesta a schimbat ceva. În ziua aceea, când tata a venit să-mi spună ce s-a întâmplat, că erai în spital, am fost mai terifiat decât îți poți închipui. Au fost câteva minute în care nici măcar nu am putut respira de teamă ce-mi era. Drumul înapoi a fost îngrozitor, pentru că nu știam la ce mă pot aștepta. Din câte știam, puteai fi... Nu contează, își scurtă el fraza.

Simpla idee că ea ar fi putut fi moartă era prea îngrozitoare pentru a fi pusă în cuvinte. Din fericire ea era vie, pe drumul spre o recuperare completă, iar el avea să-și petreacă restul zilelor fiind recunoscător pentru acest lucru.

Heather se întinse după mâna lui.

- Connor, este în regulă. Sunt aici. Criza a trecut. Am vrut să vorbesc cu tine despre asta. Este timpul să începi să lucrezi pentru Joshua Porter. Sunt sigură că arde de nerăbdare să îți predea o parte din cazurile lui.

- Nu e vorba despre muncă, spuse el nerăbdător. Încerc să-ți spun ceva important acum.

- Ce este mai important decât să începi cu dreptul noua ta slujbă? întrebă ea.

- Tu, la naiba! Tu ești mai importantă. Încerc să-ți spun că în ziua accidentului mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Nu vreau să te pierd, Heather.

Băgă mâna în buzunar și scoase micuța cutie de bijuterii cu inelul și i-o întinse. Ea se holbă la el, cu o expresie șocată pe chip.

- Ce este asta?

El știa că Heather nu era nici oarbă, nici proastă. Știa ce era. Doar că nu se așteptase să vadă vreodată așa ceva

în mâna lui. Poate că elementul surprizei avea să-i fie de ajutor.

- Căsătorește-te cu mine, Heather, spuse el încet. Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine și cu fiul nostru, îngrijindu-vă și asigurându-mă că sunteți fericiți.

Ea nu păru nici pe jumătate atât de copleșită de cererea lui în căsătorie, așa cum se așteptase el. De fapt, părea mai mult nedumerită decât orice altceva. Poate chiar puțin tristă, deși el nu înțelegea de ce ar întrista-o realizarea visului ei dintotdeauna.

- Și tu? întrebă ea. Pe tine te va face fericit căsătoria? Te-ai schimbat atât de mult într-o săptămână?

- Eu sunt cel care îți cere mâna, nu? zise el, incapabil să-și controleze nerăbdarea.

- Iar eu te iubesc pentru asta, dar răspunsul e nu, spuse ea, cu vocea atât de plină de tandrețe, încât lui Connor îi venea să urle.

- Dar am făcut o promisiune, spuse el, înainte să se poată cenzura.

- O promisiune? întrebă ea pierdută. Cui?

- Lui Dumnezeu. I-am spus că dacă te faci bine, mă voi căsători cu tine, așa cum ți-ai dorit.

Chiar în momentul în care rostea cuvintele, știu că greșise. Recunoașterea târgului pe care îl făcuse cu Dumnezeu era cel mai rău lucru posibil. Era prea târziu totuși pentru a căuta o altă explicație. Nici nu-și putea retrage cuvintele. În acel moment, nu putea nici măcar reformula cererea, făcând-o să sune mai romantică, mai credibilă.

Se uită în ochii lui Heather, văzu durerea de acolo și știu că-și ratase șansa. Putea avea altele - urma să se asigure de altfel de asta -, dar de data aceasta ratase. Probabil avea noroc că ea era țintuită la pat, altfel ar fi putut foarte bine să-i dea cu buchetul de bujori peste cap.

- Nu înțeleg, spuse el, incapabil să se oprească, deși știa că înrăutățea astfel lucrurile. Am crezut că asta îți dorești.

- Nu așa, rosti ea încet, apoi se întoarse cu spatele la el, dar nu înainte ca el să vadă lacrimile care îi umpluseră ochii.

Heather ar fi trebuit să știe că refuzul cererii lui Connor nu însemna că acesta avea să se oprească. Se părea că faptul că-și adunase o dată curajul să spună cuvintele nu făcuse decât să-l încurajeze. În ultimele două zile o ceruse de soție de fiecare dată când intrase în camera ei și erau singuri. În cele din urmă ea își pierdu răbdarea.

- Connor O'Brien, nu mă voi căsători cu tine pentru că ai avut nu știu ce revelație în drumul către spital, declară ea, încruntându-se la el. De câte ori trebuie să-ți spun asta? Ești foarte drăguț, dar răspunsul rămâne nu!

Toate cuvintele frumoase pe care i le spusese el ar fi trebuit să o măgulească, dar cererea lui începuse să o calce pe nervi. Totul o călca pe nervi. Voia să plece acasă.

Singurul mod în care acest lucru avea să se întâmple însă era dacă avea pe cineva care să o ajute. Coastele ei fisurate aveau nevoie de timp pentru a se vindeca, la fel și piciorul ei rupt. În momentul acesta, întregul proces de vindecare i se părea descurajator.

Întreaga familie O'Brien se oferise să o ajute, dar cel mai tare o tulbura oferta lui Connor. Venea cu niște condiții neașteptate, și se părea că era dispus să se folosească de externarea ei pentru a obține ce dorea.

- Vrei să pleci de aici, nu-i așa? o întrebă el din nou, cu o notă persuasivă în voce. Poți să o faci, dacă ai ajutor. Așa a spus asistenta socială. Eu îți pot oferi acest ajutor, dar numai dacă te căsătorești cu mine.

- Asta e șantaj, îl acuză ea, uimită că putea fi atât de viclean.

Cum îndrăznea să-și bată joc de ceea ce știa că își dorise mai mult ca orice pe lume - ei doi, împreună pentru totdeauna?

- Nu, e asigurarea că primești ceea ce pretinzi că dorești, contracară el. Vei putea merge acasă, și mă primești

și pe mine la pachet. De data asta pentru totdeauna, cu un certificat de căsătorie care să o dovedească.

- De ce mă simt ca și cum aș fi la o emisiune televizată? întrebă ea, profund nemulțumită, deși, așa cum spusese el, Connor îi oferea tot ce-și dorise. O cerere în căsătorie trebuie să fie romantică. Cererea ta sună mult prea mult ca un troc pentru câteva oi și vreo două vaci.

- Hei, asta a funcționat într-o mulțime de culturi pentru un timp îndelungat.

Ea se încruntă auzind comentariul.

- Connor, nu mă pot căsători cu tine numai pentru a avea cine să mă îngrijească timp de câteva luni. Ce se întâmplă odată ce mă însănătoșesc?

- Vom avea viața pe care o merităm, spuse el, ca și cum totul ar fi fost atât de simplu.

Ea clătină din cap.

- Nu, vei începe să ai regrete.

- Nu, nu voi avea, insistă el. De ce te opui atât de mult? Ai spus că mă iubești.

- Te iubesc, îi confirmă ea. Dar nu despre asta este vorba.

- Ba da. Și eu te iubesc. Chiar nu văd unde este problema.

- Până acum dragostea nu a fost suficientă pentru tine, îi aminti ea. Ai presupus întotdeauna că va dispărea ca un fum până la uscarea cernelii de pe certificatul de căsătorie.

- M-am gândit mai bine, pretinse el.

Ea își dădu ochii peste cap. Dacă ar fi fost puțin mai puternică și dacă s-ar fi putut mișca puțin mai bine, s-ar fi târât din pat pentru a-l scutura.

- Connor, termină cu absurditățile! aproape că strigă ea în schimb. Tot nu crezi în căsătorie. De aceea e atât de nebunească ideea ta.

El îi prinse mâna într-a lui. Atingerea lui o încălzi, chiar dacă situația o înfiora.

- Privește-mă, îi spuse el. Ea îi întâlni privirea, iar Connor continuă: Când am crezut că te pierd, aproape

că mi-am ieșit din minți. M-a făcut să-mi dau seama că nu mai vreau să trăiesc nici un minut fără tine. Oricât timp am avea pe acest pământ, vreau să-l petrec cu tine și cu fiul nostru. Vreau să am mai mulți copii cu tine. Aș fi perfect mulțumit să fac asta fără un certificat de căsătorie, dar tu nu poți, așa că vreau să te duc în fața altarului pentru că știu cât de important este pentru tine și pentru că tu ești importantă pentru mine.

Heather își dorea mai mult ca orice să-i accepte oferta și să fie suficient pentru ea, dar cum ar fi putut? S-ar fi simțit mereu ca și cum l-ar fi silit să facă ceva împotriva celor mai adânci convingeri ale lui. Ar fi știut întotdeauna că el ar fi ales căsătoria silit de împrejurări.

- Nu, șopti ea, abia reușind să vorbească. Nu va merge așa, Connor. Nu se poate.

El păru tulburat de ultimul ei refuz, ca și cum l-ar fi împins în sfârșit prea departe. Își lăsase la o parte convingerile și i se oferise, iar acum ea îl respinsese.

Dar ce altceva ar fi putut face? se întrebă ea. Îl cunoștea mai bine decât se cunoștea el însuși. Dacă făcea acest sacrificiu nebunesc și se căsătoreau acum, ar fi ajuns să regreta.

Connor se ridică, cu spatele rigid. Porni către ușă, dar se opri și se întoarse din nou spre ea.

- Am fost sincer cu tine și ți-am spus ce simt, iar acum vei folosi asta împotriva mea pentru totdeauna, nu-i așa? spuse el, cu vocea lipsită de orice emoție. Văd acum că nu voi reuși niciodată să te conving suficient că m-am schimbat, că sunt gata să mă dedic ție pentru totdeauna.

- Poate că nu, recunosc ea, deși acest lucru aproape că-i frânse inima.

Iar vederea lui ieșind din camera ei de spital, cu umerii căzuți și cu un aer înfrânt, termină treaba.

capitolul 18

Connor ieși din spital fără să vadă nimic, încercând să facă față refuzului atât de hotărât al lui Heather. Crezuse că-i oferise tot ce spusese ea că-și dorește, dar nu era suficient. Ce trebuia să facă acum? Să accepte că relația lor era gata cu adevărat? Nu credea că putea face asta, dar nu mai avea alte idei.

Mergea atât de repede, încât nu o observă pe Bridget Donovan, care se apropia.

- Connor! strigă ea grăbită, apucându-l de braț tocmai când el era pe cale să iasă în fața unei mașini care ieșea din parcare a spitalului. Fruntea ei era încrețită de îngrijorare. Ce se întâmplă? Pari supărat. S-a înrăutățit starea lui Heather?

El o privi fără nici o expresie pentru un moment, apoi clătină din cap.

- Nu. Nu, e bine. Încăpățânată ca un catâr.

Bridget zâmbi la comentariul lui.

- Ah, înseamnă că și-a revenit complet. Ce a spus de te-a supărat atât de tare?

Connor se gândi să ignore întrebarea, dar poate că tocmai de Bridget avea nevoie.

- Putem sta puțin de vorbă? întrebă el.

- Desigur.

- Vreți să intrăm și să luăm o cafea sau un ceai?

- Prefer să stăm afară, la soare, dacă nu te superi. Este o grădină atât de liniștită.

Găsiră o bancă liberă lângă niște tufe de trandafiri și se așezară. Ea îl studie curioasă.

- Ce te frământă?

- Noi doi am pornit pe piciorul greșit, recunosc el. Știu că relația mea cu Heather a fost o dezamăgire pentru dumneavoastră.

- Așa a fost, recunosc eu. Dar de când sunt aici am văzut lucrurile din alt punct de vedere. Am văzut cât de adâncă e iubirea dintre voi, asta ca să nu pomenesc de devotamentul pe care-l aveți pentru fiul vostru. Îmi doresc ca fiica mea să fie fericită, Connor, iar tu pari să o faci fericită. Poate că nu este așa cum aș fi ales eu, dar nu cred că stă în puterea mea să judec.

El o privi pieziș.

- Să presupun oare că mama și Nell v-au ajutat mai mult sau mai puțin subtil să ajungeți la această concluzie?

Ea izbucni în râs.

- Te-au ridicat în slavi, fără îndoială, dar a contat mai mult ceea ce am văzut cu ochii mei.

- Atunci poate că veți pune o vorbă bună pentru mine la Heather, dacă vi se arată ocazia, îi ceru el.

Ea păru nedumerită de această cerere.

- De ce ai avea nevoie să fac așa ceva?

- În ultimele câteva zile i-am tot cerut mâna, iar ea m-a refuzat fără echivoc de fiecare dată, recunosc eu pe un ton plin de tristețe.

Pe fața ei apăru o expresie șocată.

- Dar de ce?

- Pare să creadă că epifania mea nu e reală sau că a sosit prea târziu. Nu sunt convins care e logica ei. Știu doar că e încăpățânată.

- Ei bine, asta e o nebunie, declară Bridget.

Connor zâmbi.

- Speram să vedeți lucrurile astfel. Așadar, îmi puneți o vorbă bună?

- Nu sunt sigură că-ți va fi de foarte mare ajutor să mă ai de partea ta, dar voi face tot ce pot, promise ea. Eu, una, cred că trebuie să fiți împreună. Uite un sfat. Lasă-i puțin timp să se adapteze la noul Connor. Este o schimbare destul de mare, iar fata a trecut prin destule greutăți în ultimul timp.

Dintr-un impuls, Connor o îmbrățișă.

- Mulțumesc pentru ajutor și pentru perspectivă.

Ea îl bătu ușor pe obraz.

- Mă duc înăuntru și văd în ce dispoziție este. Nu are rost să amân misiunea pe care mi-ai încredințat-o.

Connor o privi intrând în spital, cu un pas sigur și hotărât. Spre uimirea sa, își dădu seama că Bridget Donovan nu era nici pe jumătate zgrițuroaica la care se așteptase el. Așa cum îi spusese mama lui, Bridget era doar o mamă care își dorea cu disperare fericirea fiicei ei.

După plecarea lui Connor, Heather se gândi timp îndelungat la ce se întâmplase, la cât de înfrânt păruse el atunci când plecase. Imaginea i se întipărise dureros în minte. Nu-și putu stăpâni lacrimile, deși încercă din greu. Plânsul părea o pierdere inutilă de energie, dar lacrimile fuseseră oprite mult prea mult timp. Plânse așa cum nu o făcuse în lunile de când părăsise casa lor din Baltimore și viața lor împreună.

Odată pornită, nu păru să se poată opri, nici măcar când mama ei intră în cameră, o privi pentru o secundă și apoi o strânse cu putere la piept. Manifestarea aceasta rară de înțelegere necondiționată și fără întrebări o făcu să plângă și mai tare.

După un timp, nici măcar nu mai știa exact de ce plângea - pentru o șansă pierdută, pentru sfârșitul unui vis, pentru mângâierile neașteptate ale mamei sale sau pentru toate la un loc.

- Îmi imaginez că este din cauza lui Connor, spuse în cele din urmă mama ei. L-am văzut plecând când veneam încoace, și nu părea mai fericit decât tine. Mi-a povestit lucrurile din punctul lui de vedere. Care este al tău?

Heather o privi șocată.

- Ți-a spus că mi-a cerut să mă căsătoresc cu el? întreba ea, cu lacrimile încă scurgându-i-se pe obraji.

- Da.

Heather încercă să înțeleagă, dar nu reuși.

- Ți-a spus și că nu a fost pentru prima dată?

Mama ei dădu din cap, mângâindu-i în continuare părul, așa cum făcuse în copilăria lui Heather ori de câte ori aceasta venea la ea cu o lovitură proaspătă.

- Cred că va fi pentru ultima oară, spuse Heather cu tristețe.

- Te supără acest lucru? o întreabă Bridget.

Heather aprobă cu o mișcare a capului.

- Sunt pe deplin convinsă că ar fi o greșeală uriașă să ne căsătorim acum, spuse Heather pe un ton care aducea aminte de felul ei de-a fi. Nu-și dorește cu adevărat să se căsătorească.

- Dar ți-a cerut mâna. Nu este un motiv de sărbătoare? Heather clătină din cap.

- Nu mă înțelegi. L-am refuzat - nu doar astăzi, ci de fiecare dată când m-a întrebat de la accident încoace.

- Dar de ce ai face așa ceva? întreabă Bridget, complet nedumerită. Știu că îl iubești.

- Nu m-a cerut pentru că-și dorește să fie căsătorit, spuse Heather. M-a cerut pentru că a făcut un fel de înțelegere cu Dumnezeu.

Spre uluirea ei, Bridget zâmbi.

- Adevărat? Pentru a-ți salva viața, probabil.

Heather dădu din cap.

- Așa mi-a spus.

- Înseamnă că e un bărbat onorabil, care vrea să-și țină partea lui de învoială

- Desigur că este un bărbat onorabil, zise Heather cu nerăbdare. Nu au existat niciodată dubii în privința asta.

- Din punctul meu de vedere, au existat, spuse mama ei cu ironie.

Heather o privi pieziș.

- Nu-i momentul pentru o altă predică de-a ta despre părerea proastă pe care o ai despre Connor.

Din nou, buzele mamei ei se curbară într-un zâmbet.

- Se poate să mă fi înșelat în privința lui. Nu ți-ar plăcea să-mi scoți ochii cu asta de-acum până la sfârșitul veacurilor?

- Nu iei lucrurile în serios, o acuză Heather. Este furios din cauză că l-am refuzat, iar acum nici măcar nu pot merge acasă, pentru că nu mă pot descurca singură. Voi rămâne în spitalul ăsta pentru totdeauna.

De data asta, mama ei izbucni în râs.

- Ai avut mereu o înclinație spre dramatism, o tachină ea. Dacă vrei să te întorci în apartamentul tău, voi veni cu tine. Mai pot rămâne încă o vreme.

- Credeam că tata insistă să te întorci acasă, spuse Heather, deși oferta neașteptată îi redase speranța.

Voia atât de mult să plece de acolo și să se întoarcă la viața ei normală, sau cel puțin la ce părea să fie normalul din prezent, fără Connor sub același acoperiș.

Mama ei o liniști.

- Tatăl tău se mai poate descurca singur un timp, declară ea, cu o expresie ciudat de vinovată pe chip. Adevărul e că nu m-am mai simțit atât de liberă de ani întregi. Cine știe? Poate mă voi stabili și eu în Chesapeake Shores. Pare un orașel drăguț.

- Fără tata? întrebă Heather, incapabilă să-și ascundă șocul.

Mama ei ridică doar din umeri.

- Nu se știe niciodată. Poate e timpul să tulbur puțin apele.

Heather își șterse ultimele lacrimi și-și limpezi privirea, apoi se uită cu ochi mari la mama ei.

- Vorbești serios?

Bridget ezită, apoi recunoscă:

- Poate că da. Dar știu cu siguranță că vreau să stau aici până te pui din nou pe picioare și te poți descurca de una singură.

Deși era încă zguduită de oferta neașteptată a mamei sale și de insinuarea ei că era posibil să se mute definitiv acolo, Heather nu lăsa să-i scape ocazia de a-și rezolva o altă problemă. La urma urmei, învățase să coasă de la mama ei.

- Ai fi dispusă să susții cursurile mele de cusut de sâmbăta, doar pentru câteva săptămâni?

Ochii mamei ei se luminau pe dată.

- Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea cu entuziasm. Megan m-a dus pe la magazin și mi-a arătat câteva dintre cuverturile pe care le-ai făcut. Nu ai uitat nimic din ce te-am învățat. Cusăturile tale sunt chiar mai bune decât ale mele, și ești mult mai creativă decât am visat eu vreodată să fiu. Ești dispusă să încalci regulile pentru a-ți crea propriul model. Eu, una, nu am îndrăznit niciodată să o fac.

- Dar fără elementele de bază învățate de la tine, nu aș fi riscat niciodată să încerc să fac ceva, îi spuse Heather. Îți sunt recunoscătoare pentru că mi-ai împărtășit din talentul tău. Și mi-ar plăcea foarte mult să mă înlocuiești la cursuri. Sunt persoane foarte drăguțe. Cred că-ți vor plăcea. Unele au vârsta mea, dar sunt și câteva doamne mai în vârstă.

- O voi face cu mare drag, dar cred că ai putea susține tu cursurile, în vreo două săptămâni, zise Bridget. Vom găsi o modalitate de a te ajuta să ajungi la parter.

- O, plănuiesc să fiu acolo, spuse Heather. Dar nu mi-ar strica nici mie câteva din lecțiile tale. Va fi un fel de reîmprospătare a cunoștințelor în cazul meu.

- Atunci așa rămâne, spuse Bridget, părând încântată. Acum, să vorbim despre propunerea lui Connor.

- Nu, spuse Heather, buna ei dispoziție evaporându-se pe dată.

- Atunci mai târziu, spuse mama ei, pe un ton puțin prea drăguț.

Ceva îi spunea lui Heather că avea să aștepte până când ea era vulnerabilă, pentru a lua din nou apărarea lui Connor. Cine ar fi crezut că Bridget Donovan și Connor ar fi putut ajunge de aceeași parte a baricadei? Era una dintre cele mai interesante turnuri ale evenimentelor de la accident încoace. Iar Heather bănuia că amândoi mai aveau încă multe de spus. Până acum reușise să se folosească de ajutorul altora pentru a-l duce și aduce pe fiul său în vizită.

Deși la birou începea să aibă tot mai multe cazuri pe care în Baltimore nu s-ar fi deranjat să le accepte, tot nu avea destul de lucru pentru a fi distras suficient. Se așteptase să facă cineva din familie vreo referire la dispoziția lui posacă, dar nu crezuse că acea persoană avea să fie Jess cea împăciuitoare.

Era așezat la masa din bucătărie, puțin după ivirea zorilor, uitându-se țintă în cana cu cafea, când sora lui mai mică intră, se încruntă la el, își turnă niște cafea și apoi se așază vizavi de el. Pentru cineva care o cunoștea bine, era evident că o frământau niște gânduri. Connor se pregăti să-i facă față.

- Asta trebuie să înceteze, spuse ea. Toată lumea merge pe vârfuri în jurul tău, îngrozită să nu spună ceva nepotrivit despre Heather.

- Când s-a întâmplat să evite cineva din această familie vreun subiect pe care dorea să-l abordeze? întrebă el, considerând comentariul lui Jess ca fiind o exagerare grosolană. Toată lumea din familia asta are probleme cu câte unul sau altul care a vorbit prea deschis.

- Haide, Connor. Te-ai răstit la buni! spuse ea indignată. Ce a făcut ea vreodată să merite așa ceva?

Connor roși, amintindu-și incidentul și rușinându-se din nou.

- Nu am vrut, spuse el. A spus ceva despre Heather și micuțul Mick. Am înțeles greșit și i-am spus că nu e treaba ei ce facem sau nu facem eu și Heather. Mi-am cerut scuze de îndată ce mi-au ieșit cuvintele din gură. Buni a înțeles.

- Desigur că a înțeles, răspunse Jess exasperată. Asta face buni, indiferent de cât de rău ne comportăm noi, dar, Connor, trebuie să-ți dai seama cât de greșit a fost.

- Știu. Nu se va mai întâmpla.

- Ba se va mai întâmpla, dacă nu rezolvi lucrurile cu Heather. Dacă aș iubi pe cineva la fel de mult cum o iubești tu pe ea, iar el m-ar iubi la fel de mult, fii sigur că n-aș pierde vremea și nu l-aș lăsa să-mi scape doar

pentru că aş avea dubii în privinţa abilităţilor mele de a face căsnicia să reziste.

Connor o privi cu surprindere.

- Nu mă îndoiesc de mine, insistă el. Dacă aş fi hotărât să mă căsătoresc, aş face căsnicia să funcţioneze.

- Atunci de ce nu o faci?

- Înţeleg că radio-şanţul nu este la curent cu faptul că am cerut-o pe Heather de soţie, replică el. De câteva ori, de fapt.

Jess clipi surprinsă.

- Serios?

- Da.

- Ei bine, amin! De ce nu ştie nimeni despre asta? Şi de ce eşti aşa abătut?

- Pentru că m-a refuzat de fiecare dată.

Acum fu rândul surorii sale să îl privească uluită.

- Glumeşti. De ce? A spus ceva?

- Nu a crezut cu adevărat că m-am schimbat atât de radical în privinţa căsătoriei. O privi cu ironie. Probabil nu a fost de ajutor faptul că am pomenit despre pactul făcut cu Dumnezeu atunci când eram speriat că ar putea muri.

Jess se holbă la el.

- L-ai spus asta?

El dădu din cap. Jess îl lovi peste braţ.

- Eşti un idiot.

- Asta pare să fie părerea generală.

- Cum ai de gând să rezolvi asta?

- Nicicum, spuse el. Indiferent de ce aş spune acum, Heather nu m-ar crede.

- Atunci nu mai vorbi şi arată-i că eşti gata să fii genul de soţ la care a visat întotdeauna. Acţiunile au valoare mai mare decât cuvintele. Cel puţin aşa mi-a spus un psiholog pe care-l cunoaştem amândoi.

Connor rânji pentru prima dată de când începuse această conversaţie inconfortabilă.

- Ce mai face Will zilele astea?

- E enervant, ripostă Jess de îndată. Iritant. Imposibil. Prea mult prin preajmă, mulțumită ție.

- Dacă nu-ți place deloc, de ce investești atât de multă energie pentru a evita să rămâneți singuri? Mi se pare că asta arată clar că simți ceva pentru el.

- Nu fi ridicol! spuse ea, fluturându-și mâna ca pentru a indica sfârșitul acestui subiect. Oricum, nu am venit aici să discutăm despre Will.

- Nu, ai venit ca reprezentatul desemnat al familiei, să te asiguri că rezolv lucrurile cu Heather. Poți raporta că nu se va întâmpla nimic. Nu de data asta. Acum lucrurile stau mai rău ca niciodată între noi.

- Pentru că ești prea încăpățânat să lași mândria la o parte și să te ploconești.

- Întreabă-l pe prietenul tău Will ce șanse are o relație în care este nevoie de ploconire.

Ea îi zâmbi fără să se poată abține.

- Din câte aud, toate au nevoie de așa ceva, mai ales când bărbatul continuă să facă lucruri prostești.

- A fost prostesc să o rog pe Heather să se căsătorească cu mine?

- Sigur că nu, răspunse ea pe dată. Dar acceptarea refuzului ei a fost. După felul în care ai refuzat-o tu în toți acești ani, nu mă mir că s-a întors acum roata.

- Nu cred că e vorba despre răzbunare, spuse el.

- Nu, Heather este prea bună pentru a dori să se răzbune. Doar că nu crede în această schimbare bruscă. Nu multe femei ar crede.

Connor oftă. Deși nu-i plăcea ceea ce-i spunea Jess, realizează că exista un sâmbure de adevăr acolo.

- Acțiuni, spui?

Ea dădu din cap.

- Ce fel de acțiuni?

- Ai curtat-o cu adevărat?

- Te referi la flori și bomboane, lucruri de genul acesta? întrebă el.

- Pentru început.

- Niciodată. Cine avea bani pentru așa ceva în facultate? Expresia i se luminează. I-am cumpărat un buchet uriaș de bujori de la florăria lui Bree zilele trecute. Mereu a spus cât de mult îi plac bujorii. Ezită, înainte de a continua: Sau era vorba de panseluțe? Poate că asta a fost problema. Am cumpărat florile greșite, iar ea a tras concluzia că nu am fost atent.

Jess se mulțumi să clatine din cap.

- Din nefericire, cele mai multe femei află încă din adolescență că bărbații nu aud nimic din ce spunem decât dacă pomenim de scorurile la fotbal sau baseball pentru a le atrage atenția.

- Cine e cinic de data asta? întrebă el.

- Te rog, ripostă ea. Știm amândoi că mama l-a părăsit pe tata pentru că el nu era niciodată atent la ce spunea ea sau la nevoile ei.

- De fapt, mi-a mărturisit că nu i-a comunicat ceea ce dorea cu adevărat, spuse Connor. Nu-l poți învinui pe tata că nu a primit un mesaj care nu i-a fost niciodată transmis.

- Iarăși o luăm de la capăt, cu tine luând partea lui tata, spuse Jess. Nu despre asta e vorba, oricum. Ce vreau să-ți spun e că trebuie să-i dovedești lui Heather că o cunoști mai bine decât oricine pe lumea asta. Anticipează-i tu nevoile.

- Înțeleg ce spui, dar nu știu cum aș putea face asta, recunosc el.

Jess își dădu ochii peste cap.

- Dacă tu ai fi ținut la pat, sau măcar închis toată ziua în casă, ce ai vrea mai mult decât orice altceva? Gândește-te când ai avut glezna luxată și a trebuit să stai cu piciorul suspendat pentru o eternitate, după cum ți s-a părut ție. Îți amintești?

- A fost la mijlocul sezonului de fotbal din ultimul meu an, își aminti el. Cred că a fost cea mai frustrantă săptămână de liceu dintre toate.

- Exact, spuse Jess, încântată de sine pentru că-i stârniase această amintire. Ce ai vrut tu cel mai mult?

El se gândi un minut înainte să răspundă.

- Să ies afară.

Sora lui îl privi cu veselie.

- Vezi, frățioare, nu ești atât de lipsit de idei, la urma urmei. Pregătește un picnic. De fapt, o voi face eu pentru tine, la han. Tu mergi, o iei pe Heather și o duci pe plajă. Las-o pe Bridget să aibă grijă de micuțul Mick. Petrece toată după-masa cu Heather. Se uită în ochii lui cu seriozitate. Și orice ai face, nu aduce în discuție căsătoria, sentimentele tale rănite sau pactul cu Dumnezeu.

- Am înțeles, spuse el. Altceva?

Expresia lui Jess deveni visătoare.

- Trateaz-o ca și cum ar fi cea mai importantă persoană din viața ta.

Connor se gândi că nu trebuia să fie prea dificil, de vreme ce era deja. Fusesse întotdeauna.

Jess se ridică, apoi se aplecă și-l sărută pe Connor pe obraz.

- Nu strica asta, îl avertiză ea.

- Nțeles, șefa.

- Râzi cât vrei, dar eu sunt arma ta secretă.

- Cum așa?

- Sunt femeie. Știu cum aș vrea să mă curteze un bărbat. Te voi învăța ce să faci la fiecare întâlnire.

Connor credea că era prea optimistă, dar ce avea de pierdut? Dacă metoda lui Jess îi făcea pe el și pe Heather să stea din nou de vorbă, era un început, un pas în direcția cea bună. În cel mai rău caz, dacă tacticile acestea nu funcționau pentru el, îi putea transmite toate sfaturile lui Will, și poate că prietenul lui la fel de neajutorat ca putea depăși blocajul în care se găsea cu Jess.

Heather crezuse că, odată ajunsă acasă, dispoziția urma să i se însenineze, dar adevărul era că apartamentul ei părea mic dintr-odată, cu mama ei acolo. Heather făcuse o încercare eșuată de a coborî la magazin, dar trebuise să renunțe. Ajunsă în capul scărilor cu cele două

cârje, coborârea i se păruse prea descurajantă. Din cauza ghipsului, se simțise nesigură pe picioare și se temuse că avea să cadă pe scări. Își promisese că avea să-și adune curajul pentru o altă încercare cu o altă ocazie.

Avusese parte de suficientă companie în ultimele zile, dar ajunsese să se sature și de asta. Probabil că nimic nu-i putea îmbunătăți dispoziția, se gândi ea, nici măcar un bilet câștigător la loto sau o vindecare miraculoasă peste noapte. Problema nu era că momentan era incapacitată, ci faptul că știa că totul se terminase între ea și Connor. Tăcerea lui de la externarea sa făcea cât o mie de cuvinte. Și, în caz că nu înțelesese acest mesaj, mai era acela că fiecare membru al familiei venise până atunci să-l ia pe micuțul Mick, în afară de Connor însuși.

Doar acum putea recunoaște că, deși ea îl părăsise pe Connor, păstrase mereu speranța că urmau să se regăsească unul pe celălalt. În mod ironic, el îi oferise în cele din urmă tot ce-și dorise ea vreodată, însă numai pentru că astfel plătea o datorie pe care simțea că o are față de Dumnezeu. Nu era un mod bun de a pune bazele unei căsătorii, căci ar fi fost ca și cum l-ar fi târât spre altar împotriva voinței lui.

Avusese o dispoziție atât de proastă gândindu-se la ultima lor întâlnire, încât mama ei îl luase pe micuțul Mick cu ea jos, în magazin.

- Dacă vrei să stai aici și să fierbi, bine, îi spusese Bridget. Dar nu-l lăsa pe băiat să te vadă în starea asta. Nu vrei să-l faci să-și schimbe sentimentele pe care le are față de tatăl lui. Copiii îți copiază dispoziția, să știi.

- Te referi la felul în care am simțit eu mereu tensiunea dintre tine și tata? replică Heather.

Mama ei păruse luată prin surprindere de replica ei. Fără să mai spună un cuvânt, îl luase pe micuțul Mick în brațe, luase jucăriile și gustările lui și ieșise din apartament.

Când cineva bătu la ușă, apoi o deschise fără să mai aștepte răspunsul, Heather se încruntă și-și întoarse privirea către intrus. Bătăile inimii o luară razna când își

dădu seama că era vorba de Connor. Apoi însă se încruntă și mai tare.

- M-ai auzit invitându-te înăuntru? întrebă ea, fără măcar să încerce să-și ascundă iritarea.

Connor zâmbi, fără să se lase descurajat.

- Nu, dar nu am vrut să îmi riscul ca tu să nu o faci. Mama ta mi-a dat cheia ei.

- De când ești în cârdășie cu mama?

- Bănuiesc că de când ai călcat-o pe nervi de dimineață. Ce se petrece aici?

- Cât de vesel ai fi tu dacă ai sta închis aici zi după zi? ripostă ea.

El făcu o încercare nereușită de a-și reține un zâmbet.

- Vai, dar ești acasă de când? De trei zile?

- Patru, izbucni ea.

El râse.

- Îmi pare rău, greșeala mea. Se pare însă că am sosit tocmai la timp pentru a te elibera de această izolare autoimpusă. Cine s-ar fi gândit că niște scări amărâte îți vor pune o piedică atât de mare?

- Nu este vorba de scări, replică ea. Cel puțin nu în totalitate. Sunt scările, combinate cu felul în care mă simt folosind cârjele astea și ghipsul ăsta idiot, care cântărește vreo mie de kilograme.

- Nu cântărește atâta, o asigură el. Cum vrei să te obișnuiești cu el dacă nu exersezi?

- Am exersat înainte să plec din spital, dar pe o suprafață dreaptă. Scările de colo arată ca o capcană mortală.

- După cum am spus, am venit tocmai la timp.

- La timp pentru ce? întrebă ea cu suspiciune.

- Să te salvez.

Dintr-un oarecare motiv, răspunsul acesta o înfurie la culme.

- Nu cred că tocmai ai spus asta, spuse ea. De când am nevoie să fiu salvată?

- După propriile tale calcule, de patru zile, o tachină el. Heather era pe cale să izbucnească, aruncându-i câteva apelative urâte, dar el dădu din deget în direcția ei.

- Ține minte, ai un fiu. Nu cred că vrei să te obișnuiești să spui cuvinte urâte în fața lui. Altfel vom ajunge să ne petrecem tot timpul explicând motivele pentru care copilul nostru vorbește ca un birjar.

Deși era mai mult decât furioasă, deși voia cu disperare să fie în continuare supărată pe el, Heather nu-și putu opri un chicotit.

- Ai dreptate. Deja începe să copieze tot ce spun.

- Ei, vezi? zise el, privind-o în ochi. Ce spui? Vrei să ieși cu mine?

Ea se gândi să refuze din principiu, dar ce ar fi rezolvat? Dispoziția ei proastă avea să se înrăutățească și mai mult dacă renunța la singura șansă de a ieși din încăpere. Dacă nu accepta acum, cele șase sau opt săptămâni pe care le avea până scăpa de ghips aveau să fie foarte lungi.

- Unde? întrebă ea ezitant. Și, mai ales, de ce?

- Mergem la o plimbare pe plajă. Umiditatea e scăzută, iar briza e minunată. Este o zi perfectă pentru un picnic. Cât despre motiv, este pentru că m-am gândit că schimbarea de peisaj îți va face bine.

- Cine s-a plâns de dispoziția mea?

El rânji.

- Nimeni nu a trebuit să o facă. Nu te-ai priceput niciodată să stai fără să faci nimic. Eu, unul, aș fi zis că e momentul perfect să faci una din cuverturile tale fantastice, dar mi-am adus aminte cum funcționează mintea ta. E un pic sucită.

Ea îi aruncă o privire piezișă.

- Tocmai m-ai insultat?

- Nu, am spus doar adevărul. În loc să vezi situația asta ca pe o oportunitate, nu poți trece peste faptul că te simți ca și cum ai fi într-o capcană. Am dreptate?

- Da, bine, dar nici tu nu te pricepi mai bine decât mine să te relaxezi forțat.

- Adevărat, dar acum nu vorbim despre mine. Să revenim la plajă - da sau ba?

Dacă și-ar fi închis ochii, Heather ar fi putut vedea valurile golfului, ar fi putut mirosi aerul sărat și ar fi putut

simți briza răcoroasă mângâindu-i obrazii. Suna fantastic. Apoi însă oftă.

- Nu pot.

- De ce nu? Ai alte planuri?

- Sigur că nu, spuse ea, arătând cu mâna spre ușă. În caz că nu ai observat, acolo sunt niște trepte. Nu ai ascultat? Nu mă descurc cu ele, recunosc eu, frustrată.

- De aceea te voi duce în brațele mele mari și puternice, spuse el. Încearcă să nu te miști prea mult, să nu mă stârnești.

Din nou, ea râse înainte de a se putea controla.

- Ca și cum aș putea. Îl fixă cu privirea. De ce faci asta?

- Pentru că cineva foarte înțelept m-a întrebat ce cred că ți-ai dori cel mai mult acum. Mi-am dat seama că începi să o iei puțin razna, închisă aici.

- Nu chiar atât de puțin, spuse ea.

- Atunci vii cu mine?

Ea compară pericolul de a se lăsa atrasă din nou în lumea lui Connor cu dorința ei de a schimba peisajul. Pericolul nu părea atât de mare, în comparație cu plictiseala ei absolută.

- Să mergem, spuse ea, și se ridică în picioare, hotărâtă să-și păstreze măcar o fărâmbă de independență.

Traversă camera ajutându-se de cârje, iar Connor o lăsă să o facă. Numai când ieșiră în pragul ușii o luă în brațe, ca și cum nu ar fi cântărit nimic, și o duse în jos pe scări.

Ghemuită la pieptul lui, ea se lăsă cu capul pe umărul lui pentru un moment, trăgând adânc în piept parfului lui masculin fermecător, un amestec de săpun și o urmă ușoară și familiară de loțiune după bărbierit. Îngropată adânc în dulap, mai avea una dintre cămășile lui, pe care o luase la plecare, care mirosea exact așa. În momentele de slăbiciune, o scotea de acolo și dormea cu ea. Îi oferise confort într-unele din cele mai întunecate nopți de la separare încoace.

Când ajunseră la mașină, ea îl surprinse rânjind.

- Ce e? îl întrebă ea.
- M-ai mirosit.
- Nici vorbă, spuse ea cu indignare, simțindu-și obra-
jii arzând de rușine.
- Ți-a plăcut întotdeauna loțiunea asta. Spuneai că-ți
aduce aminte de margarita, deși nu am reușit niciodată
să-mi dau seama de ce.
- Din cauza lămâilor verzi, spuse ea fără să se gândeas-
că, apoi tresări, dându-și seama că se dăduse de gol.
- El o privi cu îngâmfare.
- Ce ciudat, când ai plecat mi-a dispărut cămașa pre-
ferată din flanel verde.
- Ea refuză să-i întâlnească privirea.
- Serios? Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?
- Connor ridică din umeri.
- Nu știu sigur, dar îmi aduc aminte de câteva ocazii
în care am venit târziu de la serviciu și te-am găsit cuibă-
rită în pat, îmbrăcată cu ea. Spuneai că miroase ca mine.
- Uitasem de asta, pretinse ea.
- Sunt convins, spuse el ironic, așezând-o cu grijă
pe locul pasagerului, pe care îl dăduse în spate cât mai
mult posibil, pentru ca ea să poată întinde piciorul pus
în ghips.
- De ce atâta vorbărie pentru o cămașă veche?
- El o privi în ochi și se asigură că și ea îl privește îna-
inte de a răspunde.
- Nu este vorba despre cămașă, iar tu o știi foarte
bine.
- Heather reuși să răspundă pe un ton sfidător:
- Atunci despre ce este vorba, Connor?
- Ți-e dor de mine.
- Ea înghiți cu greu și se rugă ca nici vocea și nici culoa-
rea din obraji să nu o dea de gol.
- Nu e adevărat.
- Minți de îngheață apele, drăguță, dar este în regulă.
Și mie mi-a fost dor de tine. Acum să mergem la plajă și
să ne bucurăm de ziua asta frumoasă.

- Dacă ai de gând să faci presupuneri arogante toată după-amiaza, nu sunt sigură că ne vom distra prea mult.

- Ei, haide, o tachină el. Nimic nu-ți face mai mare plăcere decât să mă pui la locul meu. Îți fac de fapt o favoare spunând astfel de lucruri. Te irită. Mă îndoiesc că te-ai simțit atât de vie de multă vreme.

Din păcate era adevărat, dar nici măcar amenințarea torturii nu ar fi făcut-o să recunoască acest lucru.

- Asta-i o idee proastă, mormăi ea așezându-se mai comod pe scaun, gata să vadă ce avea să aducă după-amiaza.

Uneori urmarea unei idei proaste era singurul mod de a trăi.

capitolul 19

În loc să meargă pe plaja principală, din centrul orașului, Connor optă pentru o fâșie retrasă de nisip în afara limitelor orașului. Aici casele erau mai mici și, în multe feluri, mai puțin pretențioase decât cele din Chesapeake Shores. Multe erau aici de ani întregi, deținute de familii și moștenite din generație în generație. În unele cazuri, vopseaua fusese neglijată, iar terasele erau bătute de vreme, dar în ciuda acestor lucruri, toate aveau un farmec demodat de necontestat.

Lui Connor îi plăcuse mereu aici, mai ales în timpul săptămânii, pentru că atunci plaja era pustie. Își amintea că venea adesea aici în adolescență, pentru a fi singur cu prietena sa din momentul respectiv.

- De ce nu am mai fost aici? întrebă Heather, privind curioasă în jur în timp ce Connor conducea de-a lungul plajei mărginite de sălcii plângătoare.

- Nu sunt prea multe de văzut aici, doar casele acestea împrăștiate pe un teren valoros. Când tata dezvolta Chesapeake Shores, a vrut să cumpere pământul și să-l încorporeze în oraș, dar proprietarii s-au unit și au refuzat. L-a înnebunit asta, dar eu, unul, sunt bucuros că au făcut-o.

Heather îl privi cu surprindere.

- De ce? Pari aproape nostalgic.

- Presupun că sunt. Îmi place faptul că aceste case sunt aproape la fel ca acum șaiszeci sau chiar șaptezeci și cinci de ani, spuse Connor. Locuite de aceleași familii, de asemenea, cel puțin majoritatea. Aproape niciodată nu vezi pe aici un anunț de vânzare.

- Adevărat? spuse Heather, uitându-se apoi cu atenție prin parbriz. Connor, uite! Uite unul chiar acolo. E chiar în curbă. Haide să ne uităm.

Intrigat el însuși, Connor mai conduse câteva sute de metri, apoi parcă pe marginea drumului și opri motorul. Entuziasmul lui se topi de îndată ce aruncă o privire mai atentă.

- Nu e mare lucru, spuse el, dezamăgit să vadă starea proastă în care era casa.

- Este fermecătoare, îl contrazise Heather, cu ochii luminați. Uită-te la curte. Este plină de tufe de liliac.

- Crescute prea mult, observă Connor. Mă îndoiesc că această casă a fost vopsită în ultimii ani. Probabil este cotropită de termite.

Heather îl privi exasperată.

- Cât de binedispus ești! Expresia ei se însenină apoi. Uite, se numește Driftwood¹ Cottage. Ce perfect!

Connor zări în cele din urmă inscripția care atârna prinsă într-un cui ruginit deasupra ușii.

- Mie mi se pare mai degrabă că a fost lăsată în voia curentului.

- Ești rău, îl certă ea. Aș vrea să intrăm. Crezi că e cineva acasă?

- Nu, dacă țin la viața lor, mormăi Connor, neștiind de ce găsea acest loc atât de deprimant.

Heather avea dreptate. Avea tocmai farmecul despre care vorbise el cu câteva minute în urmă, chiar dacă avea nevoie de niște reparații serioase.

- Ajută-mă să ies de aici, spuse Heather, ignorând comentariul lui. Să mergem să batem la ușă.

El o privi cu atenție, surprins să vadă că era mai animată decât o văzuse de mult timp.

- Vorbești serios?

Ea dădu din cap.

- Nu-ți pot explica. Știu că e într-o stare deplorabilă, dar îmi place foarte mult.

- Cum se poate? întrebă el, uluit. Ai un apartament modern, adorabil, așezat chiar deasupra magazinului tău. Am crezut că-ți place acolo.

¹ Lemn plutitor

- Îmi place.

- Atunci de ce te-ar interesa casa asta?

Ea ridică din umeri.

- Nu știu. Simt însă că mă cheamă. Expresia ei deveni visătoare. Pun pariu că mereu a existat o familie care stătea aici vara. Uită-te la leagănul acela vechi din pridvor. Nu-ți imaginezi copii legănându-se în el sau adolescenți făcându-și curte într-o noapte de vară?

- Heather, una e să salvezi o pisicuță amărâtă de pe stradă.

Heather făcuse asta de prea multe ori, după părerea lui. Cel puțin reușise să o convingă să le caute stăpâni și nu să le păstreze pe toate. Folosind aceeași voce fermă pe care o folosisese și când venise vorba de pisici, adăugă:

- Dar e cu totul altceva să salvezi o casă dărăpănată. Transformarea ei într-o casă locuibilă ar costa o avere. Întreabă-l pe tata.

Ea îl privi cu sfidare.

- Tocmai asta voi face, spuse ea. Pun pariu că are o structură grozavă. Acum, ai de gând să mă ajuți să o văd mai bine sau trebuie să mă chinui de una singură?

Connor clătină din cap, dar ieși ascultător din mașină și o înconjură, ajungând la portiera pasagerului. La urma urmei, în acea zi trebuia să o facă fericită pe Heather și, din motive care îl depășeau, casa aceasta părea să o facă foarte fericită. De fapt, Heather încerca deja să se ridice în picioare, ajutându-se de cârje pentru a-și menține echilibrul.

- Așteaptă puțin, bodogăni el. Dacă nu ai grijă, vei sfârși rupându-ți și celălalt picior.

O ajută să traverseze șoseaua, dar se opri în fața treptelor care duceau în pridvor.

- Lemnul ăsta e putred de tot, declară el. Nu te las să urci acolo.

- Atunci du-te tu. Vezi dacă e cineva acasă.

- Te aștepți să-mi risc viața...

Privirea ei imploratoare îl redusese însă la tăcere. Călând cu grijă, urcă și ciocăni la ușă.

- Nu e nimeni aici, spuse el în cele din urmă.
- Să mergem în spate. Poate vedem ceva prin ferestre.
- Pot împrumuta una din cârjele tale, să-mi croiesc drum prin junglă? întrebă el, nu în întregime în glumă.

Curtea era o mare de ierburi încâlcite. Dacă ar fi fost în Chesapeake Shores, proprietarului i s-ar fi pus în vedere să o curețe fără întârziere.

Într-un mod absolut uimitor însă, pe măsură ce-și făcea cărare în jurul casei, începu să vadă de ce o intriga atât de mult pe Heather. Driftwood Cottage era mai mare decât li se păruse din stradă. Năpădită de buruieni, curtea era uriașă, perfectă pentru copii, și înconjurată de un gard care să-i împiedice să rătăcească pe stradă sau pe plajă. Deși ferestrele erau murdare, în spate se afla un solar.

- Ce frumos! exclamă Heather când îl văzu. Connor, nu e minunat?

- Are potențial, recunosc el fără tragere de inimă.

Întorși în mașină, ea scoase din poșetă un pix și o bucată de hârtie și notă numele și numărul de telefon al agentei imobiliare.

- Ai telefonul mobil la tine? întrebă ea. Eu l-am uitat acasă.

- Vrei să suni acum?

Ea dădu din cap.

- Te rog.

Connor se dădu bătut și formă numărul. Din fericire, din punctul lui de vedere, apelul intră direct în căsuța vocală. Poate că Heather urma să-și vină în fire odată ce avea puțin timp la dispoziție. Nu-și putea permite să-și îngroape banii în așa ceva.

Dar el putea. Gândul îi veni de nicăieri, ca un fulger când cerul este senin. Ce-i spusese Jess - să meargă până-n pânzele albe pentru a-i dovedi lui Heather că o ascultă? Casa aceasta avea potențialul de a-l falimenta, dar chiar și el putea vedea că avea de asemenea potențialul de a-i dovedi lui Heather că voia ca relația lor să dureze.

Lăsă un mesaj pentru agenta imobiliară, incluzând numărul lui de telefon, nu al lui Heather.

După ce închise, o văzu pe Heather privindu-l pieziș.
- Ar fi trebuit să lași numărul meu, spuse ea. Tu îi vei spune femeii că ai sunat din greșeală sau așa ceva.

El se încruntă la auzul acestei acuzații.

- Ai puțină încredere în mine. Nu contează prea mult pe care dintre noi sună. Eu știu ce trebuie să întreb, și-ți voi transmite informațiile ulterior.

Ea continuă să arate enervant de sceptică, dar renunță să se mai certe.

- Putem face acum picnicul? întrebă el. Îmi amintesc de un loc perfect puțin mai sus de-aici.

Heather dădu din cap, dar mai aruncă o privire plină de dor în spate în timp ce se îndepărtau. Chiar și când erau deja așezați pe plajă, pe scaunele pe care le adusese Connor, pentru a evita ca nisipul să intre sub ghipsul lui Heather, ea nu părea să se poată opri din vorbit despre casă. Avea o mie de idei despre ce ar fi putut face dacă ar fi fost a ei. Când terminară desertul, Connor putea vedea totul, de la vopseaua albă și obloanele de un roșu aprins din exterior până la soarele care scălda podelele bine șlefuite din camere.

Ceea ce vedea însă cu cea mai mare claritate era pe ei trei locuind acolo. Indiferent ce rețineri avea în privința structurii căsuței, știu că trebuia să o facă a lor.

- Nu a fost o casă de vânzare acolo de cel puțin zece ani, spuse Mick atunci când Connor îi spuse povestea, mai târziu în aceeași seară. Vorbești despre vechea casă a familiei Hawkins?

- Cred că da, răspunse Connor.

- Arată ca și cum o briză ceva mai puternică ar putea-o dărâma, evaluă Mick situația. Agatha Hawkins a murit acum două sau trei luni. Avea peste nouăzeci de ani. Cu sănătatea în declin și fără familie în preajmă, nu a făcut nimic pentru a o întreține.

- Nu am văzut nici o altă locuință într-o stare proastă pe-acolo, așa că despre asta trebuie să fie vorba. Dacă ajung să vorbesc cu agenta imobiliară, poți merge cu mine mâine, să aruncăm o privire?

- Sigur că da, dar dacă vrei o casă, de ce nu cumperi una aici, în oraș? Sunt mai noi și pot garanta pentru calitatea construcției.

- Crede-mă, tată, știu că aici casele sunt într-o stare mult mai bună, dar lui Heather îi place aceea, recunosc în cele din urmă Connor. I-a căzut cu tronc, se pare.

Mick îl studie cu privirea îngustată.

- Care dintre voi se gândește, de fapt, să o cumpere?

- Eu, spuse Connor. Ezită un moment, apoi adăugă, cu o urmă de sfidare: Pentru noi.

Mick scoase un strigăt de surpriză, apoi o chemă pe Megan. Ea veni în grabă, părând alarmată.

- Ce se întâmplă aici?

- Connor și-a venit în sfârșit în fire! Cumpără o casă pentru el și pentru Heather, o anunță Mick, ca și cum el personal ar fi făcut totul să se întâmple.

Ochii mamei lui se luminau.

- Adevărat? Oh, Connor, este minunat că vă căsătoriți în sfârșit. Sunt atât de fericită pentru voi! O voi suna pe Bridget mâine-dimineață la prima oră, să vedem cum putem ajuta cu organizarea nunții.

Connor închise ochii, ca pentru a se apăra de valul acesta de entuziasm părintesc.

- Stați așa, îi avertiză el, urând să le taie entuziasmul. Nu am spus nimic de căsătorie.

Atât Megan, cât și Mick îl priviră nedumeriți.

- Atunci despre ce naiba vorbești? întrebă Mick, arătând ca și cum Connor tocmai i-ar fi jucat o farsă. Locuitul împreună nu a mers prea grozav până acum. Ce te face să crezi că Heather va fi de acord să o ia de la capăt, la fel?

- Nu o va face, fu de acord Connor.

- Dar nu vă căsătoriți? întrebă Megan, în mod evident derutată.

- Nu încă, oftă Connor. Sper ca această casă să o facă să-mi ia în serios cererea.

- Acum chiar că sunt derutat complet, spuse Mick. Ai cerut-o de soție?

- Și ea a spus nu? întrebă Megan, șocată.

- Cam așa, le mărturisi Connor.

Nu credea că mândria lui ar fi suportat să le explice și că cererea lui fusese refuzată de mai multe ori.

Părinții lui se uitară unul la celălalt.

- Cumpărarea unei case a funcționat în cazul lui Trace, comentă Mick, cu o expresie gânditoare. I-a atras atenția lui Abby. Nu există motive să credem că nu ar funcționa și-n cazul acesta.

- Este un gest dramatic, adăugă Megan aprobator. Femeilor le plac astfel de gesturi. Își încreți apoi fruntea, îngrijorată. Ești sigur că lui Heather îi place casa asta? Am condus pe acolo. Mi se pare tristă.

- Cred că e parte din farmecul ei, spuse Connor. În ciuda tuturor sorților, e nebună după ea. Eu sunt cel sceptic. De aceea vreau să o verifice tata, să vedem dacă merită renovată.

Megan zâmbi.

- Dacă Heather și-a pus în gând să aibă casa asta, din orice motiv, nu va putea fi convinsă de logică dacă se dovedește că e un coșmar din punct de vedere constructiv. Sper că știi asta.

Connor oftă.

- Da. Vreau doar să știu cât de scump va fi acest coșmar.

Heather se gândea fără încetare la Driftwood Cottage. Nu avea nici o idee despre cum și-ar putea permite să cumpere o casă, chiar dacă își vindea apartamentul minuscul. Momentul ar fi fost potrivit. Locuințele din inima orașului erau mereu căutate, iar vara, când turiștii inundau comunitatea, era momentul ideal de a vinde. Problema era că venitul probabil obținut în urma vânzării nu acoperea cumpărarea casei de pe plajă, chiar

dacă era în afara orașului. Cu toate acestea, nu putea să nu viseze.

Două zile mai târziu, când nu primi nici o veste nici de la Connor, nici de la agenție, căută bucata de hârtie și o sună chiar ea pe agenta imobiliară. De data asta Willow Smith răspunse.

- Sun în legătură cu casa de pe Beach Drive, îi spuse Heather. Nu am văzut nici un număr, dar i se spune Driftwood Cottage. Îmi puteți spune care este prețul ei?

- Oh, îmi pare rău, exclamă Willow, dar tocmai am încheiat un contract pentru casă ieri.

Dispoziția lui Heather se umbri. Fusese atât de sigură că acea casă îi era destinată.

- Oh, nu se poate, îmi plăcea foarte mult casa aceea.

- Sinceră să fiu, puteți găsi ceva mult, mult mai bun, o asigură agenta. Mai am câteva proprietăți care vi s-ar putea potrivi dacă doriți ceva în apropierea apei.

Heather oftă.

- Nu. O doream pe aceea.

- Pot să vă notez numele, în caz că nu se finalizează contractul, spuse agenta, dar nu mi-aș face speranțe prea mari. Cumpărătorul are o situație financiară solidă. Nu va avea nici o problemă în a obține finanțarea. Desigur, nu se știe niciodată. Uneori pe oameni îi cuprinde regretul. S-ar putea întâmpla și așa ceva, odată ce încep să evalueze costurile renovării sau ale demolării.

- S-ar putea să o demoleze? întrebă Heather, îngrozită.

- Eu, una, așa aș face, spuse Willow. Dar nu știu ce are cumpărătorul de gând.

- Ei bine, vă rog notați-vă numele și numărul meu oricum, spuse Heather, deși știa că se agăța de un sentiment fals de speranță.

Era în mod evident prea târziu. Casa îi scăpase printre degete. În mod absolut nerezonabil, îl învinui pe Connor pentru asta. El adusese ghinionul, cu toate îndoielile lui. Dacă ar fi sunat ea mai devreme, în loc să lase asta pe seama lui...

Se uita deznădăjduită la telefon, când cineva bătu la ușă, apoi o descuie. Era din nou Connor, o știa. Sincronizarea lui nu ar fi putut fi mai proastă. Ea se uită încruntată la el.

- Ce cauți aici?

- Am venit să văd dacă astăzi ești într-o dispoziție mai veselă, spuse el, rânjindu-i. Cred că nu.

- Du-te...

El îi tăie vorba cu o privire muștrătoare, apoi întreabă:

- Ce s-a întâmplat?

- Cineva mi-a cumpărat casa, îi spuse ea.

- Serios? întreabă Connor.

Ceva din tonul lui îi atrase atenția.

- Știi ceva despre asta? Deja vorbești cu agenta, nu-i așa? De asta ai venit, să-mi ușurezi dezamăgirea?

El clătină din cap.

- Nu tocmai.

- Plănuiai să te bucuri, așadar?

- Nu.

Connor aruncă ceva spre Heather, iar ea prinse lucrul acela din zbor, instinctiv.

- Ce-i asta? întreabă ea, strângând în mână ceva ce părea o bucată ruginită de metal.

- Cheia de la casa visurilor tale, îi spuse el.

Ea îl privi cu ochii cășcați, nevenindu-i să creadă.

- Tu ai fost? Tu mi-ai cumpărat casa?

- Da.

- Dar de ce? Nu ți-a plăcut deloc. Ai făcut-o ca să mă chinui?

El păru uimit de acuzație.

- Sigur că nu. De ce te-aș chinui? Ai vrut casa. Am cumpărat-o pentru noi, pentru viitorul nostru.

- Dar nu există nici un noi, spuse ea, incapabilă să-și stăpânească sentimentul de trădare care o cuprinse. Asta înseamnă că ai cumpărat-o pentru tine. Cum ai putut face asta, Connor?

El își ridică mâna.

- Stai puțin. Te-ai îndrăgostit de casa aceea. Dumnezeu știe de ce, dar ai făcut-o. Eu am cumpărat-o. Tata o va renova după instrucțiunile tale. Nu văd unde e problema. Am crezut că vei fi fericită.

- Fericită că tu trăiești în casa visurilor mele? întrebă ea incredulă. De ce m-ar face asta fericită?

Connor clătină din cap.

- În regulă, cred că trebuie să reluăm lucrurile un pic. Am crezut că am explicat asta. Am cumpărat casa pentru noi, explică el cu răbdare. Tu, eu și micuțul Mick, dacă nu ți-e clar.

- Nu am de gând să mă mut înapoi cu tine numai pentru că ai cumpărat o casă, spuse ea exasperată.

Dintr-odată el izbucni în râs.

- Acum râzi de mine? Pleacă! Nu vreau să te văd acum.

- Nu plec nicăieri, spuse el, trăgându-și un scaun lângă canapea și așezându-se. Cred că am uitat să menționez că această casă este cadoul meu de nuntă pentru tine. Știi tu, pentru când te hotărăști să te căsătorești cu mine.

Heather încercă să nu lase ca bătaile rapide ale inimii să-i influențeze judecata.

- Dar nu ne căsătorim, îi aminti ea.

- Poate nu chiar acum, spuse el cu voioșie. Dar o vom face.

- Ți-am spus că...

- Mi-ai spus o mulțime de lucruri și, crede-mă, le-am auzit pe toate. Am ales însă să nu accept acea declarație. Înțeleg de ce m-ai refuzat. Cine te-ar putea învinui? Am fost un idiot încăpățânat mult prea mult timp, dar mi-am venit în fire. Vreau ce vrei și tu.

Ea îl studie cu privirea îngustată. Connor părea sincer. Și-i cumpărase casa dorită.

- Ce anume crezi că vreau eu? întrebă ea prudentă, dorindu-și din tot sufletul ca el să treacă testul.

- Să fim fericiți până la adânci bătrâneți, spuse el pe dată. O familie, o casă și un soț care să te iubească la nebunie.

- Și crezi că-mi poți oferit toate astea?

- Știu că pot, spuse el, plin de încredere.

- Dar tu nu crezi în fericiți până la adânci bătrâneți, îi aminti ea.

El ezită, și fu de-ajuns pentru a distruge totul. Momentul acela de speranță se topi. Heather se uită la el cu tristețe.

- Este în regulă, Connor. Știu că vrei să-ți dorești asta, dar nu ești așa. Am acceptat lucrul acesta. Poți renunța să te mai străduiești.

Spre surprinderea ei, Connor nu-și desprinsese privirea de a ei.

- Nici o șansă, draga mea. Nu voi înceta niciodată să-ți dovedesc că sunt pregătit. O privi întristat. Va fi cam greu să găsesc ceva mai spectaculos decât cumpărarea unei case, dar voi găsi ceva cu care să te conving.

Heather îl privi surprinsă. Acesta era un Connor pe care nu-l mai văzuse până atunci. Cuvintele lui erau familiare, dar în voce i se simțeau o hotărâre și o încredere cu totul noi. Pentru prima dată, se întrebă dacă poate lucrurile nu erau totuși diferite.

Deși se străduise mult să afișeze o atitudine hotărâtă în fața scepticismului lui Heather, Connor era demoralizat de faptul că ea încă îi rezista. Se întâlnește cu Will la Brady's, deoarece simțea nevoie de companie masculină. Bărbații erau ușor de înțeles. Din experiența lui recentă, femeile nu erau.

- Așadar, acționez împotriva tuturor instinctelor mele și cumpăr casa aia dărăpănată pentru ea, pentru a-i dovedi cât de dedicat sunt viitorului nostru, și ce face Heather? Spune nu. Mai rău chiar, e furioasă pe mine că am cumpărat casa ei.

Will râse.

- Cumpărarea casei a fost ideea lui Jess, nu-i așa? Connor se holbă la el.

- Într-un fel, da. De unde ai știut?

- Sora ta este o admiratoare înfocată a gesturilor mărețe. A fost foarte impresionată când Trace a cumpărat

casa pentru Abby, pentru a-i dovedi că e gata să se așeze la casa lui.

- Dacă stau să mă gândesc, nici Abby nu a fost mai fericită decât Heather. Poate că ar trebui să încetez să o mai ascult pe Jess. Nu pare să cunoască cu adevărat femeile, la urma urmei.

Will chicoti.

- Oh, lui Abby i-a plăcut casa destul.

- Atunci de ce a durat atât de mult până a convins-o Trace să-l accepte de soț? întrebă Connor, amintindu-și cât de dărâmat fusese Trace de refuzul lui Abby de a fixa data nunții, chiar și după ce locuiseră împreună o perioadă îndelungată. Știi cumva?

- Kevin e cel care și-a dat seama de fapt, recunoscuse Will. Și-a dat seama că Abby se aștepta ca și Trace să se transforme într-un monstru manipulator, așa cum o făcuse și primul ei soț după căsătorie. Era sigură că va începe să-i ceară să demisioneze, să trăiască numai în Chesapeake Shores și așa mai departe. Odată ce Kevin a discutat cu ea despre asta și i-a spus că Trace nu e deloc ca Wes Winters, Abby s-a hotărât să-și urmeze inima.

- Înțeleg, spuse Connor, cântărind informațiile primite. Crezi că așa ceva se întâmplă și cu Heather?

Will păru încurcat.

- Nu pricep. Heather nu a mai fost căsătorită. Singura ei relație importantă a fost cu tine.

- Și știm amândoi că am insistat mult timp că nu mă voi căsători. Este evident că ea nu crede că m-am schimbat, deși cuvintele mele spun că am făcut-o. Făcu o pauză, apoi adăugă: Sau poate nu vrea să mă creadă.

Will dădu din cap.

- Bine, te urmăresc. La ce te gândești?

Connor nu era sigur că-și poate exprima suspiciunile într-un fel coerent, dar dacă cineva putea înțelege, era Will. Nu doar că avea instruirea necesară, dar avea o intuiție excelentă în privința naturii umane.

- În regulă, începu Connor încet, încercând să-și adune gândurile. Părinții lui Heather au avut o căsnicie

dificilă. Din câte am înțeles, a existat mereu o anumită tensiune în casa lor. Heather se mândrește cu faptul că a depășit condiția lor. Insistă că ea crede în dragoste, în ciuda dovezilor contrarii din propria lor casă.

Will dădu din cap.

- Înțeleg. Continuă.

- Dar dacă e doar ceva ce-și spune? întrebă Connor, cristalizându-și teoria. Dacă în adâncul sufletului e la fel de speriată ca și mine de căsătorie? Nu poate recunoaște așa ceva în fața mea, nu după ce a avut o poziție atât de categorică pe acest subiect.

- Sună logic, fu de acord Will.

- Nu ar însemna asta că trebuie să găsească o mie de scuze pentru a mă refuza, încercând în același timp să mă facă pe mine vinovat?

- Ce spui tu de fapt este că acum, când are cu adevărat opțiunea de a se căsători cu tine, ea este cea speriată, spuse Will încet, cu o expresie gânditoare. Să știi că s-ar putea să fie așa cum spui. S-ar putea ca ea să nici nu fie măcar conștientă că tensiunea din căsnicia părinților ei a afectat-o atât de mult.

Sentimentul temporar de triumf pe care îl resimți Connor față de dezlegarea unui mister emoțional păli curând.

- Cum pot rezolva asta? Eu, unul, am avut mereu dubii. Sunt nou în rolul celui care crede că mariajul este răspunsul.

Will îl privi amuzat.

- Dacă-ți spun asta, trebuie să te taxezi, îl tachină el.

- Să mă pupi în fund. Nu te opri acum. Sunt pe cale să cumpăr o casă pentru o familie. Nu vreau să aștept până pe la șaptezeci de ani să ne rezolvăm problemele și să ne mutăm acolo.

- S-ar putea să mai ai de așteptat puțin, îi spuse Will, realist. Nu până la șaptezeci de ani, desigur, dar s-ar putea să dureze un timp până să-i dovedești lui Heather că noua ta poziție e reală, și până ca ea să-și dea seama că subconștientul ei este cel care-i pune acum piedici.

Connor se încruntă.

- Nu există vreun mod de a grăbi procesul? În ultimul timp m-am gândit că mi-ar plăcea o nuntă de toamnă.

- Atunci s-ar putea să trebuiască să o confrunți, spuse Will. Prezintă-i bănuielile tale. Vezi care este reacția ei la teoria ta.

- Crezi cu adevărat că ar recunoaște? întrebă el plin de îndoială.

Heather era la fel de încăpățânată ca un O'Brien.

- Nu, replică Will pe un ton vesel. Dar odată ce ai plantat această idee, va trebui să o ia în considerare.

Connor încercă să-și imagineze conversația. Nu putea să-și închipuie nici un scenariu în care lucrurile s-ar fi desfășurat în favoarea lui. Și totuși, ce altceva putea face, dacă nu voia ca lucrurile să rămână neclarificate?

- Ai putea trece pe la ea, să aveți o discuție? propuse el, în disperare de cauză.

- Nu practic acest fel de terapie, spuse Will. Dacă vrea să vină la mine, voi fi bucuros să lucrez cu ea pe tema asta. Numai că nu sunt sigur că aş vrea să fiu în pielea ta dacă îi sugerezi așa ceva.

- Crede-mă, înțeleg. Nici mie nu mi-a căzut prea bine când mi-a spus că ar trebui să stau de vorbă cu cineva specializat.

- Cred că, în numele profesiei mele, mă simt insultat, spuse Will.

- Nu ar trebui să fii. De ce aş merge la un străin, când tu ești prietenul meu? Îl bătu pe Will cu palma pe spate. Și încă unul foarte bun!

- Înseamnă că poți plăti tu băuturile, spuse Will vesel. Nota e mai mică decât taxa mea obișnuită, așa că poți considera că ai primit reducerea pentru prieteni și familie.

- Bucuros, îi spuse Connor. Dar îmi voi aminti de acest moment atunci când vei veni la mine căutând un umăr pe care să plângi din cauza surorii mele.

- Nu am nevoie de umărul nimănui pentru a plânge din cauza lui Jess, pretinse Will, deși expresia lui deveni disperată. Trenul acela a plecat de mult din gară.

- Serios? întrebă Connor cu inocență. Mie mi se pare că e încă la peron. Poate că ar trebui să verifici.

Will clătină din cap.

- Mi-am depășit deja toleranța la durere în departamentul ăla. Am trecut mai departe.

Connor era pe cale să-l contrazică, însă apoi văzu durerea din ochii lui Will. Asta fu de-ajuns pentru a-l reduce la tăcere. Se gândise mereu la Will ca la un tip de nezdruncinat. Era puțin șocat să-și dea seama că Jess reușise să-l rănească.

După ce-i văzuse pe toți din familia lui băgându-și nasul în treburile altora, Connor își promisese să nu facă niciodată la fel, dar circumstanțele erau diferite acum. Era vorba de Jess și de Will, pentru Dumnezeu, unul din cei mai buni prieteni ai săi și surioara lui.

Într-una din zilele acestea, când avea să considere că e momentul potrivit, urma să-i spună surorii lui ce gândea despre felul în care se purta cu unul dintre cei mai buni bărbați pe care îi cunoscuse el vreodată.

capitolul 20

Își băuseră cafeaua de dimineață împreună și Megan era pe cale să plece la serviciu, când Mick decise să i se alăture. Avea ceva de făcut în oraș și nu vedea nici un motiv de a amâna.

- Pot să vin cu tine? întrebă el, urmând-o pe Megan, care se îndrepta spre mașină.

Ea se opri și-l privi cu ochii mari.

- Vrei să mergi cu mine la galerie? De când?

- Sincer să fiu, mă gândeam să trec pe alături, recunosc el.

Expresia lui Megan se transformă în panică.

- Mick, sper că nu te duci la Heather să te amesteci. Connor se va enfuria dacă o faci.

El o privi provocator.

- Ei bine, cineva trebuie să-i facă să-și rezolve problemele. Asta a durat prea mult. Vreau o nuntă. Vreau mai mulți nepoți, înainte să fiu prea bătrân să mă pot juca cu ei.

- Le avem pe Carrie și Caitlyn, îi avem pe băieții lui Kevin și acum pe fetița lui Bree și Jake, îi aminti Megan. Și, desigur, pe tizul tău. Să nu uităm că micuțul Mick face parte din viațile noastre, în mare parte datorită faptului că nu am îndepărtat-o pe Heather cu insistențele noastre.

- Nu am de gând să o presez cu nimic, insistă Mick, indignat. Vreau doar să iau temperatura, cum se spune. În plus, am scuza perfectă. Connor vrea să renovez casa aceea pentru ea. Trebuie să văd ce idei are, nu?

- O abordare interesantă, cedă ea. Dar din câte am auzit, Heather este încă supărată pe Connor că a cumpărat casa pe care o dorea pentru ea. S-ar putea să nu faci decât să pui sare pe o rană foarte proaspătă.

- Sau să-i ofer o altă perspectivă, o contrazise Mick, convins că făcea ceea ce trebuia. Soția lui avea o intuiție fină în privința oamenilor, dar avea mai multă răbdare decât el. Probabil că Heather are nevoie doar de cineva mai bătrân și mai înțelept, care să o ajută să înțeleagă că el nu se gândea decât la ea.

- Dacă aș fi în locul lui Heather, aș crede probabil că încercă să mă șantajeze să mă căsătoresc cu el, așa cum a făcut atunci când i-a spus că o poate scoate din spital dacă este de acord să-i fie soție.

Pentru un moment, Mick fu șocat.

- Ce a făcut?

- După cum spune Bridget, exact asta. Oh, nu a vrut să sune așa, sunt sigură, dar este evident că Heather este încă sensibilă în privința acestei schimbări bruște în atitudinea lui. Nu are încredere.

- Poate că o pot convinge că este adevărată, spuse Mick, optimist.

Megan nu păru pe deplin convinsă, dar așteptă până când el se așeză pe locul pasagerului înainte de a porni motorul, îndreptându-se spre oraș. Dacă ar fi fost cu adevărat iritată, ar fi putut porni fără el. El fu încurajat de faptul că nu o făcuse.

După ce Megan găsi un loc de parcare în spatele galeriei, Mick spuse:

- Cred că merg până la Sally, să cumpăr niște croașanți și niște cafea.

Soția lui îl privi amuzată.

- Crezi că dacă te duci cu bunătăți, Heather nu te va scoate în stradă?

- Nu strică, recunosc el.

În ciuda siguranței lui de mai devreme, nu era foarte sigur că era bine-venit. Megan era aceea care stabilise o relație cu Heather. Poate că ea trebuia să intervină. O privi cu speranță.

- Poate că ar trebui să vii cu mine. Voi două păreți să aveți o legătură, după ce l-a lăsat pe Mick cu noi.

Megan făcu un pas în spate.

- Nu mă implica în uneltirile tale. Eu trebuie să-mi păstrez relația cu ea. În momentul acesta s-ar putea să fiu una dintre puținele persoane din familie în care Heather are încredere.

Mick ridică din umeri.

- Cum vei. Vrei să-ți aduc ceva de la Sally?

- O cafea, dar fără croasant. Simt că mănânc întruna de când Nell ne gătește o dată la câteva zile.

Mick dădu din cap. Coborî pe alee și dădu colțul, oprindu-se să salute și să discute cu câțiva prieteni cu care se întâlnește pe drum. Era trecut de unsprezece când ajunse la Heather, așa că se opri să cumpere și niște sendvișuri de la Panini Bistro. Era bine să ajungă cu cât mai multe daruri.

Lăsă cafeaua lui Megan la galerie, reuși să evita o altă predică din partea ei, apoi urcă scările spre apartamentul lui Heather. Când bătu la ușă, o auzi strigându-i să intre. Când intră totuși, ea păru uimită.

- Oh, am crezut că e Connie. A sunat cu puțin timp în urmă, să-mi spună că trece pe aici și aduce prânzul.

- N-oi fi eu Connie, dar am adus mâncare, îi spuse Mick. Poți alege între un sendviș cu șuncă și brânză sau un croasant cu ciocolată. Sau ambele.

Ochii ei se luminară.

- Sunt excelent, Mick, dar poate că nu ar trebui să mănânc, de vreme ce Connie m-a anunțat deja că aduce prânzul.

- Atunci păstrează-le pentru cină, îi spuse Mick. Puse bunătățile în bucătărie, apoi se așeză în fața ei. O privi deschis, ușurat să vadă că avea din nou culoare în obraji - și nu doar albastrul vânătăilor. Arăți mult mai bine decât în urmă cu câteva săptămâni, îi spuse el. Cum te simți?

- Fizic, nu prea rău, dar m-am plictisit de moarte să stau închisă aici. Singura dată când am ieșit a fost atunci când m-a dus Connor la picnic. Își îngustă privirea. Bănuiesc că știi despre asta.

Mick nu văzu nici un motiv să nege.

- De aceea am venit, admise el. M-am gândit că putem sta de vorbă despre modificările pe care ai vrea să le faci la casă.

Maxilarul ei se încleștă cu încăpățănare.

- Nu este casa mea. Fiul tău a cumpărat-o. Poate face ce vrea cu ea.

Mick își stăpâni un rânjet.

- Connor pare să creadă că a cumpărat-o pentru tine.

Ea îl privi cu exasperare.

- Numai pentru că are idei dintr-astea nebunești și impulsive, și apoi se așteaptă ca toată lumea să fie de acord cu ele.

- Înțeleg că așa ceva poate fi frustrant, încuviință Mick. Fusesse el însuși acuzat de asta de câteva ori - în mod justificat, dacă era sincer. Dar spune-mi, îți place casa atât de mult pe cât crede el?

Expresia visătoare de pe fața ei ar fi dat-o oricum de gol, chiar dacă ea nu ar fi aprobat din cap.

- Îl iubești pe Connor?

- Nu despre asta este vorba, spuse ea, pe un ton dintr-odată sec.

Mick rânji.

- O voi lua ca pe o afirmație. Uite cum văd eu lucrurile. Poți refuza să stai de vorbă cu mine, caz în care casa va fi renovată așa cum credem eu și Connor că ar trebui să fie, sau poți participa la întregul proces, având astfel casa visurilor.

- Și după aceea, Connor se poate muta în ea, spuse ea, resemnată.

- Hei, asta e perspectiva mea, și eu nu văd așa lucrurile, o contrazise el. Din punctul meu de vedere, voi doi vă veți rezolva până la urmă problemele și veți locui acolo împreună. Este o problemă de timp și de negociere atentă a termenilor. Eu, unul, votez pentru căsătorie, dar nu vreau să mă bag între voi.

Comentariul acesta îi atrase un chicotit de neîncredere.

Mick continuă:

- Așa că, după cum văd eu, singura întrebare este cum va arăta casa când se va întâmpla asta.

Ea păru uimită pentru un moment de evaluarea lui, apoi izbucni în râs.

- Văd acum de unde a moștenit Connor aroganța.

- Se spune că este în genele familiei, spuse Mick cu îngâmfare. Așa că, Heather, cum va fi? Vrei să-l lași pe fiul meu să decidă cum renovăm casa sau vrei să-ți pui tu amprenta asupra ei?

Ea ezită atât de mult, încât el crezu că o dăduse în bară, dar în cele din urmă Heather se întinse după un dosar de pe măsuta de cafea. Poziția acestuia, în apropierea ei, sugera că fusese frunzărit mai devreme.

- Am câteva idei, recunosc eu.

Mick chicoti.

- Așa credeam și eu.

Ea ținu strâns dosarul stufos pentru câteva momente înainte de a i-l întinde.

- Am strâns aici poze de ani întregi. Am scos dosarul după ce am văzut Driftwood Cottage. Le-am scos deja pe cele care nu erau potrivite, dar sunt sigură că am acolo mai multe idei decât ai avea nevoie.

- Nu strică să mă uit peste toate, spuse Mick. Apoi putem discuta și ajusta ideile pentru a se potrivi cu structura.

- Care e bugetul meu? întrebă ea, sunând dintr-odată nerăbdătoare.

Ochii îi erau și ei plini de entuziasm.

- Lasă-l pe Connor să se ocupe de asta. Tu doar spune-mi ce vrei, iar el va găsi o cale să transforme ceea ce vrei în realitate.

Ea se uită la el cu uimire.

- Ești un fel de zână bună? întrebă ea.

Mick aproape că se înecă, sorbindu-și cafeaua.

- Nu sunt cele mai potrivite cuvinte, dar înțeleg ce vrei să spui. Nu, sunt doar un bărbat care vrea să vadă trei oameni dragi fericiți. A putea să fac parte din așa ceva e privilegiul meu de om bătrân.

Lucrurile aveau să se aranjeze. Chiar și expresia de pe chipul ei atunci când se plânsese despre cum Connor cumpăraseră casa ei arătase cât de tare își dorea de fapt ca aceasta să fie *a lor*. Era mai sigur ca niciodată că Heather și fiul lui erau destinați să fie împreună – trebuia doar ca fiecare dintre ei să-și schimbe perspectiva și să lase totul să se întâmple.

Connor tresări când văzu schițele făcute de tatăl lui pentru renovarea lui Driftwood Cottage.

- Cât de mult mă va costa totul?

- Ai un fond fiduciar, îi aminti Mick. Ești singurul din familie care încă nu s-a atins de el. Nu mă pot gândi la un mod mai bun de a-ți cheltui banii puși deoparte.

- Heather a fost de acord cu planul tău, când i-ai spus ce vrei să faci?

- Am un dosar plin cu ideile ei. Se pare că strânge de ani buni fotografii. Treaba mea este să le pun pe toate într-un tot unitar. Îl privi pe Connor în ochi. Știi ce-i amuzant? Casa aia veche arată aproape la fel cu ceea ce a visat ea de-a lungul timpului. Cred că soarta a fost cea care v-a îndrumat încolo în ziua aceea.

Connor nu era sigur cât avea soarta de-a face cu asta. Jess era cea care îi dăduse ideea de a petrece o zi pe plajă. Știuse probabil cu exactitate unde avea el să meargă. Se întrebă dacă nu cumva știuse și că Driftwood Cottage era de vânzare. Trebuia să o întrebe despre asta. Viclenia ei era mai mare decât a celorlalți din familie.

- Crezi cu adevărat că poți transforma vechitura aceea în ceva locuibil? îl întrebă el pe tatăl lui.

- În ciuda tuturor piedicilor, am construit un oraș întreg. Renovarea unei mici case nu mă va înfrânge. Se uită la Connor cu șiretenie. Să știi că mâine o iau cu mine pe Heather pe la zece, să punem la punct câteva idei. Mă îndoiesc că va protesta dacă se întâmplă să treci pe acolo.

Connor clătină din cap.

- Asta n-a fost deloc subtil, tată. Cred că-ți pierzi îndemânarea.

- Nu. Însă m-am săturat să mai pierd timpul. Mă gândesc că e nevoie de o abordare directă. Ai de gând să fii acolo sau nu?

- De vreme ce-mi cheltuiești banii, voi fi, îl asigură Connor.

Nu-i displăcea ocazia de a petrece puțin timp în compania lui Heather, pentru a-i putea prezenta teoriile lui cu privire la brusca ei reticență de a se căsători cu el. Era o idee bună să facă asta cu tatăl lui în preajmă, în cazul în care Heather se supăra pe încercarea lui de a o psihanaliza. Poate că se distra de minune disecându-i lui psihicul, dar Connor avea bănuiala că nu avea să fie la fel de receptivă față de inversarea rolurilor.

Ziua de iulie începu cu temperaturi ridicate și cu umiditatea la fel. Doar o briză ușoară ce bătea printre copaci făcea să fie suportabilă. Și totuși, se gândea Heather, stând la umbră pe un scaun adus de Mick, era suficient de plăcut. Își putea deja imagina cum ar fi stat aici cu o carte în mână, într-o după-amiază de vară. De altfel ar fi fost minunat să aibă un chioșc construit chiar în acel loc, cu vedere spre ocean și cu plase contra țânțarilor.

Tocmai ucisese încă unul când îl văzu pe Connor apropiindu-se. Îl văzu încruntându-se în timp ce traversa curtea.

- Cum s-a gândit tata să te lase aici, să fii mâncată de vie de insecte? mormăi el.

- S-a gândit că e mai răcoare decât în casă, și mult mai sigur, replică ea. Nu pare să aibă mai multă încredere în podele decât tine, atunci când ai văzut prima dată clădirea.

Connor clătină din cap.

- Ar fi trebuit să stai în mașină, cu aerul condiționat pornit.

- Asta vine de la un bărbat care vrea să fie ecologist, răspunse ea. Sunt bine, nu te mai agita din cauza mea.

El oftă.

- Mă voi agita mereu din cauza ta. Ar trebui să-l auzi pe tata cum vorbește întruna despre mama. Cred că așa se întâmplă.

- Ce? întrebă ea, privindu-l curioasă.

- Când iubești pe cineva. Înainte ca ea să poată replica, adăugă: Și tu te agiți din cauza micuțului Mick, nu? E același lucru.

- El e un copil, Connor. Eu, nu.

El clătină din cap.

- Atunci nu te deranjează insectele? Foarte bine. Voiam să-ți ofer soluția repelentă pe care o țin în mașină, dar dacă nu te interesează...

Heather dori să tacă cu încăpățănare, dar aterizarea unor alți țânțari pe braț și pe picior o forțară să se răzgândească.

- Voi lua soluția, spuse ea în silă.

- Ți-ai venit în fire, vezi, o lăudă el, ducându-se la mașină și întorcându-se cu o sticlută de repelent. Lasă-mă să te ajut. Pulveriză soluția peste fiecare centimetru de piele dezgolită, apoi dădu cu satisfacție din cap. Acum, spune-mi ce ați hotărât tu și tata.

- Încă nimic. Ultima dată când l-am văzut, ținea fotografiile pe care i le-am dat în mână și mormăia ceva pentru el.

Connor râse.

- Geniul creator la treabă. Vestea bună e că se va întoarce cu câteva schițe care te vor da peste cap. Mi-a arătat câteva desene preliminare aseară, așa că sunt sigur că acum e înăuntru, încercând să le definitiveze. Deși am avut o mulțime de dispute cu tata de-a lungul anilor, nu pot nega că este unul dintre cei mai buni arhitecți din regiune.

Heather își ridică ochii și îndrăzni să-i caute privirea.

- Connor, nu vreau să profit de tine. Tatăl tău a insistat să fac sugestii despre ce vreau, dar de fapt este casa ta. Mi se pare greșit să am eu ceva de spus în renovarea ei.

- Știm amândoi că nu mă pricep deloc la culori și design, îi aminti Connor. Mai ții minte când ai spus că vrei să vopsim camera lui Mick în galben, iar eu am venit acasă cu o vopsea care arăta ca muștarul?

Heather zâmbi amintindu-și.

- Ar fi trebuit să fie un avertisment, fu ea de acord. Și totuși, te-am mai trimis să cumperi vopsea verde pentru sufragerie. Dacă am fi folosit ce ai adus, ar fi fost ca și cum am fi locuit în interiorul unui brad de Crăciun.

Connor ridică din umeri.

- Cine știa că există atâtea nuanțe de verde? Ai pomenit ceva de salvie. Mi-am imaginat că toate ierburile sunt verde aprins. Ce știi eu?

- Ai încurcat niște lucruri, asta e tot. Ideea este că aceasta casă ar trebui să reflecte ceea ce-ți dorești tu.

El îi susținu privirea.

- Vreau ce vrei și tu. De ce este nevoie pentru a te convinge de asta?

- Cheltuirea câtorva mii de dolari pentru preferințele mele ajută, îi spuse ea, glumind numai pe jumătate. Dar, Connor, știi că nu vom locui aici împreună, da?

El tăcu cu încăpățănare, așa că ea continuă:

- Acum că te-ai mutat înapoi în Chesapeake Shores, are sens să-ți dorești o casă a ta, dar nu ar trebui să o pui la punct pe asta în speranța că îmi va plăcea atât de mult, încât mă voi muta în ea. Asta ar fi o nebunie, pentru amândoi.

În loc să se supere, așa cum se temuse ea, el se lăsă jos lângă scaunul ei și privi în sus.

- Spune-mi ceva.

Ea îl privi cu suspiciune.

- Ce?

- Cum a fost să o ai pe mama ta aici?

Heather fu dată peste cap de schimbarea subiectului.

- A fost bine. Mi-a fost dor de ea. De ce întrebi?

- Cât de mult plănuiește să stea?

- Nu sunt sigură, spuse ea. Nu te vorbește de rău zi și noapte, dacă de asta ți-e teamă.

- Nici nu mi-a trecut prin cap, pretinse el. Dar tatăl tău? Tot nu a venit în vizită, nu-i așa?

- Nu. Heather îl privi nedumerită. Connor, unde vrei să ajungi cu asta? De ce acest interes brusc față de familia mea?

El îi căută privirea.

- Sincer? Mă întreb dacă această situație nu influențează cumva felul în care vezi tu posibilitatea unui viitor cu mine.

- Cum? întrebă ea incredulă. N-au nimic de-a face una cu alta.

- Ești absolut sigură? întrebă el. Ai declarat mereu că ai încredere în căsătorie și în iubire, în ciuda tensiunilor cu care ai crescut. Și totuși, în ciuda tensiunilor, părinții tăi au rămas împreună. Acum am sentimentul că mama ta e gata să se despartă oficial de tatăl tău. Cu siguranță nu pare nerăbdătoare să se întoarcă în Ohio.

Heather clătină de îndată din cap, negând cu vehemență.

- Este aici numai pentru că am nevoie de ea.

- Și asta e tot? Nu a spus niciodată că ar vrea să rămână?

Heather se gândi la comentariul rapid al mamei ei din urmă cu câteva săptămâni, că-i plăcea Chesapeake Shores și că ar vrea să stea pe termen nelimitat. Heather nu dăduse importanță comentariului atunci, dar mama ei nu dădea nici un semn că ar vrea să plece acasă.

Îl privi pe Connor cu privirea îngustată.

- Știi ceva ce eu nu știu? Nu credeam că voi doi discutați pe la spatele meu.

- Nu am discutat, spuse el. Apoi se corectă. Am stat de vorbă o dată, dar nu pe tema căsniciei ei, îți pot garanta asta. Am făcut doar o observație.

- Și observația asta are un scop, în afară de faptul că speculezi că părinții mei ar putea renunța la căsnicie? întrebă ea pe un ton răstit.

Connor păru să se simtă puțin inconfortabil. Ea aproape că-l putea vedea luptându-se cu decizia de a continua conversația. Heather voia să vadă despre ce era vorba, așa că așteptă cu nerăbdare ca el să ajungă la concluzie. Bănuia că nu avea să-i placă.

- Tocmai mi-am dat seama că dacă mama ta se gândește dintr-odată să divorțeze, s-ar putea ca acest fapt să te fi năucit, deși probabil ar fi trebuit să te aștepti la așa ceva de ani întregi.

Heather se gândi la toate momentele în care își auzise părinții certându-se până noaptea târziu. Când părinții prietenelor ei divorțaseră, fusese întotdeauna ușurată că nu fusese vorba despre părinții ei, dar așteptase mereu cu un sentiment de groază ca acea zi să sosească într-un final. Deși nu avea nici un sens să rămână căsătoriți și nefericiți, ea fusese bucuroasă că o făcuseră. Cumva acest lucru se întretesuse cu convingerea ei că o căsnicie trebuie să dureze pentru totdeauna. Deși era posibil ca mama ei să fi rămas căsătorită din cauza profundelor ei convingeri religioase, Heather nu fusese niciodată atât de rigidă. Nu era de acord cu divorțul ca o soluție rapidă, dar înțelegea că uneori era singura soluție a unei situații îngrozitoare. Dacă părinții ei ajunseseră în acel punct?

Deși i se păru că explicația lui Connor era neliniștitoare, nu putea ignora ceea ce sugera el.

- Crezi că este inevitabil să divorțeze după toți acești ani, spuse ea cu glas egal.

- Îi cunoști mai bine decât mine, spuse el, nedorind să facă o previziune atât de drastică. Mă întreb doar dacă nu ești tulburată de această posibilitate. Probabil îți pune la încercare multe convingeri.

- Dacă părinții mei divorțează - și nu știu dacă o vor face - sigur, m-ar tulbura, recunosc eu ea. Dar ce vrei să spui?

- Că poate de aceea ești atât de hotărâtă să nu crezi că m-am schimbat, spuse el, susținându-i privirea ca și cum ar fi încercat să-i măsoare reacția.

- Ești nebun? spuse ea pe dată. Este egoul tău atât de uriaș, încât îți imaginezi că ți-aș refuza propunerea pe baza statutului tulbure al căsătoriei părinților mei?

Connor nu dădu înapoi.

- Ideea nu este cu totul nebunească, insistă el. Am discutat cu Will și...

Heather își pierdu cumpătul.

- Tu și Will discutați despre părinții mei? Căsătoria lor nu e treaba voastră, a nici unuia dintre voi.

- Este, dacă asta te împiedică să te căsătorești cu mine. Cât despre Will, e un psiholog bun de tot. Prețuiesc părerea lui.

- Atunci pune-l să te psihanalizeze pe tine, și lasă-ne la o parte pe mine și familia mea, spuse ea. Tu ești cel care are probleme cu căsătoria. Cred că am stabilit asta foarte bine. Nimeni nu se răzgândește atât de ușor când are convingeri atât de puternice.

El se holbă la ea indignat.

- Și asta crezi tu - că m-am răzgândit atât de ușor?

- Nu ai făcut-o? îl provocă ea. Am avut un accident și asta te-a făcut dintr-odată să apreciezi bucuriile mariajului? Nu am crezut-o când mi-ai spus-o la spital, și nu o cred nici acum.

- Nu ar fi pentru prima dată când o criză determină o persoană să-și reevalueze viața, spuse Connor defensiv. Se întâmplă tot timpul.

- Nu și ție, îl contrazise ea. Convingerile tale nu s-au schimbat în ani. Ești înconjurat de oameni care au căsnicii fericite, și chiar și după ce părinții tăi s-au împăcat, tot ai avut rețineri. Și brusc, dintr-odată, totul s-a schimbat? Nici o șansă!

- Dacă nu vrei să crezi că m-am schimbat, cum explici ce s-a întâmplat cu tine? întrebă el, rezonabil. De când ne-am întâlnit, ai fost o susținătoare ferventă a extazului matrimonial. Apoi te cer de soție, și dintr-odată nu mai ești interesată.

- Pentru că nu cred că asta îți dorești cu adevărat! aproape că strigă ea, cu răbdarea epuizată.

Connor își ridică mâinile exasperat și se îndepărtă. Ea privi în urma lui, uimită să-și dea seama că avea lacrimi pe obraji. Nu știa de ce, pentru că, deși Connor o înfuriase, acesta nu era un motiv de plâns.

- Heather, ești bine?

Ea își ridică ochii și întâlnește privirea îngrijorată a lui Mick.

- Voi fi, spuse ea, ștergându-și în grabă lacrimile.

- Unde e Connor? Mi s-a părut că-i aud vocea.

- A plecat să mai găsească niște explicații pentru refuzul meu de a mă căsători cu el. Nu pare să creadă că l-am refuzat deoarece știu că nu asta își dorește.

Mick o privi cu simpatie.

- Ești sigură că asta vrei, să-l eliberezi?

- Desigur. A avut un atac de conștiință sau așa ceva după accidentul meu.

- Nu cred, spuse Mick. Poate că sincronizarea lui Connor nu e grozavă, dar te iubește. Nu am nici un dubiu despre asta. Nu arunca totul la gunoi.

- Nu arunc nimic, spuse ea cu blândețe.

Apoi se întrebă dacă nu făcuse tocmai asta. Îi aruncase lui Connor în față cuvintele și cererea în căsătorie. De mai multe ori. De ce?

Putea avea oare dreptate, și vederea felului în care mama ei înflorea departe de tatăl său îi zguduise valorile, o făcuse să-și pună întrebări despre tot ceea ce crezuse în legătură cu mariajul și cu posibilitatea de a trăi fericiți până la adânci bătrâneți? Se putea ca încercările lui Bridget de a-și găsi propriul început de una singură

să-i fi amintit de motivele pe care le avusese ea atunci când îl părăsise pe Connor?

Nu, se gândi ea cu înverșunare, nu putea fi așa. Îl părăsise pe Connor nu pentru că-și dorise independența, nu pentru că nu-l iubea și nu dorea să aibă un viitor cu el, ci pentru că el nu-i oferea unul. Acum o făcea, iar ea îl refuzase. Poate că, la urma urmei, avea nevoie să meargă la un psiholog.

Sau poate că era timpul să înceapă din nou să-și asculte inima.

capitolul 21

Heather nu putea să demonteze teoria lui Connor despre refuzul ei de a se căsători, acum că el era pregătit. Avea ceva de-a face cu tot ce se petrecea între părinții ei? Și ce se petrecea, de fapt?

Bridget nu părea deloc grăbită să se întoarcă în Ohio. Se ducea duminica la slujba religioasă cu Nell și chiar participase la întâlnirile grupului de femei de la biserică de câteva ori. Cu o săptămână în urmă, jucase bingo acolo într-o seară. Părea să se simtă foarte bine lucrând la Cottage Quilts și predând lecțiile de cusut. Se părea că începea cu adevărat să se stabilească în Chesapeake Shores.

Simțindu-se straniu de nemulțumită, Heather privea mișcările eficiente ale mamei sale, care pregătea cina pentru toți trei. Făcea spaghetti. Era una din mâncărurile preferate ale micuțului Mick – și ale tatălui său. Bridget nu părea să fie deranjată de mizeria pe care micuțul urma să o facă. De fapt, avea o răbdare ieșită din comun cu nepotul ei, care reușea să testeze chiar și limitele lui Heather din când în când.

Heather se ridică în picioare și traversă camera cu ajutorul cârjelor. Se așează pe un scaun înalt, la tezgheaua din bucătărie.

– Mamă, pot să te întreb ceva?

Bridget își ridică privirea de la sosul pe care îl pregătea.

– Sigur că da.

– Ce se întâmplă cu tine și cu tata?

Expresia mamei ei îngheță.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Sigur că știi, spuse Heather nerăbdătoare. Trebuie să știi. Ești aici deja de câteva săptămâni. El nu a venit

în vizită. Abia mai sună, din când în când. Cel puțin, nu când sunt eu prin preajmă. V-ați separat?

Spre groaza ei, o lacrimă se scurse încet pe obrazul lui Bridget.

- Mamă? șopti ea, zguduită să o vadă pe mama ei plângând. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să întreb. Nu am vrut să te supăr.

- Nu, este în regulă, insistă mama ei. Ar trebui să știi ce se petrece. Adevărul este că eu și tatăl tău ne-am separat de câteva luni.

Heather o privi șocată.

- De câteva luni? Și nu mi-ai spus nici un cuvânt? De ce?

- Se întâmplau deja destule în viața ta, oftă Bridget. Adevărul e că ar fi trebuit să o facem de ani buni, dar am crezut că e mai bine să rămânem căsătoriți.

- Din cauza mea, ghici Heather.

- Da, dar și pentru că nu am fost crescută să accept că divorțul este o opțiune. Când mi-am spus jurămintele în biserică, pentru mine au însemnat ceva. Pentru că nu aveam opțiunea divorțului, nu părea să fie cazul să dăm viețile tuturor peste cap cu separarea.

- Iar acum?

- Nu știu, spuse Bridget sfârșită. Încă sunt de părere că divorțul e împotriva voinței lui Dumnezeu, dar pare greșit ca doi oameni să rămână împreună pentru totdeauna când sunt amândoi nefericiți. Nu mă aștept să întâlnesc pe altcineva la vârsta mea, dar nu mi se pare o opțiune viabilă să rămânem separați așa, nedefinit. Habar nu am care ar trebui să fie următorul meu pas. A fost o ușurare să fiu aici, fără să trebuiască să fac față acestei decizii.

- Mi-aș fi dorit să-mi povestești toate astea mai devreme, îi spuse Heather. Nu am răspunsuri pentru tine, dar cel puțin te-aș fi putut asculta.

- Nu am vrut să te împovărez. Încă mă luptam din greu să accept că tu și Connor aveți un copil împreună și nu intenționați să vă căsătoriți. Din cauza felului în care

te-am crescut, știam că trebuie să ai sentimente conflictuale. Am crezut că problemele mele ar fi adăugat încă ceva la confuzia pe care o simțai deja.

Heather nu era gata să recunoască faptul că așa s-ar fi întâmplat. În schimb, întrebă:

- Mamă, tu crezi că mariajele funcționează vreodată?
Bridget păru uimită de întrebare.

- Sigur că da. Există dovezi peste tot în jur.

- Dar există la fel de multe dovezi care susțin contrariul, îi aminti Heather. Uită-te la statisticile privitoare la divorțuri. Uită-te la propria ta situație, pentru Dumnezeu.

- Prea mulți oameni dau bir cu fugiții la primul semn de necaz, declară cu patos Bridget. Nu spun că nu e greu să fii căsătorit. Este. Este nevoie de hotărâre, de compromisuri și de suficientă dragoste pentru a trece peste furtuni. Dar chiar și cu toate astea, uneori oamenii trebuie să recunoască simplu că au greșit. Așa a fost pentru tatăl tău și pentru mine. Nu ne-am potrivit de la bun început. Mie îmi place să stau acasă. Îmi place rutina. El este genul de persoană care ia decizii pe moment și care preferă să stea cu prietenii într-un bar decât acasă, cu mine. Am crezut că după nașterea ta se va schimba, dar lucrurile s-au înrăutățit, de fapt. O privi pe Heather ca pentru a-și cere scuze. Nu a fost vina ta, bineînțeles. El nu știa ce să facă cu un bebeluș, iar eu am început să am resentimente față de el, pentru că nu era acolo, să mă ajute. Îi făceam reproșuri la nesfârșit. Am încercat, totuși. Chiar am reușit să-l duc la câteva sedințe de terapie de cuplu, dar adevărul e că nu dorea să se schimbe. A trebuit să accept acest fapt.

Heather își privi mama cu înțelegere.

- Îmi pare atât de rău.

- Nu ai de ce. Reduse flacăra de sub oala cu sos și se așeză lângă Heather. Acum îți povestesc tot ce nu a mers bine, dar am avut parte și de momente fericite. Chiar destul de multe, sinceră să fiu. Expresia ei deveni nostalgică. Nimeni nu mă putea face să râd așa cum o făcea

tatăl tău. La începutul relației noastre, au fost atâtea seri în care mergeam cu el la barul irlandez numai pentru a-l asculta cântând. Are o voce ca de înger. Cred că de aceea m-am îndrăgostit de el.

Heather încercă să-și amintească o dată când îl auzise pe tatăl ei cântând, dar nu reuși.

- Nu a cântat niciodată acasă, spuse ea, nici măcar la duș. L-aș fi auzit.

- A făcut-o în primii ani, îi spuse Bridget. Când erai mică și nu te opreai din plâns, îți cânta până adormeau.

- Mi-aș dori să-mi amintesc asta, spuse Heather visătoare.

Ce-și amintea cel mai mult era un bărbat frumos care zâmbea rareori și avea puține de spus. Deși nu țipa des și nu ridicase niciodată mâna la ea, Heather avusese mereu impresia că trebuie să pășească pe vârfuri pe lângă el, să nu-l enerveze. Nu exista nimic din reacțiile calde și pline de iubire pe care păreau să le aibă cei din familia O'Brien față de Mick. Era ca și cum tatăl ei fusese prezent, dar nu cu adevărat implicat în viața ei, aproape ca un străin. Și totuși îl adorase, tânjise după aprobarea lui, așa cum făceau toate fetele cu tații lor.

- Vrei să rămâi în Chesapeake Shores? o întreabă Heather. Ai putea lucra cu mine la magazin. Nu se câștigă prea mult, dar dacă te muți cu mine, cheltuielile ar fi destul de mici.

Mama ei păru mișcată de ofertă.

- Draga mea, mulțumesc. Trebuie să recunosc, m-am gândit la asta de mai multe ori, dar încă nu știu ce vreau să fac.

- Din cauză că nu vrei să rămâi? întreabă iarăși Heather. Sau pentru că nu crezi că ar trebui?

- Ultima variantă, probabil, spuse sincer mama ei, deși nu pentru motivul pe care-l bănuiești tu. Nu cred că e greșit să-l părăsesc pe tatăl tău pentru totdeauna. Mă întreb însă dacă nu v-aș sta în cale dacă rămân aici. Nu vreau să fiu motivul pentru care tu și Connor nu reușiți să vă rezolvați problemele.

- Ce se întâmplă între mine și Connor nu are nimic de-a face cu tine, protestă Heather. Am căzut de acord cu mult timp în urmă să nu ne căsătorim.

- Dar lucrurile s-au schimbat, insistă mama ei. Aceea a fost decizia lui Connor, nu a ta. Acum, se pare că s-a răzgândit. Ce nu înțeleg eu este de ce ești atât de reticentă în a-i accepta cererea.

Heather oftă.

- Asta pare să fie întrebarea zilei, spuse ea. Nu sunt sigură că am un răspuns.

Mama ei îi mângâie mâna.

- Atunci ai nevoie să petreci un timp gândindu-te la asta, pentru că, dacă am învățat ceva despre iubitul tău, este că nu e un om prea răbdător.

- Ei bine, eu am așteptat atât de mult să-și vină în fire, acum este rândul lui să mă aștepte pe mine, spuse Heather cu o urmă de sfidare în voce.

Privirea lui Bridget se îngustă.

- Este momentul răzbunării?

Heather fu uimită de această observație.

- Sigur că nu, spuse ea pe dată.

Dar așa era? Sau Connor avea dreptate că tumultul din viața mamei ei, pe care acum îl înțelegea mai bine, clătinase credința ei în căsătorie? Pur și simplu, nu știa.

Dar mama ei avea dreptate în legătură cu ceva. Trebuia să-și dea seama, și trebuia să o facă repede, înainte să piardă tot ce-și dorise vreodată.

Sâmbătă, cu câteva minute după ce cursul de cusut luase sfârșit, Connie dădu buzna în apartamentul lui Heather.

- Trebuie să vii cu mine, declară ea la modul cel mai serios, plimbându-se dintr-un capăt în celălalt al camerei, în mod evident tulburată. Chiar acum.

Heather arată spre piciorul ei imobilizat.

- Nu mă prea pot mișca, după cum vezi.

- Te ajut eu să cobori și să urci în mașină, și dacă trebuie să te car în spate, spuse Connie.

Heather vedea că prietena ei era agitată. Nu înțelegea însă motivul.

- Ce-ar fi să te așezi, să respiri adânc și să-mi spui ce naiba te-a adus în starea asta?

Connie continuă să se plimbe.

- Nu este timp. Trebuie să ajung la unul din evenimentele acelea pentru fundația lui Thomas - știi, tu, cele pe care le organizez cu Shanna.

- În regulă, spuse Heather încet. Și vrei să vin și eu?

- Trebuie să vii și tu, o corectă Connie.

- De ce? Ai nevoie de ajutor? Te-a lăsat Shanna baltă?

- Shanna a dat bir cu fugiții, dar nu asta e problema.

- Drăguță, va trebui să-mi explici mai clar, pentru că nu înțeleg nimic. Știi că sunt gata să fac orice pentru a te ajuta, dar trebuie să știu despre ce-i vorba.

Connie se opri, inspiră adânc și scoase în viteză cuvintele pe gură.

- Cred că mă îndrăgostesc de unchiul Thomas. De Thomas, adică. Nu e unchiul meu, nu? Asta ar fi rău. Dar oricum e rău, pentru că e unchiul prin alianță al fratelui meu, și e mai în vârstă decât mine. Oftă și se lăsă în sfârșit pe un scaun. Am înnebunit, sau ce mi se întâmplă?

Deși știa cu certitudine că era greșit ce făcea, Heather chicoti. Încercă să se ascundă, dar uitătura amenințătoare de pe fața lui Connie îi spuse că nu reușise.

- Îmi pare rău, se scuză ea. Este clar că ești supărată, iar eu nu pot decât să mă gândesc ce minunat e totul.

- Nu e deloc minunat, ripostă Connie. Nu m-ai ascultat? Este practic un dezastru pe cale să se întâmple.

- Dar el ce simte față de tine? întrebă Heather.

Connie păru uluită de întrebarea ei logică.

- Nu știu. Cred că mă place destul, dar tocmai asta este. Thomas e destul de matur să știe că e o nebunie. Chiar dacă ar exista atracție între noi, nu ar face nimic în privința asta. Vreau să spun că e ca și cum am fi parte din aceeași familie, pentru numele lui Dumnezeu. Gândește-te numai la ce furori am face.

- Dar nu sunteți rude, spuse Heather cu fermitate. Să scoatem asta din discuție o dată pentru totdeauna. Și sunteți amândoi adulți. Nu spun că nu s-ar putea să fie complicat - doar vorbim despre familia O'Brien. Totul e complicat când vine vorba de ei.

- Tocmai asta spun, afirmă Connie. Am nevoie astăzi de tine. Trebuie să mă oprești să fac ceva ce aș putea regreta.

Heather își reținu un zâmbet.

- Ca de exemplu? Te-ai aruncat vreodată din senin în brațele vreunui bărbat? L-ai sărutat pe vreunul dintr-un impuls?

Connie păru îngrozită de ambele sugestii.

- Sigur că nu.

- Atunci cred că te vei descurca de minune. Te gândești prea mult la asta. Proiectul la care lucrați amândoi este cel mai bun scenariu în condițiile de față. Colaborați împreună pentru o cauză bună, lucru care vă va oferi timpul necesar să vă cunoașteți mai bine. Dacă e ceva între voi, relația va înflori de la sine, la timpul potrivit.

- Presupun că ai dreptate, spuse Connie, apoi o întrebă, rugătoare: Ești sigură că nu poți veni cu mine?

- Oh, dar vin, spuse Heather, luptându-se să se ridice în picioare. Crezi că am de gând să pierd ocazia de a vedea singură ce-i între voi?

Privirea lui Connie se îngustă.

- Te distrează asta, nu-i așa?

- Cu siguranță e mai interesant decât să stau aici, gândindu-mă cum să ies din încurcătura cu Connor, spuse Heather, îndreptându-se spre scări. Ia-mi geanta. Cred că dacă am foarte multă grijă și tu cobori în fața mea, pot să ajung jos fără să-mi rup gâtul. Mă gândesc de câteva zile la cum trebuie să fac asta. Tu mi-ai oferit motivația de a încerca și practic.

Connie își ocupă poziția în fața lui Heather și o ajută să coboare câte o treaptă, înfiorător de încet. După ce ajunseră jos, iar Heather reuși să se așeze pe locul

pasagerului din mașina ei, Connie se întoarse și îi zâmbi larg.

- Cred că ar trebui să-ți spun că astăzi Connor îi ține locul Shannei.

Heather se holbă la ea.

- Ticăloaso! Întreaga poveste cu Thomas a fost doar un pretext pentru a mă scoate din casă?

- Oh, nu. Este adevărat. M-am gândit doar că dacă tu o să te distrezi văzându-mă cum mă agit, și eu aș putea la fel de bine să stau cu ochii pe voi doi. Astăzi e rândul meu să mă amestec în treburile voastre.

Heather nu știa dacă să o ia în serios sau nu.

- Connie, vrei să spui că familia a tras la sorti să vadă cine se joacă cu mințile noastre în fiecare zi?

- Aranjamentul nu e chiar atât de formal, recunosc aceasta. Dar ne interesează pe toți situația. Chiar dacă nu ar fi vorba despre tine și despre un O'Brien, este vorba totuși de Chesapeake Shores. Orașul ăsta iubește sfârșiturile fericite.

- Oh, Dumnezeu, murmură Heather.

Ea și Connor erau condamnați.

Connor participase deja la câteva din aceste evenimente organizate pentru salvarea golfului și descoperise că-i plăceau. Petrecea timp în comunitățile din regiune, ajutând o cauză merituoasă, iar micuțului Mick îi plăcea să alerge pe afară și să mănânce sendvișuri sau ce mai găseau acolo.

Connor reușise de asemenea să înțeleagă mai bine ce făceau Kevin și unchiul său, iar admirația sa pentru ei crescuse. Se gândea chiar să-și ofere serviciile ca avocat pro bono, pentru a contribui și el la cauză.

În acea zi se dusesese acolo înaintea lui Connie și aranjase mesele pentru vânzarea de cărți și pentru înscrierea în fundație. Cărase de asemenea toate cutiile. Acum el și micuțul Mick se plimbau, vizitând vânzătorii ambulanti care profitaseră de ocazie și-și instalaseră tonetele

la care vindeau produse locale, mici obiecte de artizanat și chiar mâncare.

- Biscuiți, tati! anunță fiul lui cu entuziasm, văzând o tavă mare cu biscuiți cu ciocolată. Te rog?

- După prânz, îi spuse Connor cu fermitate.

Expresia fiului său se transformă într-una răzvrătită.

- Acum!

Femeia de la tarabă îi aruncă o privire plină de simpatie.

- La vârsta asta nu le place prea mult ideea de „mai târziu“. Dacă vă ajută, să știți că biscuiții aceștia se vând mereu foarte repede. Poate că nu-și va strica pofta de mâncare dacă îi cumpărați unul acum și-i dați doar o bucățică.

- Ar fi mult mai bine decât să mă încăpățânez și să vin mai târziu, când nu vor mai fi, fu de acord Connor. Îi plăti femeii, rupse o bucată mică pentru Mick, apoi puse restul în pungă. Mulțumesc.

- V-am văzut aranjând mesele mai încolo. Sunteți cu domnul O'Brien, nu-i așa?

- Sunt nepotul lui, Connor O'Brien.

- Bucuroasă de cunoștință, Connor, eu sunt Maggie Carter. Te rog să-i transmiți unchiului dumitale că eu cred că face o treabă minunată. Sunt membră a fundației încă de la înființare. Sunt sigură că va atrage mulți membri noi astăzi. Îmi voi trimite cu siguranță toți cumpărătorii în direcția meselor voastre.

- Mulțumesc, spuse Connor din nou. Îi voi transmite. Știu că va aprecia sprijinul.

Micuțul Mick își ridică fața spre el.

- Mai mult biscuit? întrebă el plin de speranță.

- Încă nu, îi spuse Connor, apoi îi zâmbi femeii. Ar fi bine să-i cumpăr un hotdog. Treceți pe la noi mai târziu, să vorbiți cu unchiul meu, dacă aveți timp.

- Cu siguranță.

Connor îl luă de mână pe băieţel şi porniră spre vânzătorul de hotdog, când deodată fiul său îşi eliberă mâna şi chiui fericit.

- Mama! spuse el, pornind către taraba fundaţiei.

Uimit, Connor porni în urma lui. Heather se deplasa greoi pe terenul accidentat, cu braţul lui Connie pe sub al ei. Connor îl ridică pe Mick în braţe şi se grăbi în direcţia lor, sperând să evite un dezastru. Îl lăasă pe Mick în braţele lui Connie, apoi îşi puse braţul în jurul taliei lui Heather.

- Încerci cu tot dinadinsul să-ţi rupi gâtul? întrebă el, încercând să-şi domolească teama care îl copleşise văzând-o croindu-şi drum cu dificultate. Terenul nu era deloc potrivit pentru cârje. Sunt tot felul de gropi şi adâncituri aici. Ai fi putut cădea.

Ochii ei îi căutară privirea.

- Dar nu am căzut, nu? Am avut grijă.

- Totuşi, un accident se putea întâmpla oricând. Oricum, ce faci aici?

Connie se întoarse spre ei, cu o expresie alarmată care nu însemna nimic pentru el.

- Am avut nevoie de companie, spuse ea. Iar Heather a vrut să iasă din casă.

El avu impresia că era vorba de mult mai mult de-atât, însă nu spuse nimic.

- Am aranjat totul, o informă el pe Connie. Nu am pus încă toate cărţile pe masă, m-am gândit că vrei tu să le aranjezi, dar cutiile sunt aici. Mă duceam să cumpăr un hotdog pentru micuţul Mick. Vă e foame?

- Mie nu, spuse Connie, părând mai calmă acum. Aştept până mai târziu.

El se întoarse spre Heather.

- Dar ţie? Arăţi puţin palidă.

- Sunt bine. Aş vrea nişte apă, totuşi.

Connor dădu din cap, apoi se întoarse la fiul lui.

- Hei, vrei să vii cu mine?

Mick clătină din cap.

- Stai cu mama.

- Te descurci cu el? o întrebă el pe Heather.

Ea dădu din cap.

- Ne descurcăm.

Connor îi întinse punga. Heather îl privi întrebătoare.

- Ce-i asta?

- Mită, spuse el, apoi mimă cuvântul „biscuit“.

- Aha, înțeleg. În cazul ăsta știu că ne vom descurca de minune.

- Regula este după prânz, o avertiză el.

- Asta e regula ta. Mamele își fac propriile reguli.

Connor clătină din cap.

- Sigur, subminează-mi autoritatea.

Ea se mulțumi să râdă.

Când Connor se întoarse, fiul său era așezat în poala lui Heather, în timp ce ea îi citea dintr-una din cărțile despre viața marină, pe care Connie o incluse-se în selecția pentru auditoriul din această zi. Thomas descoperise că uneori putea face educația ecologică a părinților prin intermediul copiilor lor.

Când povestea se sfârși, Connor îl zări pe unchiul său apropiindu-se de ei. Îmbrăcat cu o pereche de pantaloni sport și o cămașă albastră, cu tenul bronzat al unui bărbat care locuiește în apropierea oceanului, părea mult mai tânăr decât era de fapt. Connor observă cum câteva femei întoarseră capul după el, dar ceea ce-i atrase atenția fu expresia de pe chipul lui Connie. Era evident îndrăgostită. Aruncă o privire înspre Heather și văzu începutul unui zâmbet pe buzele ei. Așadar, văzuse și ea. Abia aștepta să schimbe impresii cu ea.

- Fața lui Thomas se luminează văzându-i, deși privirea îi fu atrasă aproape imediat spre Connie.

- Văd că ți-ai adus o mulțime de ajutoare astăzi.

Îl bătu pe Connor pe spate și se aplecă să o sărute pe Heather pe obraz și să ciufulească părul micuțului Mick.

- Cum merge recuperarea, Heather?

- Foarte lent, spuse ea, neascunzându-și frustrarea. Deși doctorul spune că totul merge conform planului.

- Ți-a spus Connor cât de dificil i-a fost atunci când și-a rupt brațul jucând baseball în facultate?

Heather își dădu ochii peste cap.

- Știu, crede-mă. Am fost acolo.

Thomas păru descumpănit pentru un moment, apoi clătină din cap.

- Bine-nțeles că ai fost. Uit întruna de cât de mult timp vă cunoașteți voi de fapt. Ei bine, sper că se poartă bine cu tine.

Heather se simți puțin încurcată.

- Sigur că da, murmură ea.

- Aș face mult mai multe pentru ea, numai dacă m-ar lăsa, spuse Connor cu subînțeles. Este enervant de independentă.

Thomas râse.

- Ei bine, ar trebui să știi totul despre asta, nu?

Aruncă o privire înspre mulțimea adunată pe pajiște, cu o expresie încântată.

- Ar trebui să merg acolo și să-mi țin prelegerea. Privirea i se opri din nou asupra lui Connie. Ți-am mulțumit din nou pentru organizarea acestor evenimente? Tu și Shanna sunteți minunate.

Connie roși.

- Mă bucur că pot fi de ajutor.

Când Thomas porni spre mulțimea adunată mai încolo, ea îl urmări cu privirea. Connor o văzu pe Heather observând și zâmbind din nou.

Așadar, se gândi el, era oficial. Între unchiul lui și Connie era ceva, așa cum bănuise și el la începutul verii. Se întrebă cât timp avea să le ia să acționeze sau să pretindă în continuare că nu era nimic.

Între timp totuși, era recunoscător pentru ocazia pe care i-o oferiseră lui. Sub pretextul încurajării relației pe cale de apariție, avea scuza perfectă pentru a-și petrece după-amiaza cu Heather.

Heather fusese perfect conștientă de privirile furișe schimbate de Connie și Thomas când ajunseseră la eveniment. Se purtaseră ca niște adolescenți, ceea ce ei i se părea fermecător. Era destul de sigură că și Connor observase.

Când Connie se duse la baie, ea uită la Connor.

- Ai văzut și tu, nu?

- Ce?

- Felul în care cei doi - Thomas și Connie - se uită unul la celălalt?

El rânji.

- Oh, da. Chiar și Kevin crede că se întâmplă ceva, iar ei au recunoscut față de mine, pe rând, ce simt. Nu sunt însă sigur că vor să o recunoască și unul față de altul. Privirea lui se îngustă. De asta ești aici? Te-a adus Connie ca să evaluezi situația?

Heather aprobă din cap.

- Ceva de genul ăsta. A pretins că vrea să o împiedic să facă ceva nebunesc, dar cred că de fapt a vrut să observ comportamentul lui Thomas în preajma ei și să evaluez dacă e nebună sau nu să creadă că există atracție între ei.

- Și?

- Oh, da, răspunse ea cu entuziasm. Este clar că o place.

- Și viceversa, spuse Connor. Uite ce propunere am. Când se termină evenimentul, hai să-i încurajăm să mai rămână și pentru prânz. Apoi noi doi dăm bir cu fugiții, iar tu te poți întoarce acasă cu mine și cu micuțul Mick.

- Contează pe mine, spuse ea pe dată, dovedind din nou că era mai preocupată de fericirea prietenei ei decât să stea departe de el. De fapt, chiar îi zâmbi. Mă bucur să văd că ai moștenit gena de pețitor a familiei O'Brien, în ciuda declarațiilor tale răspicate că disprețuiești toate intervențiile binevoitoare.

- Este vorba de unchiul meu și de Connie. Este o cauză care merită, spuse el.

Ea îl studie cu șiretenie.

- Știi, desigur, că a existat și un alt motiv pentru care Connie a vrut să vin astăzi cu ea, nu?

- Eu? ghici el pe dată.

- Bine-nțeleș, și tocmai am fost de acord să jucăm după cum ne cântă ea.

Connor râse.

- Te deranjează?

Ea îi întâlnește privirea, apoi oftă.

- Nici măcar pe jumătate cât ar trebui.

capitolul 22

Era aproape ora două când terminară de împachetat totul, după discursul lui Thomas. Connor se întoarse spre Heather.

- Ești gata?

- Da, spuse ea pe dată, apoi i se adresă lui Connie: Mă întorc în Chesapeake Shores cu Connor și cu micuțul Mick. Nu te superi, nu-i așa?

Connie păru tulburată de veste, așa că interveni Connor.

- Unchiule Thomas, din câte știu, Connie nu a avut timp să mănânce de prânz. De ce nu mergeți să mâncați ceva? Cel puțin asta poți să faci, ca să o răsplătești pentru toate orele în care a lucrat pentru tine.

- Nu trebuie să mă ducă la masă, protestă Connie, ai cărei obraji roșii îi arătau stânjeneala.

- Dar mi-ar plăcea, spuse Thomas, deși îi evită privirea și aruncă o privire suspicioasă nepotului lui.

Connor abia își stăpâni dorința de a spune „așa m-am gândit și eu, că ți-ar plăcea“.

Deși era încă tulburată, Connie acceptă invitația.

- Mor de foame, recunosc eu. A fost o zi plină și nu am luat nici micul dejun.

- Atunci categoric trebuie să mănânci, spuse Thomas. Se întoarse apoi spre Heather și Connor. Mulțumesc pentru ajutorul de astăzi. Vorbim mai târziu.

Sclipirea din ochii lui îi sugeră lui Connor că el era cel cu care dorea să stea de vorbă și nu avea să fie o discuție ușoară.

Connor rămase lângă Heather și-i privi îndepărtându-se.

- A mers ca uns, dacă pot spune asta, zise el plin de satisfacție.

Heather nu părea la fel de impresionată de succesul complotului lor.

- Este un prânz, Connor. La cât de precauți sunt amândoi, ar putea trece luni până când vreunul ar recunoaște ce simte, darămite să acționeze conform acestor sentimente.

El își întoarse privirea spre ea.

- Cum rămâne cu tine? Ești gata să recunoști ce simți? Heather se încruntă la întrebarea lui.

- Nu mi-am negat niciodată sentimentele.

Connor rânji.

- Atunci cum rămâne cu acțiunea? întrebă el plin de speranță.

În loc să-i răspundă, Heather privi cu subînțeles în direcția micuțului Mick. Deși părea să fi adormit pe un scaun, nu se putea ști când avea să se trezească, auzindu-i.

- Mai târziu, spuse Connor, înțelegând preocuparea ei.

Odată ajunși în mașină, îndreptându-se spre casă, el privi în direcția lui Heather.

- Ce spui să oprim pentru un prânz târziu? În orașul următor este un restaurant grozav, pe malul oceanului.

- Dar sunt transpirată, protestă ea.

- Are o terasă pe doc. Cei mai mulți oameni vin direct de pe bărcile lor. Nu este unul elegant. Au niște aperitive cu crab excelente. Nu-i spune lui Dillon Brady că am spus asta, dar cred că sunt mai bune decât ale lui.

Ea dădu din cap, deși fără prea mare tragere de inimă.

- Bine, de acord.

Connor se întrebă de când devenise atât de satisfăcut cu victorii atât de mici. Nu putea totuși să-și nege bucuria la gândul că aveau să mai petreacă o oră sau două împreună. Spera în continuare să revină la relația lor de dinainte, la zilele în care puteau sta de vorbă ore întregi despre ce se întâmpla în viețile lor.

Acum se simțea încurcat jumătate din timp, ca și cum nu ar mai fi cunoscut-o, ca și cum nu împărtășise cu ea o casă și un copil. Dar era sigur că, dacă reveneau la confortul anterior, era doar o chestiune de timp până când ea avea să accepte faptul că cererea lui în căsătorie era sinceră.

Ajunși la restaurantul de pe doc, își cără fiul încă adormit în brațe și-l așeză confortabil în poala lui. Mick se foi ușor, apoi se trezi. Văzând toată mâncarea din jurul lor, căscă ochii.

- Cartofi prăjiți, se rugă el.

- Exact ca mine, spuse Connor, râzând. Va crește dependent de mâncarea fast-food.

- Nu cât sunt eu aici, ripostă Heather.

- Pe cine vrei să păcălești? o tachină Connor. Ești la fel de dependentă de cartofii prăjiți ca mine.

Heather râse.

- Bine, poate că sunt. Dar nu și de restul.

După ce comandară, ea se lăsă pe spătarul scaunului și se uită la mulțimea zgomotoasă, la restaurantul marginit de copaci, la bărcile aliniate de-a lungul docului, și zâmbi.

- E drăguț aici. Mă bucur că ai sugerat să ne oprim.

- M-am gândit că-ți va plăcea. Câteodată au concerte sâmbăta. Trebuie să venim o dată, spuse el pe un ton neutru.

Deși vag tulburată, ea dădu din cap.

- Sigur. Într-una din zilele astea.

El îi căută privirea.

- Heather, trebuie să o luăm de la zero? S-ar schimba ceva?

- Ce vrei să spui?

- Să ieșim la întâlniri?

Ea zâmbi la această sugestie.

- Cred că am trecut de mult de stadiul întâlnirilor, spuse ea, uitându-se la micuțul Mick.

Connor însă nu voia să renunțe atât de ușor.

- Dar dacă am lua-o de la început, de unde sunt eu acum, ai accepta că vreau într-adevăr să mă căsătoresc cu tine.

- Crezi că memoria mea are dificultăți? întrebă ea. Ar trebui să uit vehemența cu care te-ai opus căsătoriei din ziua în care ne-am cunoscut?

Connor se uită la ea plin de frustrare.

- De ce nu poți înțelege că m-am schimbat? Porți ochelari roz când vine vorba de toată lumea, dar pe mine mă vezi în continuare prin aceleași lentile întunecate.

- Nu, te văd într-un mod realist, îl contrazise ea. Nimeni nu-și schimbă convingerile de-o viață peste noapte, Connor. Valorile sunt prea adânc înrădăcinate. Sunt însăși esența ființei tale.

- Și asta-i tot? Nu există nici o cale de schimbare? întrebă el, exasperat de refuzul ei de a ceda. Am renunțat la slujba mea de avocat de divorțuri. M-am mutat aici, să fiu mai aproape de tine și de fiul nostru. Am cumpărat casa visurilor tale pentru noi trei. De ce mai este nevoie?

Ea se uită din nou la fiul lor, probabil pentru că nu avea la îndemână nici un răspuns rațional.

- Nu e momentul potrivit să discutăm asta, rosti ea încet.

- Va exista vreodată un moment potrivit?

Când ea ridică din umeri, Connor putu vedea tristețea din ochii ei și confuzia care o încerca.

- Nu știu, Connor. Pur și simplu, nu știu.

Connor nu știa cum anume trebuia să lupte pentru viitorul lor, când ea nu era dispusă nici măcar să încerce.

După conversația lor apăsătoare de sâmbătă, Connor se simțise mai învins ca niciodată în viața lui. Văzuse viitorul pe care și-l dorea, întinsese mâna după el, în ciuda îndoielilor lui îndelungate cu privire la căsnicie, și pierduse din nou. Când nu plutea pe aripile disperării, blestema ironia sorții. Poate că trebuia să renunțe

și să accepte decizia lui Heather, dar când îi prezentă această idee tatălui lui, Mick fu îngrozit.

- A refuzat de câteva ori, după toate refuzurile pe care le-a primit din partea ta de-a lungul anilor, și vrei să renunți? întrebă tatăl lui, uitându-se la el cu dispreț. Ce fel de O'Brien se mulțumește cu un răspuns negativ, când e în joc ceva atât de important?

- Sunt destul de sigur că ea are impresia că m-am schimbat doar de complezență.

- Așa este? întrebă Mick. Ai cerut-o în căsătorie numai din cauza accidentului?

- Într-un fel, da, pentru că atunci mi-am dat seama că nu vreau să o pierd pentru totdeauna, spuse el cinstit. În momentul acela, nu mi-am putut imagina viața fără ea. Odată ce mi-am dat seama de asta, a fost ca și cum aș fi știut dintotdeauna ce vreau, deși adevărul a fost ascuns sub tot balastul trecutului.

- Atunci spune-i-o în continuare, până când te crede.

- Mă îndoiesc că mă va crede vreodată, îi spuse Connor. Este ironic, dacă stai să te gândești. Am făcut o treabă prea bună convingând-o că nu cred în căsătorie.

- Dacă ai convins-o de asta, o poți convinge și de contrariu, insistă Mick. S-ar putea să dureze mai mult decât ți-ar plăcea și s-ar putea să fie nevoie de puțină creativitate, dar te-am văzut în acțiune în sala de judecată. Poți câștiga pe oricine de partea ta, dacă ți dorești cu adevărat.

Connor nu era convins.

- Apreciez votul de încredere, tată, dar nu știu. Poate că trebuie să accept că s-ar putea să fie prea târziu.

În ciuda cuvintelor însă, îl durea să-și recunoască înfrângerea.

- Este prea târziu numai dacă lași tu să fie prea târziu, spuse Mick cu înfrigurare. Nu îți mai plânge de milă și du-te după femeia pe care o iubești. Expresia i se însenină. Aș putea să te dau afară de aici, dacă ar ajuta. I-ai putea spune că ai nevoie să locuiești undeva.

Connor râse, în ciuda dispoziției sale sumbre.

- Jess are un han. Sunt destul de sigur că Heather mi-ar sugera să merg acolo dacă rămân dintr-odată fără un acoperiș deasupra capului.

- Voi sta de vorbă cu mama ta. Sunt sigur că vom reuși să punem la cale un plan.

- Mulțumesc pentru ofertă, dar cred că ar trebui să mă descurc singur de data asta. Uneori cei din familie pot fi prea băgăcioși.

- Doar să fii sigur că faci față, spuse Mick pe un ton funebru. Nu este o opțiune să o pierzi pe femeia asta și pe fiul vostru.

Indiferent de ce tocmai pretinsese, Connor își dăduse și el seama de asta: Avea nevoie de o nouă strategie... și nu de una inventată de părinții lui.

Heather avea o programare la chirurgul ortoped și, dacă totul mergea bine, iar ghipsul îi era în sfârșit dat jos - sau cel puțin tăiat până la genunchi - urma o sedință de fizioterapie, pentru a începe recuperarea piciorului rănit. Megan se oferise să o ducă, așa că fu surprinsă să-l vadă pe Connor la ușă.

- Șoferul te așteaptă, spuse el cu voioșie. Mama a fost prinsă cu altceva.

Ea îl privi cu îndoială.

- Adevărat? Iar tu ai avut, ca din întâmplare, o după-amiază liberă?

- Un noroc, aș spune, nu-i așa?

- Da, foarte mare noroc.

Acceptând că era inevitabil să-și petreacă după-amiaza cu Connor, ea îl lăsă să o ajute să coboare scările. Era încă un proces greoi, în ciuda agilității ei din ce în ce mai mari în folosirea cârjelor. Odată ajunși în mașină însă, Heather păstră tăcerea.

Dispoziția ei se deterioră rapid în cabinetul doctorului. Sperase că acesta avea să-i dea jos ghipsul, așa că, atunci când acesta îi spuse, cu multe precauții, că era

necesar să-l mai țină încă două săptămâni, Heather plecă profund dezamăgită.

- A trebuit să anulez programarea la fizioterapie, îi spuse ea lui Connor în mașină. Poți să mă duci direct acasă.

- Nu chiar atât de repede, protestă el. Este clar că ai nevoie să fii înveselită. Ce spui de o ciocolată caldă cu bezele?

- Va fi nevoie de mai mult de o ciocolată caldă cu bezele să mă înveselesc, dar mulțumesc pentru ofertă.

- Oh, ciocolata caldă e numai începutul. Am plănuit mai mult de-atât, spuse el pe dată.

Se opri în fața cofetăriei, cumpără două ciocolate calde mari, apoi conduse de-a lungul plajei până la Driftwood Cottage.

- M-am gândit că ai vrea să vezi ce progrese a mai făcut tata, spuse el, parcând de cealaltă parte a șoselei.

Heather să întoarse să se uite. Exteriorul arăta deja exact așa cum și-l închipuise, cu pereții de un alb strălucitor, obloane roșii și un pridvor solid, cu balustrada albă și podită cu scânduri, în stil victorian. Pe terasă erau deja așezate câteva șezlonguri, de o parte și de alta a ușii finisate așa cum trebuie să fi fost pe vremuri ușile caselor de pe plajă.

Connor se uită la ea.

- Vrei să ne bem ciocolata aici?

Cu lacrimi în ochi, ea dădu repede din cap.

- Oh, Connor, e perfectă, e exact așa cum mi-am imaginat. Poți să-ți închipui cum ar arăta cu niște ghivece mari cu mușcate în față?

- Tata se pricepe de minune să transforme visurile în realitate, spuse el, ajutând-o să iasă din mașină, pregătit să o care în brațe peste drum.

Când ea încercă să protesteze, el îi spuse:

- Nu te certa cu mine. Ni s-ar răci ciocolata până când ai ajunge dincolo cu cârjele.

- Ai dreptate, spuse ea, zâmbind în timp ce Connor trecu strada, deschise poarta și o așeză confortabil într-un șezlong, cu piciorul sprijinit pe un alt scaun.

În câteva secunde se întoarse cu ciocolata caldă.

Heather gustă dintr-a ei, dar era mult mai captivată de priveliștea din fața pridvorului. Golful strălucea în lumina târzie a după-amiezii, filtrată prin sălciile plângătoare plantate de-a lungul malului. Zări un pescar care controla capcanele pentru crabi în drumul său de întoarcere în port.

- Este ca-n rai, spuse ea, oftând. Connor, îți va plăcea la nebunie aici. La fel și micuțului Mick, în zilele în care va sta cu tine.

El deschise gura, dar Heather îl opri cu mâna.

- Nu te certa cu mine. Nu acum. Vreau să mă bucur de momentul acesta. E atât de liniște. Îmi place agitația din mijlocul orașului, dar aici e minunat.

- Nu ai fi crezut la fel acum câteva ore, când echipa tatei era încă la lucru. Era un adevărat șantier aici. Abia așteaptă să termine.

- Cum merge treaba în interior?

- Podelele sunt solide, iar pereții sunt ridicați aproape complet. Îi caută privirea. Vrei să intri să vezi? Încă e de lucru, dar îți vei putea face o idee.

- Mi-ar plăcea, spuse ea nerăbdătoare. Dar o să-mi ia ceva timp.

- Sper că nu te gândești să te plimbi de colo-colo în cârje, spuse el. Sunt prea multe obstacole. Tata ar face o criză dacă te-aș lăsa să te plimbi înăuntru, mai ales fără cască de protecție. Te duc eu în brațe.

- Haide, Connor, nu e nevoie de asta.

- Fie așa, fie deloc, spuse el încăpățânat.

De vreme ce propunerea lui avea sens, Heather fu de acord, deși faptul că o ținea atât de aproape de piept îi aducea aminte cu prea multă claritate de dorințe pe care crezuse că le lăsase în urmă.

El o cără din cameră în cameră, făcând pauză în bucătărie, unde o așeză pe un scaun, să poată admira totul după pofta inimii.

- Va fi extraordinar, nu crezi? întrebă ea, încântată să vadă cum visurile ei prindeau contur. Cu toate ferestrele astea, va fi atât de multă lumină. Deja pot vedea masa pentru micul dejun în colțul acela și chiuveta cu vedere înspre curtea din spate.

Deși era fericită să vadă cât de bine îi transpusesese Mick visurile în realitate, nu putu să nu se întristeze dându-și seama că nu avea să locuiască niciodată aici.

- Mergem sus? întrebă Connor, privind-o cu atenție. Ea își imaginează dormitorul principal, care ar fi trebuit să fie al lor, și clătină din cap.

- Nu astăzi. Ar trebui să ajung acasă.

El păru ușor dezamăgit, dar aprobă pe dată.

- Sigur, cum dorești.

Heather ridică privirea spre el.

- Mulțumesc că m-ai adus aici. Spune-i lui Mick că sunt sigură că va fi minunată.

- Va fi bucuros să audă că-ți place, spuse Connor.

Heather își opri un oftat. Că îi plăcea era puțin spus față de ce simțea în momentul acela. La urma urmei, era doar o casă. Ce conta cu adevărat era că supraviețuise accidentului, că-l avea pe fiul ei și că se împăcase cu Bridget. Avea tot viitorul în față. Urma să existe o altă casă, poate chiar un alt bărbat, deși cel pe care îl dorea cu adevărat stătea chiar în fața ei.

Privirea îi fu atrasă spre Connor, care se uita la ea cu o expresie plină de dragoste. Îl putea avea, putea avea totul, dar cu toate acestea, încă dădea în spate.

Iar cel mai rău era că nici măcar nu înțelegea de ce.

Era sfârșitul zilei, iar Heather își petrecuse toată după-amiază în magazinul de la parterul apartamentului ei. Nu reușise să facă mare lucru, dar fusese o schimbare plăcută să vadă atâția oameni. Fusese de asemenea

o revelație să vadă cât de bine se pricepea mama ei să interacționeze cu clienții. Era o vânzătoare înnăscută, mai ales când venea vorba de materiale și de modelele de cuverturi.

- Am avut o zi bună astăzi, anunță Bridget, închi-zând casa.

- Mi-am dat seama, spuse Heather. Te descurci foarte bine să vinzi. Câteva dintre femei au plecat cu mult mai multe decât doriseră să cumpere inițial.

- Se vor întoarce și pentru curs, spuse mama ei. Le-am înscris pentru sesiunea viitoare.

- Fantastic!

- M-am gândit că aș putea să predau cursul pentru avansați, iar tu pe cel pentru începători, sugerează Bridget. Sau invers. Ce spui?

Heather zâmbi.

- Vrei să spui că rămâi?

Mama ei încuviință din cap.

- Dacă ești sigură că nu te deranjez.

- Categorie nu, spuse Heather. Ți-ai găsi cu siguranță locul aici. Ai fost de mare ajutor. Iar mie mi-ar prinde bine compania.

- Ei bine, va trebui să te descurci fără compania mea în seara asta. Merg cu Nell la bingo. De fapt, am cam întârziat. Ne întâlnim întâi la Sally, așa că ar trebui să plec.

Heather o privi alarmată.

- Dar cum rămâne cu micuțul Mick? Nu-l pot duce sus singură.

- Nu-ți face griji în legătură cu asta, spuse Bridget cu voioșie. Connor va ajunge imediat. Tocmai atunci ușa se deschise, iar Bridget continuă: Uite-l, a sosit. Chiar la timp. Bucurați-vă de seara asta!

Heather se uită în urma ei încruntată.

- Nu o învinui că a conspirat, spuse Connor, ghicind cauza iritării ei. Buni mi-a spus despre bingo, apoi mi-a sugerat să vă scot pe tine și pe micuțul Mick la cină. Mi s-a părut o idee grozavă.

- Dar totuși nu te-ai gândit să mă consulți, spuse ea iritată, deși trebuia să recunoască faptul că era surprinzător de bucuroasă să-l vadă.

Aceste vizite neanunțate erau deconcertante, dar o parte din ea le aștepta cu nerăbdare. Îi lipseau discuțiile cu Connor de la sfârșitul zilei, îi lipsea viața lor împreună. Văzându-l acum, își amintea ce avuseseră și ce ar fi putut avea în continuare, dacă ea reușea să creadă că și el și-o dorea cu adevărat.

Connor se uită la ea cu preocupare.

- Ai prefera să stai acasă? Putem comanda pizza.

- Trebuie să presupun că cina cu tine este prețul pe care trebuie să-l plătesc ca să ajung sus?

El rânji.

- Cam așa.

- Atunci haide să ieșim. M-am săturat să tot mănânc acasă, deși mama gătește mult mai bine decât mine. Căută privirea lui Connor. Apropo, să știi că va rămâne.

- M-am gândit că așa va face. Ce simți în legătură cu asta?

- Sunt tristă pentru ce s-a întâmplat între ea și tata, deși nu surprinsă. Cu toate astea, va fi bine să o am aici, cred, mai ales pentru micuțul Mick.

- Și pentru relația ta cu ea, ghici Connor. Păreți să vă fi împăcat.

- E adevărat, am făcut-o. Ne înțelegem una pe cealaltă mult mai bine acum. Îl privi cu șiretenie. Iar acum nu te mai urăște că m-ai dus pe calea pierzaniei, iar asta e un bonus.

- Unul pentru care sunt profund recunoscător, cu siguranță, răspunse Connor.

De vreme ce Connor nu dădea nici un semn că ar trebui să plece, deși se tot uita înspre ușă, Heather fu nevoită să întrebe:

- Ce facem, ieșim sau nu la cină?

- Da, dar mama trebuie să-l ia pe micuțul Mick și să-l ducă acasă, să ia cina cu ea și cu tata.

- Încă o decizie în privința căreia n-am fost consultată? mormăi ea prost dispusă.

- E greu să ai o cină romantică în prezența unui copil mic, spuse el.

Heather îl studie cu privirea îngustată.

- Nu ai spus nimic de-o cină romantică.

- Nu? întrebă el cu inocență. Greșeala mea. Mergem la Brady's. Vom avea lumânări, vin, tot tacâmul.

- De ce?

- Pentru că meriți, răspunse el cu simplitate, părând ușurat când Megan apăru în cele din urmă în pragul ușii. Mamă, perfect! Micuțul Mick e deja pregătit. De vreme ce probabil va dormi când vom termina noi cina, poate rămâne la voi, nu? Are haine de schimb în camera mea.

- Fără nici o problemă, spuse Megan.

Heather se uită de la un O'Brien conspirator la celălalt.

- Stați puțin. Nu există nici un motiv pentru care nu poate veni acasă, să doarmă în patul lui.

Connor o privi în ochi.

- S-ar putea să existe.

Pe Heather o trecu un fior neașteptat la insinuarea din vocea lui, dar nu putea ceda atât de ușor.

- Nu va exista, ripostă ea cu încăpățănare.

El zâmbi.

- Vom lua lucrurile pe rând, îi spuse mamei lui. Te voi suna.

Megan izbucni în râs.

- Cum vreți. Aștept vești. Vă doresc o seară minunată, și nu vă preocupați de nimic. Mick a cumpărat o jucărie nouă, așa că-mi închipui că vor fi amândoi foarte ocupați. Jur că uneori cred că motivul pentru care-și dorește atâția nepoți e să se poată juca cu toate jucăriile lor.

Micuțul Mick auzi pomenindu-se de bunicul său și alergă la Megan.

- Bunicu' Mick?

Megan îl ridică în brațe.

- Da, te așteaptă, îngerașule. Să mergem să-l vedem. Connor se întoarse spre Heather.

- Dar tu? Ești gata de plecare?

Ea se gândi pentru o clipă să refuze, să insiste să o ajute să urce scările și apoi să-i ceară să plece, dar tentația fu mai puternică. Cinele romantice fuseseră evenimente rare în trecutul lor. La început, nu avuseseră bani de așa ceva, iar mai târziu, le lipsise timpul.

Își ridică privirea spre Connor și zâmbi.

- Sunt gata, spuse ea. Cel puțin pentru cină.

Cât despre ceea ce plănuise el pentru mai târziu, fusese pregătită încă din prima zi în care se întâlniseră, ceea ce dusesse la apariția micuțului Mick. Indiferent de cât de tare luptase împotriva atracției, nu reușise să o elimine.

Connor nu era atât de naiv încât să-și închipuie că o cină la lumina lumânărilor și câteva pahare de vin aveau să schimbe complet relația lui cu Heather, dar spera să scuture puțin lucrurile. Nu contase însă pe faptul că aveau să se întâlnească cu Jess și cu Will la restaurant. Ochii lui Jess se luminară.

- Ați ieșit la o întâlnire? întrebă ea.

- Nu tocmai, spuse Heather puțin prea repede. De ce nu stați cu noi?

Will se uită la Connor, așteptând o reacție. Connor oftă și ridică din umeri.

- Sigur, de ce nu? zise el cu resemnare.

Poate că aveau nevoie de un tampon. Era posibil ca prezența celorlalți să ușureze tensiunea pe care Heather nu era încă pregătită să o gestioneze. Ea părea să aibă nevoie de intervenția cuiva, altfel nu ar fi făcut invitația aceasta grăbită.

- Will, cred că am deranja, spuse Jess, oprindu-l. Vom lua cina împreună cu altă ocazie.

- Nu, serios, spuse Heather, cu o urmă de disperare de neconfundat în voce. Va fi distractiv.

Jess continuă să pară nesigură.

- Dacă sunteți siguri...

- Suntem siguri, îi zise Connor.

În timpul mesei Heather se relaxă vizibil, ajutată și de paharul cu vin, iar Connor recunoscuse faptul că ea luase decizia corectă. Se simțea mult mai confortabil avându-i și pe ceilalți alături. Jess povesti mult prea multe întâmplări din copilăria lui, iar Will contribuise și el la acestea. Heather râsese mai mult decât o făcuse timp îndelungat.

Când plecară de la Brady's, obrajii ei erau roșii, iar ochii îi străluceau.

- M-am distrat, declară ea în timp ce Connor conducea înapoi spre apartamentul ei. Mă bucur că au stat cu noi. Sunt un cuplu drăguț.

- Să nu-i spui asta lui Jess, o avertiză Connor. Pretinde că Will o înnebunește.

- Dar este evident că o adoră, spuse Heather.

Connor ridică din umeri.

- Asta pare să fie clar pentru toată lumea, mai puțin pentru sora mea.

Ea ezită, îi căută privirea, apoi se uită în altă parte.

- Mulțumesc că nu ai dat mare importanță insistenței mele de a ni se alătura la cină.

- De ce ai făcut-o?

- Sinceră să fiu, cred că aveam emoții, recunoscuse ea.

- Din cauza mea?

Heather încuviință din cap.

- E o nebunie, nu-i așa? Ne cunoaștem atât de bine. Avem chiar un fiu împreună, dar m-am simțit aproape ca la prima întâlnire.

Connor zâmbi.

- Exact așa am vrut să te simți. E vorba de începutul nou de care ți-am vorbit zilele trecute.

Ea îl privi cu scepticism.

- Dar nu ai avut și alte planuri pentru după cină, nu-i așa?

El chicoti.

- Cum ai ghicit?

- Faptul că ai scăpat de micuțul Mick a fost un indiciu destul de important. Ai uitat totuși de mama. Probabil că partida de bingo s-a terminat deja.

Connor parcă pe aleea din spatele apartamentului ei, apoi se întoarse și se uită la ea, cu o expresie dintr-odată serioasă.

- De aceea petrece noaptea la buni acasă.

Heather înghiți cu noduri.

- Serios? A fost de acord cu asta?

- De fapt, a fost ideea ei. Am senzația că este destul de sigură că dorința ei în ceea ce ne privește se va îndeplini curând, așa că face tot ce poate pentru a ajuta.

Connor observă amestecul de emoții din privirea lui Heather. Erau acolo dorință și dor, dar și teamă și confuzie.

- Nu trebuie să rămân peste noapte astăzi, spuse el încet, privind-o ținută. Dar vreau să o fac.

Ea ezită, apoi șopti:

- Și eu vreau, Connor, dar nu...

El îi tăie vorba.

- Nu trebuie să fie o garanție pentru nimic. Vreau doar să-ți arăt cât de mult te iubesc.

Connor așteaptă o eternitate, după cum i se păru, înainte ca ea să dea din cap.

- Să mergem acasă.

Nu luaseră în considerare cât de ciudat avea să fie să facă dragoste cu piciorul lui Heather imobilizat în ghips de la gleznă până la coapsă. Deși ea se obișnuise cu greutatea acestuia, mișcările și dexteritatea odată familiare erau acum aproape imposibile. La un moment dat, Heather aproape că-l dădu pe Connor jos când își mișcă brusc piciorul. Mișcările ei nu puteau fi prea

bruște totuși, concluzionă ea, incapabilă să-și stăpânească hohotele de râs.

Alături de ea, Connor se lăsă pe spate, cu pieptul tresăltând. Deși ea își dori să creadă că dorința îl făcea să respire atât de greu, știa că și el era sufocat de hohotele de râs.

- La ce mă gândeam? murmură el, lipindu-se de ea și luând-o în brațe.

- Tu? Eu sunt cea care are piciorul în ghips de mai bine de o lună. Ai fi crezut că-mi dau seama ce idee ridicolă a fost asta. Sunt sigură că am găsi un mod să ducem lucrurile la capăt, dar trebuie să recunosc faptul că sunt mulțumită să stau așa, în brațele tale, din nou.

- Și eu, spuse el. Nu că nu m-aș simți incredibil de frustrat în momentul ăsta.

- Mie-mi spui, ripostă ea pe un ton jalnic.

Connor se uită în ochii ei, privind-o cu speranță.

- Amânăm pe altă dată?

- Pentru cândva când este mai puțin probabil să te dobor cu ghipsul meu?

- Ar fi ideal.

Heather deveni serioasă și se uită în ochii lui.

- Connor, nu știu. Dacă o luăm de la început și lucrurile se complică și nu duc nicăieri? Trebuie să ne gândim la micuțul Mick acum. Nu vreau să-l zăpăcim.

- Vom avea grijă la ce spunem și ce facem în preajma lui, îi promise Connor. Ne vom asigura că nu crede că se schimbă lucrurile, decât atunci când se vor schimba.

- Cum rămâne cu mine? Eu sunt deja confuză, recunosc eu. Arată spre ei doi, pe jumătate dezbrăcați și înlănțuiți. Am fost întotdeauna buni împreună. Nu asta a fost problema.

- Cred că despre asta e vorba, totuși, spuse Connor gânditor. Ne-am descurcat mereu în privința sexului. Și nu am negat niciodată că ne iubim. Nu ar trebui să

fie astea două dintre lucrurile cele mai importante? Am lăsat ca toate celelalte să ne stea în cale.

- Toate celelalte - ca neîncrederea ta în căsătorie? spuse ea sarcastic. Este ceva important, nu o mică diferență de opinie în privința legumelor.

- Ne-au plăcut mereu legumele, îi aminti el.

Ea îl privi muștrător.

- Știi prea bine ce vreau să spun.

- Sigur că știu. Uite, un lucru pe care-l știu cu absolută certitudine, un lucru care nu s-a schimbat, este acela că vreau să-mi petrec tot restul vieții cu tine. A fost adevărat pe vremea când locuiam împreună. A fost adevărat după accident și este adevărat și astăzi. Dedicarea mea a fost reală încă din prima zi în care ne-am întâlnit. Cu inel și certificat de căsătorie, sau fără ele, acest lucru nu se va schimba niciodată. Ești dragostea vieții mele, Heather Donovan. Nu m-am îndoit niciodată de asta. Nici măcar o dată.

Heather auzi în vocea lui ceva ce o liniști ca nimic altceva. Connor avea aceeași pasiune, aceeași convingere pe care le avea în fața unui judecător. Iar ea știa mai bine ca oricine că nu putea falsifica o astfel de sinceritate. Dacă o spunea, însemna că așa era.

La urma urmei, nu despre asta era vorba în căsătorie - despre credința a doi oameni că puteau lupta pentru păstrarea sentimentelor pe care le aveau în inimă în momentul logodnei, în ziua nunții lor și pentru tot restul vieții?

- Da, spuse ea încet, știind că era momentul să facă saltul acesta de încredere cu Connor.

Dacă el, cu toate îndoielile lui, cu tot trecutul lui, o putea face, și ea o putea face. Dacă el o putea face, fără ca pasiunea fizică să-i întunece judecata, atunci și ea trebuia să creadă în ei doi la fel de mult ca el.

El clipi și o privi țință. Pentru un moment, arăta ca și cum nu ar fi îndrăznit să creadă că o auzise bine.

- Tocmai mi-ai acceptat cererea în căsătorie?

- Ei bine, teoretic nu ai făcut nici o cerere, cel puțin nu una recentă, spuse ea, zâmbind. Dar da, asta am făcut. Sunt de acord să mă căsătoresc cu tine.

El se ridică, arătând spre ei doi.

- Chiar și după acest fiasco?

Heather râse.

- Nu a fost un fiasco. Tocmai asta m-a convins în sfârșit că putem reuși. Dacă am putut râde împreună când ne doream cu disperare să facem altceva, dacă ai putut face față dispoziției mele întunecate de la accident încoace și ai putut ignora toate refuzurile, înseamnă că ceea ce avem nevoie să fie adevărat, așa cum am crezut întotdeauna că ar fi.

Connor scoase un strigăt de victorie și se întinse după telefon.

- Ce Dumnezeu vrei să faci? întrebă ea.

- Nu am mai sunat-o pe mama să-i spun că micuțul Mick rămâne peste noapte la ei, spuse el, apoi rânji când Megan răspunse. A spus da! anunță el.

Heather putu auzi răspunsul entuziast al lui Megan, apoi Mick luă telefonul și ceru să vorbească cu ea. Connor îi dădu telefonul.

- Era și timpul, tânără doamnă, spuse el cu entuziasm. Bun venit în familie!

- M-ați făcut să mă simt ca un O'Brien de la bun început, îi spuse ea, cu ochii umezi la gândul că urma să facă parte pentru totdeauna din această familie minunată.

- Ei bine, acum va fi oficial. De ce nu veniți aici, să începem deja să plănuim nunta?

Heather zâmbi la auzul sugestiei. Auzise deja că lui Mick nu-i plăcea să piardă timpul.

- S-ar putea ca acum să nu fie cel mai potrivit moment, îi spuse ea, uitându-se la Connor.

Aparent, acesta își dăduse seama ce voia tatăl lui, pentru că își luă înapoi telefonul.

- Nu în seara asta, spuse el cu subînțeles. Ne vedem mâine, și mulțumim că-l țineți cu voi pe micuțul Mick.

Închise și se întoarse spre ea, cu o expresie surprinzător de ezitantă.

- Chiar facem asta? Ne căsătorim cu adevărat?

- Doar dacă nu te-ai răzgândit deja, îi spuse ea.

El se băgă înapoi în pat lângă ea și o luă în brațe.

- Nici o șansă. Mi-e clar acum. Vreau nopți ca asta pentru tot restul vieții noastre. Tresări, apoi se corectă: Poate nu tocmai ca asta.

Ea se ghemui mai aproape de el, regretând că nu puteau face mai mult.

- Și eu.

Connor avusese dreptate în final. Uneori lucrurile devin mai clare numai după ce o iei de la început.

epilog

Connor nu era sigur dacă Mick îl mituise pe preot ori dacă buni își folosiseră metodele de persuasiune asupra lui, dar acesta fu de acord să officieze căsătoria mult mai repede decât spusese inițial. Dacă ar fi ținut numai de Connor, ar fi putut sări peste întreaga afacere cu biserica, dar Bridget insistase să o facă după toate regulile, și el își dăduse seama că și Heather își dorise asta. De vreme ce nu-i putea refuza nimic, fusese de acord în cele din urmă să participe la întreaga producție.

Acum, stând în fața micii biserici pe care Bree și buni o umpluseră de flori și o decoraseră cu lumânări, era bucuros că nu refuzase. Momentul avea o solemnitate care îl făcea să pară mult mai real. Se simțea plin de speranță, și nu se așteptase la așa ceva. Se mai simțea și speriat peste măsură, dar anticipase acest sentiment.

- Ești bine? îl întreabă Kevin, privindu-l cu îngrijorare. Nu te gândești să leșini sau să dai bir cu fugiții, nu?

- Nici vorbă, spuse Connor, privind spre spatele bisericii.

Când muzica începu, el se uită cu nerăbdare cum micuțul Mick își croia nesigur drum către altar, cu inelele, cu Davy și Henry de o parte și de cealaltă, pentru a-l împiedica să fie distras de ceva. Apoi veniră Carrie și Caitlyn, arătând atât de mature și de bucuroase în rochiile lor lungi de satin. Urmară Laila și Connie, domnișoarele de onoare ale lui Heather. El observă cum privirea lui Connie se îndrepta mereu spre unchiul Thomas, care stătea așezat lângă aprozi.

Muzica se intensifică, iar el o văzu pe Heather stând acolo, într-o rochie albă și simplă de satin, care o făcea să arate la fel de subțire și de elegantă ca un fotomodel.

Îl lăsă literalmente fără suflare, așa cum o făcuse încă din primul moment în care se întâlniseră.

De asta se căsătoreau oamenii, se gândi el, fulgerat dintr-odată de acest gând. Într-un singur moment, fusese captivat de o imagine care urma să-i rămână în minte pentru totdeauna. Femeia aceasta minunată, mama copilului său, avea să-i fie soție.

În acest moment își dădu seama cu uimire că nu se mai simțea deloc speriat. De fapt, nimic nu i se păruse niciodată mai potrivit.

Heather se simțise ca în ceață în cea mai mare parte a ultimelor luni. Odată ce scăpase de ghips, fiecare minut liber îi fusese ocupat de pregătirile pentru nuntă. Bridget și Megan le preluaseră pe majoritatea, organizând evenimentul cu hotărârea și priceperea unor ofițeri de armată bine pregătiți. Ea trebuise doar să meargă la probele pentru rochia de mireasă, să guste ceea ce le ofereau bucătarii și să admire aranjamentele florale pregătite de Bree. Chiar și așa, lucrurile fuseseră copleșitoare.

Se așteptase ca iubitul ei să dea bir cu fugiții în mijlocul acestei nebunii, dar Connor nu o făcuse. Fusese mereu prezent și mereu binedispus.

Chiar și acum, când o aștepta în fața altarului, în ochii lui nu se citea nici urmă de panică. De fapt, singurul care era agitat era tatăl ei, care o privea ca și cum tocmai făcuseră cunoștință.

- Încă încerc să-mi dau seama când ai crescut așa, spuse el, cu ochii umeziți din cauza lacrimilor. Te-ai transformat într-o femeie foarte frumoasă, Heather. Este evident că ți-ai găsit o viață fericită aici. Connor e un bărbat norocos.

- Mulțumesc, spuse ea, luptând să-și rețină lacrimile.

Sensibilă la sentimentele mamei sale, nu știuse ce să facă în privința rolului jucat de tatăl ei în cadrul nunții, dar mama sa fusese de neclintit.

- Este tatăl tău, spusese ea. Ar trebui să-l inviți, dacă-l vrei aici. Eu voi fi bine. Oricum, este timpul să-și cunoască nepotul.

Cu toate acestea, Heather ezitase.

- Nu vreau să te simți inconfortabil.

- Cred că ne putem înțelege o zi sau două, spusese mama ei. Am reușit să o facem ani întregi.

- I-ai spus că ai de gând să rămâi aici? o întrebase ea. Bridget clătinase din cap.

- M-am gândit că putem discuta despre asta după nuntă.

Heather o întrebase încă ceva pe mama ei, înainte să-și sune tatăl.

- Crezi că ar vrea să cânte la nuntă?

- Cred că ar fi încântat că-l întrebi, spusese mama ei. Iar el fusese încântat.

Acum însă, Charles Donovan își lărgi gulerul strâns al cămășii, întrebând-o:

- Ești sigură că vrei să cânt înainte să vă roștiți jurămintele? întrebă el neliniștit. Cel mai des cânt în bar. Cei de acolo nu au așteptări prea mari.

Ea zâmbise la modestia lui, știind că mama ei nu l-ar fi creditat cu o voce de înger dacă nu ar fi avut-o.

- Sunt absolut convinsă, îi spuse ea.

- Și ce cântec vrei? *When Irish Eyes Are Smiling*?

Heather dădu din cap.

- Pare foarte potrivit, fiind vorba de două familii irlandeze, îi spuse ea. Și dacă mariajul acesta merge așa cum îmi doresc, eu și Connor vom zâmbi împreună mulți ani de-acum încolo.

- Așa voi face, atunci, spuse tatăl ei.

Heather profită de forța tatălui ei în timp ce se îndreptau spre altar. Deși făcea fizioterapie de câteva săptămâni deja, nu avea încă încredere în piciorul ei, dar, privind în ochii lui Connor și bazându-se pe puterea tatălui ei, aproape că pluti până în partea din față a bisericii.

Tatăl ei îi puse mâna într-a lui Connor, apoi se duse și se așeză lângă organist. Când începu să cânte, vocea lui răsună în întreaga biserică. Întâlni privirea lui Heather, însă apoi se uită la Bridget și-i cântă ei restul cântecului. Pentru Heather nu era nici o îndoială că acesta era modul lui de a-i spune ceea ce nu putea pune în cuvinte, și anume că era gata să repare ceea ce nu mersese bine între ei.

Auzindu-i vocea și văzând dragostea de neconfundat din ochii lui, Heather se simți de două ori binecuvântată. Nu era numai ziua nunții ei, ci poate și un nou început cu o nouă perspectivă pentru părinții săi. Era un pariu riscant, dar astăzi era categoric ziua visurilor devenite realitate.

Driftwood Cottage se scălda în lumina lunii. Heather și Connor hotărâseră să-și petreacă aici noaptea nunții, în casa ce urma să le fie cămin. Mai aveau de finisat câteva lucruri, dar Mick adusese echipe suplimentare pentru a se asigura că se puteau deja muta.

Așezați în pridvor, Connor se uită în ochii lui Heather.

- Suntem în sfârșit acasă, spuse el încet. Iar tu ești mai frumoasă decât te-am văzut vreodată. Cum spunea cântecul acela vechi - că lumina lunii îți stă bine? Ești absolut radioasă.

- Mă simt ca o mireasă, răspunse ea, cu zâmbetul pe buze. Mulțumesc că mi-ai dăruit momentul acesta, că mi-ai dăruit o zi ca asta de azi.

- Ar fi trebuit să o fac cu mult timp în urmă, spuse Connor. Nu știu ce-a fost în capul meu.

- Cred că toți oamenii sunt puțin speriați de ideea căsătoriei, dacă au cât de cât minte, dar tu ai avut mai multe motive decât alții să te temi.

- Poate că este așa, dar te-am avut pe tine. Știam ce fel de persoană ești. Știam ce am. Decizia ar fi trebuit să fie una ușoară.

- Ei bine, în cele din urmă am ajuns aici, spuse ea. Vrei să intrăm? Cred că partea cu noaptea nunții îți va plăcea cel mai mult din toată povestea asta.

Connor râse.

- Nu am nici o îndoială, spuse el, băgând cheia în broască și deschizând ușa.

O luă pe Heather în brațe și o trecu peste prag, apoi închise ușa în urma lor. Fără nici o ezitare, o purtă în brațe pe scări, până în dormitorul matrimonial.

Lăsase pe seama surorii lui decorarea încăperii pentru noaptea nunții. Jess avea o fire romantică și, grație apartamentului matrimonial de la hanul ei, știa ce anume trebuie făcut.

Pe patul acoperit cu una din cuverturile lui Heather erau împrăștiate petale de trandafiri. Lângă pat, într-o frapieră, stătea la rece sticla de șampanie, alături de două pahare înalte. Aveau la îndemână până și o tavă cu mici gustări, printre care căpșune învelite în ciocolată. Peste tot erau așezate lumânări gata să fie aprinse. Cooperantă, luna își revărsa razele argintii prin ferestre.

Ochii lui Heather sclipiră la vederea dormitorului.

- Connor, este absolut minunat!

- Ești bucuroasă că ai avut răbdare? întrebă el.

Heather dădu din cap.

- Fiecare detaliu este perfect.

- Poți să-i mulțumești lui Jess pentru micile atenții specifice nopții de nuntă.

- Voi face asta, cu siguranță. Aruncă o privire în jur. Crezi că mi-a pus neglijența pe aici pe undeva?

Connor rânji.

- Nu vei avea nevoie de el prea mult timp, dar cred că e în baie. Dar de ce să nu începem cu un pahar de șampanie?

Privirea ei rămase ațintită în ochii lui.

- Chiar așa, de ce nu? fu Heather de acord, cu răsufarea tăiată.

El turnă șampania, apoi o conduse către o canapea ascunsă în bovindoul dormitorului. Odată așezați, o privi în ochi și-și văzu sufletul reflectat în privirea ei.

- Vom fi fericiți aici. Îți promit asta. Voi face tot ce pot să nu regreti niciodată că te-ai căsătorit cu mine.

- Asta ar trebui să fie promisiunea mea, îi spuse ea. Vom face totul ca mariajul să meargă bine, Connor. Vom întrece toate statisticile deprimante privitoare la divorțuri și vom rămâne căsătoriți cincizeci de ani.

- Mai mult, o corectă el de îndată. Mi-a luat ceva timp să ajung aici, dar acum o cred cu adevărat.

Când se aplecă să-și sărute mireasa în noaptea aceasta, care reprezenta începutul călătoriei lor împreună, știa cu toată ființa că urma să fie o călătorie minunată.

final de poveste